

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΩ ΑΚΑΜΑΤΩ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΗΜΩΝ

ΚΥΡΙΩ Ν. ΚΑΛΑΜΑΡΔΖΗ

ελάχιστον δείγμα της πρὸς αὐτὸν ἀγάπης

καὶ εὐγνωμοσύνης.

ΟΙ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οἱ τελειόφοιτοι τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου τηροῦντες πιστῶς τὰς ἐθιμοτυπίας τῆς σχολῆς των, προέβησαν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου. Ἦθελον νὰ ἀφίσωσιν εἰς τὰ χρονικά τῆς σχολῆς ἓνα ἶχνος τῆς διαβάσεως των. Βραχὺς πλέον εἶναι ὁ ἐναπομείνας χρόνος, ὅπως ἀποχαιρετῶσι τὴν σχολὴν ἣ ὁποία ἐγαλούχησεν αὐτοὺς καὶ παρέσχεν εἰς αὐτοὺς τὸ τῆς ἀθανασίας ὕδωρ, τὴν «ἐθνικὴν παιδείαν καὶ μόρφωσιν.» Θέλουσιν ἀποτελέσῃ καὶ αὐτοὶ μετὰ τινος μηνὸς ἓνα μέλος τῆς κοινωνίας, ἓνα παράγοντα κοινωνικόν, μίαν τέλος πάντων ἐπιπρόσθετον κινητήριον δύναμιν εἰς τὴν παγκόσμιον ἀνθρωπίνην μηχανήν. Θὰ ἀτενίσωσι πρὸς νέους ὀρίζοντας γαλανοὺς μὲν θεωρητικῶς, πράγματι ὁμως πλήρεις πικριῶν καὶ μόχθων. Ἐνα ἄλλο στάδιον ἀνοίγεται ἔμπροσθέν των, «τὸ τῆς βιοπάλης» Ἐνας νέος ἀγὼν πολὺ περισσότερον δύσκολος τῶν σχολικῶν μαθημάτων, ὁ ἀγὼν

τῆς καθημερινῆς ζωῆς θὰ καλέσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κονίστραν. Καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην πάλιν, τὴν διαρκῆ καὶ συνεχῇ θὰ διακρίνονται οἱ καλοὶ βιοπαλαισταί. Πολλοὶ θέλουσιν ὑποκύψῃ ὑπὸ τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον θὰ αἰσθανθοῦν ἀνέπιδεκτον τῶν δυνάμεων των. Ὅσοι ὁμως ἐφρόντισαν εἰς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν τῆς ἡβῆς, νὰ σφυρηλατήσωσι ἀδάμαστον χαρακτῆρα, οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔχουσι νὰ πτοῶνται ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας χαλεπὰς στιγμὰς τοῦ βίου, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἔτοιμοι ὅπως ἀντιμετωπήσωσι ἀπάσας τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς. Καὶ διὰ μέσου τῶν ποικίλων ἐκείνων ἀσχολιῶν, ἀναμνήσεις πελαιῶν μαθητικῶν χρόνων, ἡδίστων ἡμερῶν θὰ φαιδρύνωσι τὰς καρδίας των, καὶ ἀναπολοῦντες τὰς φιλικὰς τῶν συμμαθητῶν των σχέσεις, τὰς διαφόρους συζητήσεις μὲ τοὺς καθηγητὰς, τὰς διακοπὰς τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν ἐξετάσεων, τοὺς σχηματισμοὺς μαθητικῶν συλλόγων, τὰς ἀντιδράσεις εἰς αὐτὰς κτλ., θὰ αἰσθανθῶσι μίαν παιδικὴν χαρὰν ἀνεφέλου ζωῆς, καὶ ἀνακούφωσιν. Ὅποιας ἀναμνήσεις δὲν ἀφήνει ἄραγε ἡ μαθητικὴ ζωὴ! Ὁ αἰετοεὺς πλάστος εἰς φαντασίαν μαθητικὸς νοῦς, ὁ πλήρης ὀνείρων καὶ ἐλπίδων ἔρχεται τώρα εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ εὐρίσκει αὐτὴν πάρα πολὺ διά-

φορον καὶ ἀλλόκοτον. Αἱ βιωτικαὶ περιστάσεις θὰ σκορπίσουν ἓνα ἕκαστον ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ ὁρίζοντος. Πολλοὶ καταλιμπάνοντες τὰ μαθητικὰ ἐδῶλια θὰ χωρισθῶσιν ἴσως διὰ παντός. Κατὰ τὸν ἐπακολουθοῦντα μακρὸν ἢ βραχὺν αὐτῶν βίον ἴσως δὲν θὰ συναντηθῶσι πλέον. Ἐν τούτοις ἀδελφοῦμενοι ἀπὸ τῶν βάθρων τῆς σχολῆς παραμένουσιν ἀδελφοὶ κατόπιν. Οἱ τελειόφοιτοι τῆς Ἑθν. Σχολῆς Γλ. καὶ Ἐμπορίου ταῦτα σκεπτόμενοι ἀναλογίζονται καὶ ἄλλο τι, ἰδίᾳ ὁ ἀπὸ διετίας ὑφιστάμενος μορφωτικὸς Σύλλογος αὐτῶν. Ἀναλογίζονται ὅτι ἡ Σχολὴ διετῆρει ἄλλοτε μίαν ὅποσοῦν καλῶς κατηρητισμένην βιβλιοθήκην, ἣς μόνον λείψανά τινε περιεσώθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των. Εὐρέθησαν μερικοὶ ἀπόφοιτοι αὐτῆς, οἵτινες χάρις εἰς τὰς ἀφειδεῖς εἰς κόπους προσπαθείας τοῦ διευθυντοῦ τῆς σχολῆς κ. Ν. Καλαμαριζῆ, συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ ἀνασυστήσωσιν εἰ δυνατόν μίαν νέαν τελείως κατηρητισμένην ἐμπορικὴν βιβλιοθήκην. Καὶ δικαίως δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι τὸ ἀξιέπαινον ἔργον ὁ ἀνέλαβον ἤρχισε νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὅσῃ καὶ δὲν θὰ ἀργίῃ ἀπὸ τοῦ νὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Οἱ ἐφετεινοὶ λοιπὸν τελειόφοιτοι διαισθανόμενοι ὁποῖα ἐπίζηλα ἀποτελέσματα δυνατόν νὰ φέρῃ ὁ κατάρτισμός μιᾶς τοιαύτης βι-

βλιοθήκης, καὶ κατὰ πόσον ἡ πρᾶξις αὕτη ἤθελεν τιμήσῃ τὸ λατρευτὸν ὄνομα τῆς σχολῆς των, προσφέρουσιν ἄρωγὸν χεῖρα εἰς τὸν κοινωφελῆ τοῦτον σκοπὸν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου, οὗτινος τὸ ἐλάχιστον κέρδος θέλει διατεθῇ πρὸς συμπλήρωσιν καὶ πλουτισμὸν τῆς ἐν τῇ σχολῇ Βιβλιοθήκης τῶν ἀποφοίτων.

*Οἱ τελειόφοιτοι τῆς Σχολῆς
ὧν τῇ φροντίδι ἐκδίδεται τὸ παρόν.*

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ψηλὰ στήν ράχη τοῦ βουνοῦ
Ἡ αὐγὴ ἀκόμα ἀργεῖ τὰ φέξη
Κι' ὡς ποῦ ὁ ἥλιος νὰ φανῇ
Χρειάζονται ὥρες ὡς πεντέξη.
Κοιμοῦνται οἱ Χριστιανοὶ γλυκὲ
Στ' ὀλόξεστί τους τὸ κρεβάτι
Καὶ σὰν σ' ὀνειράτα χροῦσά
Βλέπουν μακριὰ νὰ λάμπῃ κάτι.

Ευπνᾶτε ὅσοι εἰσθε Χριστιανοὶ
Κι' ἄς παραργεῖ νὰ ξημερώσῃ,
Τὴν Πλάσῃ τὴν ἁμαρτωλὴν
Εὐδόκησε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ,
Κι' ἀπάνω στὴν Ἀνατολὴν
Ἐκλαμπρο ἄστερι ξελετιέται.
Χαρῆτε, ὦ Ἕθνη καὶ Λαοί,
Μὲς σὲ σπηλιὰ ὁ Χριστὸς γεννιέται!

Φυσάει ὁ ἀγέρας δυνατὰ
Καὶ ξεπετάει τὰ κεραμίδια,
Λυόνουν τὰ ξύλα στὴν φωτιά
Καὶ καίγονται τ' ἀποκαΐδια...
Καρδιὰ χειμῶνα φοβερή,
Τὰ βώδια στὰ παχυνὰ μουγκρίζουν
Καὶ σιτὲς πλατύχωρες αὐλές
Οἱ σκύλοι ἀδιάκοπα γαυγίζουν.

Πέφτει τὸ χιόνι φῦ-φῦ-φῦ,
Βουνὰ καὶ κάμποι ἀστρολογοῦνε
Καὶ κᾶπου κᾶπου στήν σιγὴ
Τὰ κυπροκούδουνα βροντοῦνε.
Μὲς στὸ χειμάδι τὸ ζεστὸ
Γίδια καὶ πρόβατα χωριοῦνται
Καὶ παρασιτᾷς οἱ πιστικοὶ
Γλυκὰ-γλυκὰ λαγοκοιμοῦνται.

Ἡ θάλασσα φυσομανᾷ
Καὶ τὸ καράβι κινδυνεύει,
Σχίζει τὰ κύματα, γλυστρᾷ
Καὶ μὲ τὴν ἄβυσσο παλεύει.
Τὸ σήμαντρο ὁ παπᾶς βαρεῖ
Καὶ τὰ λακκώματα ἀντηχοῦνε,
Ἡ Ἀμαρτία κλαίει, θρηνεῖ
Κι' ὅλα τὰ ἡσκιώματα σκορποῦνε.

Ευπνᾶτε ὅσοι εἰσθε Χριστιανοὶ
Κι' ἄς παραγεῖ νὰ ξημερώσῃ,
Τὴν Πλάσῃ τὴν ἁμαρτωλὴν
Εὐδόκησε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ,
Κι' ἀπάνω στήν Ἀνατολὴν
Ἐκλαμπρὸ ἀστέρι ξεπετιέται.
Ευπνᾶτε, ὦ Ἕθνη καὶ Λαοί,
Μὲς σὲ σπηλιὰ ὁ Χριστὸς γεννιέται!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος γεγονὸς πρωτοφανὲς εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τὰ ἑκατομύρια τῶν συγκρουομένων ἀνδρῶν, τὸ πλῆθος τῶν ἐμπολέμων ἔθνων, τὰ διπλωματικά, πολιτικά καὶ κοινωνικά αὐτοῦ ἀποτελέσματα, ὑπῆρξε πρὸ παντὸς ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἀπόψεως καθαρῶς οἰκονομικῆς.

Αἱ τεράστιαι πράγματι δαπάναι καὶ ἡ μακρὰ τοῦ πολέμου διάρκεια εἶνε δύο φαινόμενα, τὰ ὅποια ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πρεῖδῃ καὶ πιστεύσῃ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ τρομερὰ σύρραξις ἐξαπελύετο εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὑπολογίζοντες τὰς ζώσας, οὕτως εἰπεῖν, οἰκονομικὰς δυνάμεις τῶν ἐμπολέμων καὶ κακῶς ἐκτιμῶντες τοὺς πόρους αὐτῶν, μὴ λαμβάνοντες δ' ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ λοιπὸς κόσμος τῶν οὐδετέρων θὰ εἰργάζετο ὑπὲρ τῶν ἐμπολέμων καὶ θὰ παρείχεν εἰς αὐτοὺς εὐρείας πιστώσεις, διατείνοντο οἱ πολλοὶ καὶ διεκήρυττον, ὅτι ὁ πόλεμος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ περισσότερον μηνῶν τινων. Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου (γ. ἡ.) τοῦ 1914, ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου μέχρι τῆς 11ης Νοεμβρίου τοῦ 1918, ἡμέρας τῆς ἀνακωχῆς, παρηλθον τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη καὶ μῆνές τινες τοῦ καταστρεπτικωτέρου πολέμου, ἐξ ὧν ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Τὸ δὲ χεῖριστον δι' ἡμᾶς εἶνε, ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν συμπληροῦμεν ἤδη τρία ἔτη ἐν ἐμπολέμῳ καταστάσει, τῆς ὁποίας ἀγνοοῦμεν εἰσέτι τὸ τέλος καὶ τὰ ἀποτελέσματα.

Τίς θὰ ἐφαντάζετο πρὸ ἐπτά ἐτῶν, ὅτι ἐμπόλεμοι τινες χώραι θὰ ἐδαπάνων ἑκατοντάδας δισεκατομμυρίων φράγκων διὰ τὰς πολεμικὰς αὐτῶν ἀνάγκας; Τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ὑπερβαίνει τὰ 1.000 δισεκατομμύρια φράγκα δι' ὅλους τοὺς ἐμπολέμους. Τὸ δημόσιον χρέος τινῶν ἐξ αὐτῶν ἔδεκαπλασιάσθη. Προβάλλει δὲ μέγα οἰκονομικὸν πρόβλημα ἐνδιαφέρον σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποσβέσεως τῶν κολοσσιαίων αὐτῶν χρεῶν, ἡτις θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ὁμαλὴν οἰκονομικὴν ζωὴν καὶ θὰ θέσῃ τέρμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν παγκόσμιον οἰκονομικὴν κρίσιν.

Ἀμεσος συνέπεια τῆς αὐξήσεως τοῦ δημοσίου χρέους ὑπῆρξεν ἡ πτώσις τῆς τιμῆς τῶν χρεωγράφων καὶ ἡ ἔκδοσις νεωτέρων τοιούτων παρεχόντων περισσοτέρους τόκους, ἀλλὰ πολλὰ τῶν ὁποίων παρὰ τὴν γενομένην αὐξήσιν τοῦ ἐπιτοκίου ἐξέπεσαν κάτω τοῦ ἀρτίου. Εἶνε περίεργον, ὅτι τίτλοι τινὲς διετήρησαν διαρκούντος τοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτὸν ἀπροσδοκῆτως καλὰς τιμὰς, ὥς συνέβη εἰς τὰ ρωσσικά καὶ τὸ ἠνωποιημένον τῆς Τουρκίας 4 ο/ο. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ τελευταῖον αἱ καλὰι σχετικῶς τιμαὶ ὀφείλονται εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου Ὀθωμανικοῦ Χρέους, διευθυνομένου ὑπὸ ἀντιπροσώπων τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ ἔχοντος ὠρισμένας ἐν τῷ κράτει προσόδους. Παρατηρήθη δὲ κατὰ γενικὸν κανόνα ὅτι αἱ τιμαὶ τῶν χρεωγράφων δὲν ἐξέπεσαν μέχρι τοῦδε εἰς σημείον ἀνάλογον τῆς ἐπελθούσης οἰκονομικῆς κρίσεως τῶν κρατῶν· καὶ τοῦτο διότι οἱ κάτοχοι τοιούτων τίτλων ἐλπίζουν πάντοτε, ὅτι τὰ κράτη θὰ ἀνταποκριθῶσιν ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις των.

Αἱ μετοχαὶ τῶν μεγάλων τραπεζῶν, ἀφοῦ ἐξέπεσαν πολὺ εἰς τὰς τιμὰς των διαρκούντος τοῦ πολέμου, ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἐντεῦθεν παρουσιάζουσιν ἀνύψωσιν εἰς τιμὰς ἀνωτέρας τῶν προπολεμικῶν. Διότι ὑπέστησαν μὲν ζημίας

αἱ τράπεζαι ἐκ τῶν συλλαγῶν αὐτῶν μὲ χώρας ξένας καλλιτέρας οἰκονομικῆς καταστάσεως, ἀλλ' ἤδη βλέπousι νὰ διανοίγωνται πρὸ αὐτῶν νέαι ἀπόψεις μεγάλων καὶ ἐπικερδῶν ἐπιχειρήσεων.

Αἱ μετοχαὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων παρουσιάζουσιν ἄλλαι μὲν ἐλάττωσιν, ἄλλαι δὲ αὐξήσιν τιμῶν. Οἱ τίτλοι ἐπὶ παραδείγματι τῆς Ἑταιρείας τοῦ Σουὲζ παρουσιάζουν ὑψωμὸν καὶ ὑπερέβησαν τὸ προπολεμικὸν αὐτῶν τίμημα, διότι τὸ ἐμπόριον τῆς διώρυγος εἶνε εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ζωηρόν, τὰ δὲ δικαιώματα τῆς διαμετακομίσσεως εἰσπράττονται εἰς λίρας στερλίνας, αἵτινες εἶνε, ὥς γνωστὸν, σήμερον τὸ καλλίτερον διατηρούμενον νόμισμα μετὰ τὸ ἀμερικανικὸν δολλάριον. Ἐπίσης αἱ μετοχαὶ τῆς Ἑταιρείας Thomson-Houston ἀναπτυσσάσης μεγάλην δραστηριότητα, ὑψώθησαν κατὰ πολὺ. Ἐνῶ Ἑταιρεία ὑποφέρουσαι ἐκ τῆς ἀκριθείας τοῦ ἀνθρακος (ὥς ἑταιρεῖαι φωταερίου, ἡλεκτρισμοῦ ὑδάτων) παρουσιάζουν ἐλάττωσιν τῶν ἀξιῶν αὐτῶν, διότι αἱ ὑποχρεώσεις ἠδυσήθησαν χωρὶς νὰ ἀποζημιωθοῦν ἱκανοποιητικῶς ἐκ τῆς γενομένης αὐξήσεως τῶν τιμολογίων των.

Ἀλλ' ὅ,τι ὁ πόλεμος οὗτος ἀπέδειξεν, ὥς ἀναμφισβήτητον ἀλήθειαν εἶνε ἡ ὑπὸ τῆς φυσιοκρατικῆς Σχολῆς ὑποστηρικθεῖσα ὅτι ἡ γῆ εἶνε ἡ μόνη πηγὴ τοῦ πλούτου, ὅτι αἱ πρὸς χρήσιν τῶν ἀνθρώπων διατιθέμεναι πρόσοδοι εἶνε περιορισμέναι καὶ ὅτι ἐκτὸς τοπικῶν καὶ παροδικῶν ἀτυχιῶν, αἱ ἐξ ἀκίνητων ἀξίαι δὲν δύνανται νὰ ἐκπέσωσι.

Πράγματι κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον ἐκ πασῶν τῶν μορφῶν τοῦ πλούτου, ἡ ὀλιγώτερον θιγείσα, πολλάκις δὲ παρουσιάσασα ὑψωσιν ἀξίας μοναδικῆς, εἶνε ἡ ἀκίνητος ἰδιοκτησία. Εἶνε ἀληθές ὅτι πολλαχοῦ ἐπῆλθε τρομερὰ καταστροφὴ κατὰ τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τὴν καταστραφείσαν αὐτὴν ἰδιοκτησίαν θὰ ἐπανορθώσουν αἱ Κυβερνήσεις εἴτε ἐξ ἰδίων, εἴτε ἐξ ἀποζημιώσεων τῶν ἡττη-

μένων. Ὅπου ἔμως ὁ πόλεμος δὲν ἐπέφερε τὴν ἄμεσον αὐτοῦ φθοράν, εἰς ὅλα δηλαδὴ τὰ μέρη τῆς γῆς, τὰ ὅποια δὲν ὑπῆρξαν θέατρον πολέμου, αἱ πρόσοδοι ἠϋξήθησαν καταπληκτικῶς.

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἀπὸ τοῦ 1914 πᾶσα οἰκοδόμησις νέου κτιρίου σχεδὸν διεκόπη ἕνεκα τῆς ἀκριθείας τῆς οἰκοδομησίμου ὑλῆς καὶ τῆς ὑψώσεως τῶν ἡμερομισθίων, ἐνῶ ὁ ἀστικός πληθυσμὸς ἠϋξήνατο σταθερῶς.

Εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν, ἡ ὑψώσις τοῦ τιμήματος τῶν γαιῶν ὑπῆρξε πολὺ μεγαλειτέρα τῆς τῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων. Τὰ προϊόντα τῆς γῆς ἔγιναν δις, τρίς καὶ τετράκις ἀκριβώτερα. Οἱ γεωκτῆμονες καὶ οἱ μισθῶται καὶ ἐκμεταλλεύται γαιῶν ἐργασθέντες ἐπὶ τῇ θάσει τῶν παλαιῶν τιμῶν ἀπεκόμισαν κέρδη ἀνέλπιστα. Ἐπλούτησαν λοιπὸν καὶ ἐθυσάουρισαν μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ προτίμησιν διέθετον τὰ χρήματά των εἰς ἀγοράν γαιῶν ἢ μεγάλη ζήτησις συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐτι μείζονα ἀύξησην τῶν ἀγροτικῶν ἀξιών. Τὰ δι' ὑποθήκης ἐπιβεβαρυμένα κτήματα ἀπηλλάγησαν τῶν χρεώσεων αὐτῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τοποθέτησιν τῶν χρημάτων εἰς χρεώγραφα ξένων κρατῶν, παρατηροῦμεν ὅτι παρὰ τὴν τρομερὰν κρίσιν τοῦ πολέμου τούτου, τὰ μεγάλα ἔθνη ἢ Ἀμερικὴ, ἢ Ἀγγλία, ἢ Γαλλία, ἢ Ἰταλία δι' εἰδικῶν φορολογιῶν ἐξασφαλίζουν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δανείων των. Καὶ αὕτη ἡ Γερμανία, ἣτις ἀπώλεσεν ἐδάφη σχετικῶς πρὸς τὴν ὅλικήν αὐτῆς ἔκτασιν οὐχὶ πολλὰ, διὰ τὴν οἰκονομικὴν τῆς ἀνόρθωσιν εὗρίσκειται ἤδη πρὸ προβλημάτων δυσχερεστάτων μὲν, ἀλλ' ὅχι ἀλύτων. Τὸ πρόβλημα εἶνε περιπλοκώτερον διὰ κράτη, ὡς ἡ Αὐστροουγγαρία, τὰ ὅποια δὲν ὑφίστανται πλέον ὑπὸ τῶν προπολεμικῶν αὐτῶν μορφῶν διαμελισθέντα εἰς νέα τμήματα ἀνεξάρτητα ἢ προσηρτημένα εἰς ἄλλα προϋπάρχοντα κράτη. Ἡ συνθήκη τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ προβλέπει ὅπως, ἕκαστον κράτος,

εἰς τὸ ὅποιον προσηρτήθη ἔδαφος ἀνήκον εἰς τὴν παλαιὰν Αὐστροουγγρικὴν μοναρχίαν καὶ ἕκαστον κράτος προκῦψαν ἐκ τοῦ διαμελισμοῦ αὐτῆς, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Αὐστρίας, ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην μέρους τοῦ χρέους τῆς παλαιᾶς αὐστριακῆς κυβερνήσεως, τοῦ ἡγγυημένου διὰ τῶν σιδηροδρόμων, ἀλατωρυχείων ἢ ἄλλων προσόδων, ὡς ἦτο τοῦτο τῇ 28ῃ Ἰουλίου 1914. Ἀφ' ἑτέρου ἕκαστον κράτος, εἰς τὸ ὅποιον προσηρτήθη ἔδαφος ἀνήκον εἰς τὴν παλαιὰν Αὐστροουγγρικὴν μοναρχίαν καὶ ἕκαστον κράτος προκῦψαν ἐκ τοῦ διαμελισμοῦ αὐτῆς, καὶ τῆς Αὐστρίας περιλαμβανομένης, ὑποχρεοῦται νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην μέρους τοῦ μὴ ἡγγυημένου δανείου τῆς παλαιᾶς αὐστριακῆς κυβερνήσεως, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τίτλων, ὡς ἦτο τοῦτο τῇ 28ῃ Ἰουλίου τοῦ 1914, τοῦ ὑπολογισμοῦ στηριζομένου ἐπὶ τιμῆς, ἣτις θὰ εἶνε ὁ μέσος ὁρος τῶν τιμῶν τῶν τριῶν ἐτῶν 1911, 1922 καὶ 1913, καὶ ἐν τῇ ἀναλογίᾳ τῶν προσόδων ἐκάστης κατηγορίας ἐν τῷ παραχωρουμένῳ ἐδάφει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους προσόδους τοῦ συνόλου τῶν παλαιῶν αὐστριακῶν ἐδαφῶν.

Ἐν τῇ τουρκικῇ συνθήκῃ, ἐφηρμόσθη ἡ αὕτη ἐδαφικὴ ἀρχή, τῶν ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους ἀποσπασμένων ἐπαρχιῶν συνεπαγομένων διὰ τὸν νέον κάτοχον τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀναλήψεως τοῦ θάρους ἀναλόγου μέρους τοῦ ὅλου δημοσίου χρέους.

Ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τούτου ἔγινε μόνον εἰς τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λωρραίνην παραχωρηθείσης εἰς τὴν Γαλλίαν, χωρὶς αὕτη νὰ ἀναλάβῃ μέρος τι τοῦ γερμανικοῦ χρέους, καὶ εἰς τὰς ἐκ τοῦ γερμανικοῦ κράτους ἀποσπασθείσας πολωνικὰς ἐπαρχίας, τοῦ νέου πολωνικοῦ βασιλείου μὴ εὐθυνόμενου διὰ τὸ μέρος ἐκείνου τοῦ δημοσίου χρέους τοῦ ὀφειλομένου εἰς μέτρα ληφθέντα ὑπὸ τῶν γερμανικῶν κυβερνήσεων καὶ τῆς Πρωσίας πρὸς σχηματισμὸν γερμανικοῦ ἀποικισμοῦ ἐν Πολωνίᾳ. Ἡ Βελγικὴ ἐπὶ-

σης δὲν μετέχει τοῦ γερμανικοῦ χρέους διὰ τὰ εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης παραχωρούμενα ἐδάφη.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν τύχην τῶν ἐκ τῶν δημοσίων ἐξαρτωμένων τιμῶν τῶν γεωγράφων τῶν διαφόρων κρατῶν, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἄστοι τοποθετοῦσι μέγα μέρος τῆς κινήσεως αὐτῶν περιουσίας. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖον διδάγμα τοῦ πολέμου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν αὐξήσιν τοῦ χαρτονομίσματος, χρησιμεύοντος οὐχὶ διὰ τὰς ἐμπορικὰς ἀνάγκας, ἀλλὰ διὰ νὰ παρέχῃ πόρους εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον. Αἱ ὑπερβολικαὶ ἐκδόσεις χαρτονομισμάτων εἶνε ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς ἀκριθείας τῆς ζωῆς, τῆς ἀτάκτου ὑψώσεως τῶν τιμῶν, τῆς ἀσταθείας τῶν ὄρων τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν, τῶν ἀταξιῶν εἰς τὰς συναλλαγὰς ἐν γένει. Παρατηρήθη, ὅτι ἡ αὐξήσις τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὴν αὐξήσιν τοῦ ἐν κυκλοφορίᾳ χαρτονομίσματος.

Διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν τοῦ κόσμου εἶνε ἀνάγκη, ὅπως πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν λαῶν τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ὅσον ἐνεστὶ μέζονα παραγωγὴν. Τὰ κράτη πρέπει νὰ προστατεύσωσι τὴν ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτῶν ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀγροτικῆς καὶ βιομηχανικῆς παραγωγῆς ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ μεγάλης οἰκονομικῆς κρίσεως καὶ διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους αἰτία σκληρῶν δοκιμασιῶν. Αἱ κυβερνήσεις ἠθέλησαν νὰ θεραπεύσωσι τὸ κακὸν διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ χαρτονομίσματος. Ἦτο ὁμως τοῦτο ἐσφαλμένη ἐκτίμησις τῆς ἀφορμῆς τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, αἵτινες προήρχοντο ἐκ τῆς παροδικῆς ἀνεπαρκείας τῶν προϊόντων καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως νομίσματος. Τὰ νομίσματα ἐκπίπτουσιν εἰς τὴν ἀξίαν αὐτῶν ὅταν ἐκδίδωνται εἰς ποσότητας ὑπερβολικὰς καὶ χάνουν τὴν δυνάμιν των ἐν ταῖς ἀγοραῖς. Εἶνε ὠφέλιμον μόνον ὅταν εἰς τὰς χεῖρας τῶν παραγωγῶν χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν ἀντικειμένων, τῶν

ὁποίων ἡ ἀνθρωπότης ἔχει ἀνάγκην. Παραγωγή λοιπὸν καὶ συνεπῶς ἐργασία εἶνε αἱ ἐπιτακτικώτεραι ἀνάγκαι, αἵτινες παρουσιάζονται μετὰ τὸν γενικὸν πόλεμον. Οἱ βιομήχανοι καὶ ἔμποροι ἐργαζόμενοι δι' ὧν τῶν δυνάμεων των, οἱ πρῶτοι πρὸς παραγωγὴν καὶ οἱ δεῦτεροι πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας ἢ πρώτων ὀλῶν, δημητριακῶν καὶ ἄλλων εἰδῶν καταναλώσεως, ἐκ τῶν περισσευμάτων τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου των, θὰ συντελέσωσι ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας ἀποκατάστασιν. Διότι ἡ ἐξαγωγή, τὴν ὁποῖαν μόνῃ ἡ ἀφθονος παραγωγή καθιστᾷ δυνατὴν, βελτιώνει τὸ τίμημα τῆς συναλλαγῆς, ἀπαλλάσσει τοὺς εἰσαγωγεῖς τοῦ τόπου ἐνὸς μεγάλου θάρους, διότι καταδιβάσει τὴν τιμὴν τοῦ ξένου νομίσματος ἐν τῇ ἀγορᾷ, τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀνάγκην διὰ τὰς προμηθείας των καὶ ἀποκαθιστᾷ ἐν γένει τὴν ἐμπορικὴν ἰσορροπίαν. Οἱ καλλιεργηταὶ οὗτοι, αἱ ἔμποροι, οἱ βιομήχανοι θὰ κερδίσουν περισσότερα χρήματα καὶ θὰ πληρώσωσι περισσοτέρους φόρους. Θὰ ἐγγραφῶσιν ἐν εὐρυτέρᾳ μοίρᾳ εἰς τὰ δημόσια δάνεια θὰ ἐξυψώσωσι τὴν δημοσίαν πίστιν καὶ θὰ ἐπιτρέψωσι εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον νὰ ἐλαφρώσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ὄρη τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ὁ δημόσιος πλοῦτος εἶνε τὸ ἄθροισμα τοῦ πλούτου τῶν ἰδιωτῶν. Ὅσον περισσότερο οὗτοι εὐδαιμονοῦν, τόσον περισσότερο καὶ τὸ κράτος θὰ εἶνε ἰσχυρὸν, ἔχον εἰς τὴν διάθεσίν του περισσοτέρας πηγὰς οἰκονομικὰς διὰ νὰ ἀντλή ἐν ταῖς ἀνάγκαις του. Ἡ καλὴ κατάστασις τῶν πολιτῶν ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως εἶνε θεμελιώδης ὅρος τῆς δημοσίας εὐδαιμονίας, ἥτις δὲν δύναται νὰ στηρίζεται ἀλλաχοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν προσόδων, αἵτινες ἔχουσι δύο πηγὰς, τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε συσσωρευμένη, ἀποταμιευμένη ἐργασία.

Ν. ΚΑΛΑΜΑΡΔΖΗ

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

σὲ μιὰ περασμένη ζωὴ...

Μέσ' τὸ φιλέρημο ὀλοσκοτεινο ἀκρογιάλι
κάποιας ζωῆς, τὸ λóφωτο ροδίζει...
καὶ στὴ γλυκειὰ τοῦ πόθου ἡδονοζάλλη
σὰν ὄνειρον ἀχνὸ μ' ἀποκοιμίζει.

Κάποια φωνοῦλα π' ἀντηχεῖ μέσ' τὴν ψυχὴν
πότε μὲ τῆς ἀγάπης τὸ θλιμμένο
παράπονα, καὶ πότε προσευχὴν
στὸν ἔρωτά μας τὸν ἐσταυρωμένο.

ὦ θύμησι δὲ θέλω πιά καμμιὰ
στὶς πρωτινὲς λαχτάρεις νὰ μὲ κράζῃ!
Φτάνει μὲ τὴ δική σου τρικυμιὰ
τοῦ πόνου τὸ μαράζι ποῦ μὲ σφάζει!

Τὰ ρόδα ὅταν γελοῦσαν μιᾶς αὐγῆς
κι' ἡ χρυσαχιτῖδες σκόρπιζαν μιᾶς δύσης
μοῦ τ' ἀνοιξες τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
καὶ θέλω πάλι σὺ νὰ μοῦ τὰ κλείσῃς!

Μ. ΚΑΡΕΚΟΣ (Καλλωναῖος)

ΑΙ ΤΡΙΕΣ ΧΑΡΙΤΕΣ
ΣΙΣΜΑΝΟΣ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ μεγάλου καὶ πολυετοῦς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν ἀγῶνος, πολλαὶ καὶ ποικίλαι εἰς χρώματα καὶ σχήματα ἦσαν αἱ σημαῖαι. Ἐκαστος τῶν ἀρχηγῶν εἶχεν ἰδιαίτερον «μπαϊράκι», ἵνα μακρόθεν διακρίνεται ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πολεμοῦντος στρατοῦ. Τὸ περισσότερον ἐπικρατοῦν ἦτο τὸ τοῦ πρίγκηπος Δημ. Ὑψηλάντου, ὅπερ ἦτο τρίχρουν. φέρον εἰς τὸ μέσον σταυρὸν ἐκατέρωθεν τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας Φ. Ε.

Βραδύτερον, λόγοι γενικωτέρου συμφέροντος ἐπέβαλον τὴν ἀντικατάστασιν ὅλων τῶν ἐμβλημάτων, διὰ μιᾶς καὶ μόνης σημαίας τῆς Κυανολεύκου ἢν ἔκτοτε ἔχομεν.

Ὁ Σπυρ. Τρικούπης, μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπαναστάσεως τυγχάνων, ἐν τῇ μετέπειτα παρ' αὐτοῦ ἐκδοθείσῃ Ἱστορίᾳ, λέγει ὅτι, ἐπεβάλλετο ἡ ἀντικατάστασις αὕτη ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ συμφέροντος τοῦ ἀγῶνος. Τοῦτο ἠνάγκασε τὴν ἐν Ἐπιδάυρῳ συνέλευσιν νὰ καταργήσῃ πάσας τὰς σημαίας τῶν ἀρχηγῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνας τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας τὰς φερούσας τὰ σύμβολα αὐτῆς. Τοῦτο δὲ ἔπρεπε νὰ γείνη ὅπως ἔλκύσῃ ὁ ἀγὼν τὰς συμπαθείας τῶν πανισχύρων Εὐρωπαϊκῶν αὐλῶν, αἵτινες ἀπεστρέφοντο καὶ κατεδίωκον μετὰ

τὴν ἐν Λεῦμβάχῃ 1916 ἱερὰν κληθεῖσαν συνθήκην τὰς μυστικὰς ἐταιρείας.

Πράγματι λοιπὸν ἡ ἐν Ἐπιδάυρῳ Ἐθνοσυνέλευσις τὴν 20 Ἰουλίου τοῦ 1821, ὥρισε τὸ χρῶμα τῆς σημαίας εἰς κυανοῦν καὶ λευκόν.

Κατόπιν ὅμως τὸ ἐκτελεστικὸν ὁπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου ἐν Κορίνθῳ, ἀνεγνώρισε καὶ καθώρισε καὶ τὸν τύπον τῆς κυανολεύκου.

Τὸ ληξιαρχικὸν οὕτως εἰπεῖν ἔγγραφον τοῦ καθορισμοῦ τῆς κυανολεύκου εἶνε τὸ ἐπόμενον :

«Τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπεφάσισε καὶ διατάττει τὰ ἐπόμενα :

1ον. Τῶν μὲν κατὰ[γῆν]δυνάμεων ἡ σημαία σχῆμα τετραγώνου θέλει ἔχει, ἐμβαδὸν κυανοῦν, καὶ τοῦτο θέλει διαιρεῖσθαι εἰς 4 ἴσα τμήματα διὰ Σταυροῦ λευκοχρόου διασχίζοντος ἐκεῖνο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἐμβαδοῦ.

2ον. Ἡ κατὰ θάλασσαν σημαία θέλει εἶσθαι διττὴ, μία διὰ τὰ πολεμικὰ καὶ ἄλλη διὰ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, καὶ τῶν μὲν πολεμικῶν τὸ ἐμβαδὸν θέλει διαιρεῖσθαι εἰς ἐννέα ὀριζόντια παραλληλόγραμμα, ἐναλλασσομένων τῶν χρωμάτων λευκοῦ καὶ κυανοῦ, εἰς δὲ τὴν ἄνω πρὸς τὰ ἔσω γωνίαν τούτου τοῦ ἐμβαδοῦ θέλει σχηματισθῇ ὡσαύτως τετράγωνον λευκόχρουν, καὶ διαιρούμενον ἐν τῷ μέσῳ διὰ σταυροῦ κυανοχρόου κλπ. Ἐπεὶ ἡ ἐμπορικὴ ἥτις ἐλάχιστα διαφέρει ἀπὸ τὴν τῆς ξηρᾶς, καὶ ἥτις ὀλίγον παραγκωνισθεῖσα ἀντικατεστάθη δι' ἐκείνης τῆς ξηρᾶς.

28)12)1920.

ΓΑΝΚΟΛ

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Πρωτότυπον)

Μόνον με τὴν ἀνάμνησίν του σχεδὸν ἐξοῦσε κλεισμένη στὸ πτωχικὸ τῆς σπιτάκι ἡ κυρὰ Μαργίτσα. Μέρα καὶ νύκτα γονατιστὴ μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παρθένου παρακαλοῦσε γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ μονάκριβου τῆς παιδιοῦ τοῦ μόνου τῆς στηρίγματος καὶ τῆς μόνης εἰς τὸν κόσμον ἐλπίδος τῆς ἀφότου ἀπέθανεν ὁ σχωρεμένος ὡς ἔλεγε διὰ τὸν σύζυγόν τῆς, δεκαπέντε χρόνια τώρα.

Ἐνα θλιβερὸ πρωτὶ τῆς ἦλθεν ἀγνώριστος ὁ Νίκος τῆς μέσ' τὰ χονδρὰ χακῇ ἐνδύματα γιὰ νὰ τὴν ἀσπασθῇ τὸν τελευταῖον ἴσως ἀσπασμόν. Δυὸ χρόνια, δυὸ δλόκληρα καὶ γιομάτα ἀτελείωτην ἀδεσδιότητα, χρόνια, γι' αὐτὴν αἰῶνες, εἶχον περάσει καὶ ποῖος ξέρει σὲ ποῖο χιονόσκεπο τῆς Ἀνατολῆς δουνό, εὗρίσκετο αὐτὸς ὁ μεγαλωμένος με ἑσα χάδια καὶ καλὰ τοῦ ἐπέτρεπεν ἡ σκληρὴ ὀρφάνεια.

Ὡσὰν νὰ ἦτο σήμερα ἀκόμη ἐνεθυμεῖτο με μιὰν ἱερὴ ἀνατριχίλα τὴν στιγμή τοῦ μαυροῦ ἀποχωρισμοῦ ὅταν κ' οἱ δυὸ τους, με δουρνωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα λύπης μάτια σφιγκταγκαλιάσθηκαν τὴν ὑστερὴν φορὰ μπρὸς στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ, σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο κατῶφλι ποῦ τόσαις φοραῖς τὸν περίμενε με τὸ χαμόγελο τῆς ἐλπίδος στὰ χεῖλη, παιδί ἀμέριμνο νὰ γυρίσῃ παίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο με τὰ συχωριανόπαιδά του.

Ἐξοῦσεν ὅπως κι' ὅπως ἐπατοῦσε σχεδὸν ἀλλὰ ποτὲ τῆς δὲν ἐσκέφθηκε νὰ δάλῃ χερί στὰ 30 γρόσια, στὸ τίμημα τοῦ αἵματος ποῦ τῆς ἔδιδεν ὡς σύνταξιν ἡ κυβέρνησις.

Κ' ἐδλεπέ τις καθημερινῶς τὴν κυρὰ Μαργίτσα νὰ σέρνῃ με μιὰν ἀσύνηθη προσπάθεια, βαρεῖα τὰ κουρασμένα τῆς πόδια ἐπάνω στὸ περιστροφικὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ὁδῇγει στὸ ἐρημοκλήσι τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ ἀφιερώνῃ τακτικὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Οεομήτορος διὰ ἀναλογούσεν ἀπὸ τὴν σύν-

ταξι, ἀκριβῶς ἓνα μελισσένιο γροσάριο κεράκι. Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε, ἐπερνοῦσε με μιὰν καταπληκτικὴ φονεύουσαν γι' αὐτὴν βραδύτητα καὶ τὰ γροσάρια τῆς συντάξεως μετέπιπτον τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὸ χαλύβδινον χρηματοκιβώτιον τοῦ κρατικοῦ ταμεῖου εἰς τὸ πτωχικὸ καὶ πάντοτε σχεδὸν ἄδειο κιβώτιο τῆς ἐκκλησίας.

Καὶ θὰ ἐξηκολούθῃ τοῦτο νὰ γίνεται κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπον, ἐφόσον τουλάχιστον θὰ διήρκῃ ἡ ἀπουσία τοῦ τέκνου τῆς ἐὰν τὸ μαῦρο μόνημα τοῦ θανάτου τοῦ καὶ ἡ παῖσις συνεπῶς τῆς πληρωμῆς δὲν τὸ διέκοπτον κατὰ ἓνα πολὺ τραγικὸν ἀλοῖμονον τρόπον.

*
* *

Δὲν ἦτο πλέον νύξ ἀλλ' οὔτε καὶ ἡμέρα ἀκόμη. Τὰ περίε τοῦ χωρίου ὑψώματα ἐστέφοντο ἤδη ὑπὸ φωτεινοῦ γύρου ἀλλὰ στὸν οὐράνιο θόλο ἐτρεμόσβυναν ἀκόμη τὰ τελευταῖα ἄστρα μάτην προσπαθοῦντα νὰ παλαίσουν πρὸς τὸ φῶς τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος νὰ ἀνατελλῇ, ὀλίγον ὠχροῦ εἶναι ἀλειθέες, ἡλίου. Εἰς τὰ περίε οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ψυχὴ ζῶσα καὶ μόνον τὰ ξαυγίσματα τῶν ποιμενικῶν σκύλων διέκοπτον τὴν ὀλίγον πένθιμον ἐκείνην σιγὴν τῆς παγερᾶς αὐγῆς τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἐπάνω στὴν γλῶστρα τοῦ γνωστοῦ μας ἤδη μονοπατιοῦ, ὁμοῖα με ζωντανὸ φάντασμα, ἐρείπιον ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἡ κυρὰ Μαργίτσα, προσεπάθει με μυρλοῦς κινδύνους νὰ ἀνέδῃ. Μόλις θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, τόσον ἀφότου ἔμαθε παράφρων σχεδὸν τὴν τρομερὰν εἰδήσιν εἶχε μεταβληθεῖ. Τὰ μέλη τῆς ἐτρεμαν καὶ δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ἐὰν ἡ συγκίνησις ἢ τὸ φόχος ἦσαν ἡ αἰτία τοῦ ρίγους τῆς, αἱ δὲ ὑψολακωμένοι τῆς παρειαὶ καὶ τὸ ρυτιδωμένον μέτωπον αὐτῆς, τὴν παρουσίαζον κατὰ δέκα τουλάχιστον ἔτη γηροντοτέρα τῆς πραγματικῆς τῆς ἡλικίας.】

Όταν ἐπὶ τέλους ἔφθασε πρὸ τῆς ἐκκλησίας, κατόπιν πολλῶν κόπων καὶ κινδυνεύουσα εἰς ἕκαστόν της βῆμα νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν κρημνόν, ὤθησε σιγά, σιγά τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε μὲ ἀπλανῆ βήματα, βοηθουμένη ἀπὸ τὸ φῶς ἀκοιμήτου κανδήλας, τὴν ὁποίαν χεῖρες εὐλαδῶν ποιμένων καθ' ἕκαστην ἤναπτον.

Μὲ τὰ ὀστεώδη της τρέμοντα χέρια ἔλαβεν ἓνα κερὶ καὶ τὸ ἤναψε μὲ καταφανῆ εὐλάβειαν, τὰ δὲ ἀχρωμάτιστα πελιδνά της χεῖλη κινήθηκαν παθητικὰ ὥσάν νὰ προσπιάθουν νὰ ἀρθρώσουν κάτι.

Κατόπιν ποῦ ἦτο βεβαία πῶς θὰ εἰσηκούετο ἀπ' τὸν καλὸ θεὸ ἀφοῦ ἦτο παράκλησις ἀπ' τὴν ψυχὴ μιᾶς μάννας γι' αὐτὴν ἑνὸς παληκαριοῦ. Ὡσάν ὑπνοτισμένη κατόπιν ἀπὸ τὸ ψυχικόν της ἄλγος καὶ μηχανικῶς κάμνουσα διηρυθύνθη πρὸς τὸ κιβώτιον καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ρίψῃ ἐντὸς τὸν μόνον της ἀνεκτίμητον θυσσαυρὸν τὸ τελευταῖον γρόσι. Ἀλλ' ἀνεπήδησεν ὥσάν ἠλεκτρισθεῖσα αἰφνης καὶ ἀπέσυρε διαίως τὸ χέρι της. Ἡ ἐσκοτισμένη της διάνοια ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν πέπλον ὅστις πρὸς στιγμὴν τὴν περιέβαλλε καὶ ἡ σκληρὰ πραγματικότης ζωγραφισμένη μὲ τὰ μελανώτερα τῶν χρωμάτων παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἀνελογίσθη τότε πρὸς στιγμὴν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμελλεν, ὅτι ἦτο ἠναγκασμένη νὰ πράξῃ καὶ δὲν ἤδυνήθη νὰ μὴ φαικιάσῃ. Τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ καρδιά της ἔπαυσε πάλλουσα καὶ ὅτι θὰ τῆς ἐξέλειπε τελείως μαζὺ μὲ τὴν τελευταίαν ἀκτῖνα ποῦ περιέκλειε.

Μὲ μιὰ ὑστάτη ψυχικὴ προσπάθεια, καὶ μετὰ μίαν φρικτῆς ἀγωνίας πάλιν ἐπὶ τέλους, ποῦ ἀνεγινώσκετο στὰ συσπώμενα χαρακτηριστικά της ἔρριψε τὸ νόμισμα ἀλλὰ συγχρόνως ἓνα ἡχηρό, ἐν ἀπαίσιον γέλοιο ποῦ θὰ ἐπάγωνε εἰς τὰς φλέδας τὸ αἷμα καὶ τοῦ ἀπαθεστέρου ἀκόμη θεατοῦ ἐκνήχησεν ὑπὸ τὸν θόλον τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας.

Ἦτο τρελλή. Τὸ λογικόν της εἶχεν ἐκλείψει μαζὺ, μὲ τὸ τελευταῖον τοῦ υἱοῦ της ἐνθύμιον, τὸ τελευταῖον τῆς συντάξεως ποσόν.

Ὑψωμαθεία

Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Τελειόφοιτος.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Ἡ ἱστορία ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἐξετιλήχθη εἰς τὸ δημοτικὸ θέατρο τῶν Ἀθηνῶν πρὸ ἑξ ἑτῶν.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς τρίτης πράξεως ἐνὸς δράματος τοῦ οἰοῦντος δυστυχῶς δὲν θυμᾶμαι τὴν ἐπιγραφὴν οὔτε τὸν συγγραφέα, ὁ Ἀρίσταρχος Γεωργίου πρωταγωνιστὴς εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἐλάμβανε ἓνα γραμματάκι ἀπὸ τὸν ὑπἄλληλον τοῦ θεάτρου. Κατ' ἀρχὰς μέλις τὸ ἥνοιξε καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ εἰς αὐτό, τὸ χρώμα του ἔγινε χλωμὸ σὰν τὸ ἀσθενικὸ φῶς ἐνὸς κεραιοῦ. Κατόπιν ὅμως ἐμειδίασε μελαγχολικὰ καὶ ἔβαλε τὸ γραμματάκι μέσα στὴν τσέπη του. Δὲν ἐπέρασεν δύο λεπτά καὶ ὁ Ἀρίσταρχος εὐρίσκετο πάλιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ὁ Ἀρίσταρχος ἐκλείσθη μέσα στὸ καμαρίνι του καὶ ἀφοῦ ἐδιάβασε δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμη τὸ γραμματάκι τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου ἐβριθύσθη σὲ μιὰ μελαγχολία. Τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς σκέψεις εἰς τὰς ὁποίας ἦτο βιθυσμένος.

—Τί ἔχεις φίλε μου, τὸν εἶπε ὁ Ἰωάννης Σταύρου, καλὸς φίλος τοῦ Ἀρισταρχοῦ, ἀφοῦ ἐκλείσει τὴν θύραν. Φαίνεσαι πολὺ στενοχωρημένος.

—Ὅχι δὲ δὲν ἔχω τίποτε σοῦ φαίνεται, τὸν ἀπήντησε ὁ Ἀρίσταρχος.

—Ἐχεις κάποια σκέψι ποῦ σὲ βασανίζει, κι' αὐτὴν τὴν σκέψιν τὴν κορύβεις ἀπὸ μένα. Μήπως νομίζεις ὅτι θὰ με γελάσης λέγων ὅτι δὲν ἔχεις τίποτα.

—Λοιπὸν ναὶ φίλε μου εἶμαι στενοχωρημένος καὶ πολὺ μάλιστα.

—Καὶ ἡ αἰτία ;

—Ἡ αἰτία ; ἀκουσε λοιπὸν φίλε μου τί με συνέβη. Πρὸ μιᾶς ὥρας κατὰ τὸ τρίτον διάλλημα ὁ ὑπἄλληλος τοῦ θεάτρου μὲ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γραμματάκι λέγων με ὅτι τὸ ἔδωσε

μία χαριτωμένη μικροῦλα μόλις εἴκοσι ἐτῶν, γιὰ μένα.

—Αἶ καὶ τί ἔλεγε τὸ γράμμα.

—Ἀκουσε νὰ στὸ διαβάσω :

Ἀγαπητὲ κύριε Ἀρίσταρχε,

Εἶναι τώρα ἓνας μῆνας ποῦ ἔρχομαι τακτικὰ στὸ θέατρο γιὰ νὰ σᾶς θαυμάσω. Σᾶς ἐθαύμαζα μέχρι τινος, ἀλλ' ὁ θαυμασμός μου αὐτὸς μετετράπη εἰς ἔρωτα. Ἔγινε μιὰ δυστυχισμένη ἔχουσα ὡς μόνην ἀνακούφισιν τὴν ὥραν τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ θαυμάσω ἔστω καὶ ἀπὸ μακρὰ τὸ εἶδωλον ποῦ λατρεύω. Δυστυχῶς ὁ χῶρος καὶ ἡ ὥρα δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς γράψω περισσότερα, ἐλπίζω ὅμως ὅτι αὐριοῦν θὰ δεχθῆτε νὰ ἔλθῃτε εἰς τὰς 6 μ. μ. εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαπτείου παρὰ τὸν Ἀνδριάντα τοῦ Λόρδου Βύρωνος καὶ ἐκεῖ θὰ σᾶς περιμένω μὲ τὴ σκληρὴ ἀγωνία τῆς ἀγάπης.

Δόξα.

—Λοιπὸν πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ φίλε μου ;

—Τί νὰ σοῦ πῶ πολὺ περίεργο. Σὺ τί θα κάμῃς, θὰ πᾶς ;

—Θὰ πάγω γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι αὐτὴ μιὰ μικροῦλα εἴκοσι ἐτῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγαπᾷ ἓνα γέρο ἐξηκονταετῆ.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γελάστηκε, διότι στὴ σκηνὴ φαίνεσαι μόλις τριάντα ἐτῶν.

—Ναὶ ἀλλὰ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς μετὰ δυσκολίας μετράς εἴκοσι μαῦρες τρίχες στὸ κεφάλι μου.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα εἰς τὰς 5 ἀκριβῶς ὁ Ἀρίσταρχος εὐρίσκετο εἰς τὸ ὀρισμένον μέρος τῆς συνεντεύξεως. Περιμένων τὴν ἄγνωστον λάτριν του. Μετ' ὀλίγον εἶδε νὰ ἔρχεται μία μικροῦλα ἥτις καὶ ἐκάθησε πλησίον του. Ἀφοῦ ἐπερίμενε ἐκεῖ ὀλίγον ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀρίσταρχον καὶ τοῦ λέγει :

—Συγγνώμην κύριε μήπως εἶδατε τὸν ἠθοποιὸν τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου κ. Ἀρίσταρχον Γεωργίου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ;

—Ὁ Ἀρίσταρχος μετὰ βραχείαν σιωπὴν ἐτραύλισε δειλὰ «εἶμαι ἐγὼ δεσποινίς.»

— Πώς είσθε σεις ὁ κ. Ἀρίσταρχος, ἀδύνατον ἐκεῖνος εἶναι πολὺ νεώτερος ἀπὸ σᾶς.

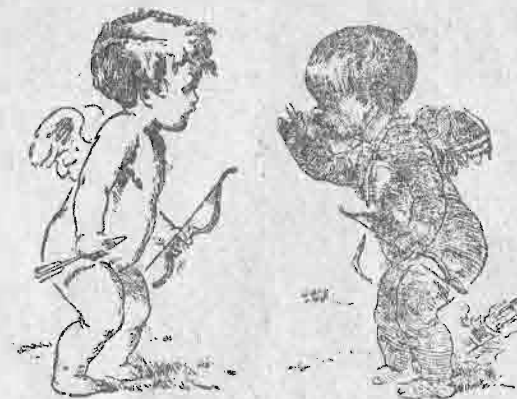
— Ὅχι δεσποινὶς εἶμαι ἐγώ, ἔλαβα τὸ γράμμα σας χθὲς καὶ ἦλθα νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος Γεωργίου τὸν ὁποῖον θαυμάζετε καὶ ὅπως σᾶς φαίνεται ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ὑπὸ τὴν κολακείαν τοῦ ψιμυθίου νέος καὶ ὠραῖος εἶμαι ἐγώ, δυστυχὲς γέρον ἐυρισκόμενος εἰς τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς φθινοπωρινῆς ζωῆς μου.

Ἡ νέα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Ἀρίσταρχος ἐξηκολούθησε. — Μὲ εἶδατε ἐπὶ τῆς σκηνῆς, σᾶς ἐφάνην νέος μὲ ἡγαπήσατε ἀλλ' ἠπατήθητε δεσποινίς. Δὲν πειράζει ὅμως πιστεύω ὅτι ταχέως θὰ λησμονήσετε ἓνα πολὺ ἀτυχὲς ἔρωτα τοῦ ὁποῖου ἐπέσατε θυμῷ. Ὅσον δι' ἐμὲ αὐτὸ θὰ μείνῃ μιὰ πολὺ σκληρὴ ἀνάμνησις γιὰ τὸ μικρὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἀρίσταρχος ἀπεχαιρέτησε τὴν ἀτυχὲς νέαν καὶ ἀπεμακρύνθη. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔκαμε τὸν Ἀρίσταρχον νὰ μὴ ἀνέλθῃ πλέον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ νὰ ζῇ σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐξοχή, μόνος μακρὰ ἀπὸ τὰς ἀπογοιτεύσεις τῆς ζωῆς.

ΑΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πόλις 15 Νοεμβρίου 1921

ΤΟ ΦΙΛΙ

Μερικοὶ θάνατοι ἐξ εὐφλογίας συμβάντες ἐσχάτως, γράφει εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν οἰκογενειακῶν ζητημάτων, μία Ἀγγλὶς Κυρία, ὀφείλονται εἰς τὸ φιλί. Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς μερικοὺς ποῦ καταπολεμοῦν τὸ φιλί νὰ ὑποστηρίξουν ἀκόμη περισσότερον τώρα, ὅτι τὸ φιλί εἶνε ἀνθυγιεινόν.

Ὁ μόνος τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐκηρύθη πραγματικὸς πόλεμος κατὰ τοῦ φιλίου εἶνε ἡ Ἀμερικὴ. Ὅχι μόνον ἡ κατάργησις αὐτοῦ ἐπεδιώχθη καὶ διὰ δραματικῶν παραστάσεων ἀκόμη, ἀλλ' ἐπεζητήθη καὶ ἡ ψήφισις νόμων, ἀπογορευόντων τὴν τερπνὴν αὐτὴν συνήθειαν. Μία νεαρὰ Ἀμερικανὶς ἐδήλωσε πρὸ καιροῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου :

— Δὲν πιστεύω ὅτι αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ φιλοῦν τοὺς ἄνδρας των. Ἡ «βρωμερὰ» αὐτὴ συνήθεια πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ καταργηθῇ. Εἰς σχετικὴν ἐρώτησιν τοῦ δικαστοῦ ἡ νεαρὰ κυρία ἀπήντησεν ὅτι αὐτὴ οὐδέποτε! ἐφιλήθη ἀπὸ κανένα, οὔτε ἀπ' οὐτοῦς τοὺς γονεῖς της, καὶ ὅτι τόσον ζωηρὰ ἦτο ἡ πεποίθησις της ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ὥστε αὐτὸ τὸ παιδί της «ποῦ ἀγαποῦσε περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της» δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ τὸ φιλήσῃ.

Πολλοὶ ὅμως λογικοὶ ἄνθρωποι ἀναγνωρίζουν κάποιον κανόνα εἰς αὐτὴν τὴν ἔξιν. Ὑπάρχει ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ σοφὸς Σολομὼν περιπτώσεις τοῦ πρέπει νὰ φιλήσῃ τις καὶ ἄλλαι ποῦ δὲν πρέπει. Αἱ ἀπαγορεύσεις τῆς ὑγιεινῆς π. χ. ἔχουν εἰς μερικὰς περιπτώσεις κάποιαν θάσιν λογικῆς, διότι ἓνα μικρόβιον μπορεῖ νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ εἰς τὰ χεῖλη τῆς Ἀρετῆς. Ὅταν ἓνας φιλῇ τὴν φίλην του ἄρρωστην ἀπὸ Ἰνφλουέντζαν ἀποδεικνύει εὐγένειαν ψυχῆς. Ἡ περίπτωσις εἶνε ἀκόμη σοδαρωτέρα ἂν φιλήτε τὸ παιδί σας ὅπερ ἀπέθανεν ἀπὸ διφθερίτιδα. Ὑστερα ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐνῶ ἀπολαμβάνουν τὸ φιλὶ στὰ κρυφά, ἰδίως οἱ ἐρωτευμένοι, δὲν τὸ θέλουν στὰ φανερά. Μία πολὺ ἐντιμὸς καὶ ὅπως πρέπει κυρίᾳ ἐξήτησεν ἐσχάτος ἱκανοποίησιν εἰς τὸ δικαστήριον διότι ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἐφίλησεν εἰς ἀκατάλληλον στιγμήν. Πολλάκις ἡ ἀντίστασις προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Εἷς Ἀγγλος χωροφύλαξ ἐφυλάκισεν μίαν νεάνιδα διότι ἐπέμενε νὰ τὸν φιλήσῃ εἰς τὸν δρόμον ἐνῶ ἐξετέλει τὸ καθήκον του.

—Εἶσαι κατὰ τοῦ φιλήματος ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς τὴν Χωροφύλακα.

—Ὁχι, ἀπήντησεν, ἀλλὰ δὲν εἶχα καιρὸν νὰ κύψω νὰ μὲ φιλήσῃ.

Καὶ ἡ κυρία κατεδικάσθη εἰς μικρὸν πρόστιμον, ἀλλ' ὁ δικαστὴς παρετήρησεν ὅτι δὲν καταδικάζει τὴν πράξιν, ἀλλὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας.

Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς τὸ φίλημα εἰς τοὺς σταθμούς, ἐνθα εὐρίσκονται ἀνηρτημέναι πινακίδες μὲ τὴν ἀκόλουθον εἰδοποίησιν :

«Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνάρμοστον τῆς συνηθείας καὶ τὰ κακὰ τὸ ὅποια δύνανται νὰ προέλθουν ἐξ αὐτῆς, παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. ἐπιβάτας καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους αὐτῶν νὰ μὴ ἀσπάζωνται ἀλλήλους ἐντὸς τοῦ σι-
τηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Πρέπει μ' ὅλα ταῦτα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς βέβαιον, ἐπιλέγει ἡ ἀρθρογράφος ὅτι οἱ νέοι καὶ γέαι ὅλων τῶν ἐθνῶν, εἶνε ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο τόσον διάθετοι, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς συγκρατήσῃτε ἀπὸ τὴν εὐχάριστον ἀπόλαυσιν τοῦ γλυκοῦ φιλιοῦ καὶ ἂν τοὺς βεβαιώσῃτε ὅτι τοῦτο εἶνε ἀνθυγιεινὸν καὶ ἄτοπον.

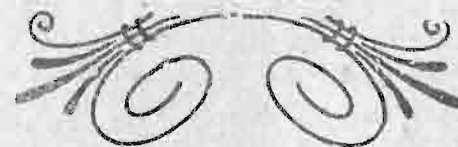
ΛΑΚΩΚΙΚΟΤΗΣ

Δύο Ἀγγλοὶ ἀπεχωρίσθησαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἀλληλογραφῶσιν. Ὑστερα ἀπὸ πολὺ, ἀνυπομονῶν ὁ εἷς νὰ μάθῃ νέα περὶ τοῦ ἄλλου, τῷ ἔστειλεν ἓν φύλλον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο γραμμένο παρὰ ἓν ἐρωτηματικόν.

Ἐννοήσας ὁ παραλήπτης τὴν σημασίαν τοῦ ἐρωτηματικοῦ, τῷ ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν ἓν φύλλον λευκόν. Τὸ ὅποιον ἐσήμαινε. Μοῦ ζητᾷς νέα ἀλλὰ δὲν ἔχω, φίλε μου, τίποτε νέον νὰ σ' ἀναγγείλω.

Γ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

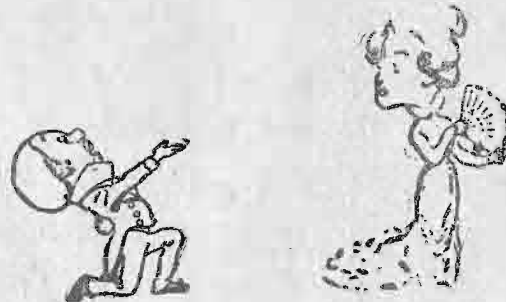
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Μὲ μιᾶς ἀνοίγει ὁ οὐρανός τὰ σύγνερα μεριάζον
οἱ κόσμοι ἐμείνανε βουβοί, παράλυτοι κυττάζουν.
Μία φλόγ' ἀστράπτει... ἀκούονται ψαλμοὶ καὶ μελωδία.
Πετάει ἐν ἄστρο... σταματᾷ ἔμπρὸς εἰς τὴν Μαρία...
«Χαῖρε, τῆς λέγει, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Χαῖρε!
Ὁ Κύριός μου εἶναι μὲ σέ. Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε.»

Ἐπέρασαν χρόνοι πολλοί... Μιὰ μέρα σὺν ἐκείνῃ
ἀστράπτει πάλαι ὁ οὐρανός... Στὴν ἔρημῃ τῆς τὴν κλίνην
λησμονημένη δλόρφανη, γλωμὴ κι' ἀπελπισμένη
μιὰ κόρη πάντα τήκεται, σιενάζει, ἀλυσωμένη,
τὰ σίδερα εἶνε ἀτάραγα, σκοτιάδι, ὀλόγυρά της,
τὰ καταφρόνια, ἡ δυστυχιά σέπουν τὰ κόκκαλά της
τρέμει μὲ μιᾶς ἡ φυλακὴ καὶ διάπλατῃ ἡ θυρίδα
φέγγει κι' ἀφίγει καὶ περνᾷ ἐν ἄστρο, μιὰ ἀχτίδα.
Ὁ ἄγγελος ἐστάθηκε, διπλόνει τὰ φτερά του.

«Ξύπνα, ταράξον, μὴ φοβοῦ, χαῖρε Παρθέने, χαῖρε,
Ὁ Κύριός μου εἶναι μὲ σέ, Ἑλλάς, ἀνάστα, χαῖρε!
Οἱ τοῖχοι εὐθὺς σωριάζονται. Ἡ μαύρ' ἡ πεθαμμένη
νοιώθει τὰ πόδια φτερωτά. Στὴ μέσῃ τῆς δεμένη
χτυπάει ἡ σπάθη φοβερή. Τὸ κάθε πήδημά της,
ἀνοίγει μὲ μ' ἀχόρταγο. Ρωτᾷ γιὰ τὸ παιδί της.
Κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται... Βγαίνει πετᾷ στὰ ὄρη
λύνουν τὰ χιόνια ὄθε διαβῇ, ὄθε περάσῃ ἡ Κόρη.
«Ξυπνᾶτε, ἐσεῖς ποῦ κοιτέστε, ξυπνᾶτε ὅσοι κοιμᾶστε
τὸ θάνατο ὅσοι ἐγεύθητε, τώρα ζωὴ χορτᾶστε».

Οἱ χρόνοι φεύγουν, πετοῦν καὶ πάντα ἐκείνη ἡ μέρα
εἶναι γραμμένο 'κεῖ ὕψηλὰ νὰ λάμπῃ σὺν αἰθέρα
μ' ὅλα τὰ κάλλη τ' οὐρανοῦ. Στοιλίζεται ὅλη ἡ φύσις
μὲ χίλια μύρια λούλουδα γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσῃ.
Γηροτᾶστέ την, γηροτᾶστέ την! Καθεὶς ἄς μεταλάβῃ
ἀπὸ τῆ χάρι τοῦ Θεοῦ. Καὶ σεῖς καὶ σεῖς οἱ σκλάβοι
ἀπὸ τῆ δάφνῃ σὴν καρδιὰ νὰ φέρετε φοβᾶστε
ἀφωρεσμένοι νᾶστε.

ΣΚΗΤΣΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΛΙΛΗ

Δὲν ξέρω κατὰ πόσον εἶναι δικαιολογημένοι
οἱ σύγυζοι ποῦ ἀφηνουν τὶς γυναῖκες τους καὶ
πηγαίνουνε γιὰ νὰ γλεντήσουν μὲ τὶς ξένες, «γιὰ
νὰ τὸ ρίξουν λιγάκι ἔξω», ὅπως λένε.

Ὅπωςδήποτε ὁ Γιάννης Τερψίδης ἦταν
ἓνας ἀπ' αὐτούς. Ἀφοῦ γλέντησέ ἀρκετὰ στὰ νειᾶ-
τά του ἀποφάσισε νὰ παντρευθῇ μιὰ πολὺ καλὴ
γυναῖκοῦλα, κόρη κάποιου νεοπλούτου ἀπὸ τοὺς
τόσους ποῦ ἔχει ἡ Πόλις μας, ὁ ὁποῖος σὶν πρό-
σωπον τοῦ ἀριστοκράτη Τερψίδη ἔβλεπε τὸν ιδεώδη
τύπον συζύγου, ποῦ θὰ καθιστοῦσε τὴν κόρη του
εὐτυχισμένη. Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὁ δυστυχισμένος
ποῦ ὁ γαμβρός του παρ' ὅλα του τὰ σαράντα χρ-
νάκια δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὴν παλαιὰ μποέμικη
ζωὴ του, τὴν ζωὴ τοῦ ξενύχτη, τοῦ μπλαζέ. Ὑ-
στερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Τερψίδης ξαναβρῆκε τὴν
παρέα του μὲ τὴν ὁποῖαν γλεντοῦσε χωρὶς ν' ἀ-
φήσῃ καμμιά εὐκαιρία νὰ τοῦ διαφύγῃ.

Τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς τῶν καθολικῶν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μπάρ ποῦ ἔχουν κατακλύσει τὴν Πόλιν μας ἡ παρέα τοῦ Τερψίδου εὐρίσκετο στὸν κολοφῶνα τῆς δόξης της. Σαμπάνιες πηγαινοέρχονταν καὶ τὸ γλέντι εἶχε κορῶσει.

Στὸ πλαῖνὸ τραπεζάκι καθόνταν δύο σειρῆνες ποῦ προσπαθοῦσαν νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τῶν γειτόνων των. Γύρισε ὁ Τερψίδης νὰ δῇ. Χλώμιασε.

— Παράξενο, ψιθύρισε. Ἄν δὲν ἤξερα πῶς ἡ Ρίτα πέθανε πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια θὰ ἔλεγα πῶς εἶναι ἐκείνη. Καὶ ὅμως ἡ ὁμοιότης.

Πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια ὁ Τερψίδης εἶχεν ἐρωτευθῇ μὲ κάποιαν Ρίτα καὶ στὴν τρέλλα τῆς νειότης του θὰ τὴν παντρευόταν, ἂν δὲν ἔφευγε αὐτὴ στὴν Ἀθήνα μὲ κάποιον ἄλλο. Κατόπιν μετανόησε νὰ τὴν συγχωρήσῃ ἄλλὰ τίποτα. Μάλιστα τὰ γράμματα ποῦ τοῦ ἔστειλε τὰ ἐπέστρεψε χωρὶς οὔτε κἂν νὰ τὰ ἀνοίξῃ. Σὲ λίγο ἔμαθα πῶς πέθανε στὰ νοσοκομεῖα.

* *

Ἡ μικρούλα ποῦ εἶχε παρατηρήσει τὸ ξάφνιασμα τοῦ Τερψίδου ἀδιάφορα ψιθύρισε στὴ φίλη της.

— Γιατὶ μὲ κυττάζει ἔτσι παράξενα ;

— Γιατί... γιατί... εἰσθε πολὺ χαριτωμένη, ἀπήντησεν ὁ Τερψίδης.

Αἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ γελοῦν.

— Ἐπειτα μοιάζετε πολὺ, μὰ παραπολὺ μὲ μιὰ...

— ... μὲ μιὰ ποῦ τὴν ἀγαπήσατε τρελλὰ καὶ ὕστερα τὴν χάσατε ; Δὲν εἶναι ἔτσι ; Ἐμένα μοῦ λές ; πρόσθεσε εἰρωνικὴν ἡ ξανθερή.

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

Μὲ λένε Λιλὴ. Μὲ γνωρίζεις ;

— Ὅχι μὰ....

— Μὰ δὲν μὲ νοιάζει. Θ' ἀνοίξουμε καμμιὰ σαμπάνια ; Ὁ Τερψίδης ἀφήνοντας τοὺς φίλους πῆγε μαζί μὲ Λιλὴ, τὴν ὁποίαν ἐννοεῖται συνώδευσε στὸ σπιτάκι της.

* *

— Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε στὶς 9 ἦταν σκοτισμένος ἀπὸ τὰς χθεσινὰς ἐντυπώσεις.

— Διάβουλε ! ἡ ὥρα θὰ ἀκόμη κοιμοῦμαι.

— Γύρισε καὶ εἶδε τὴ Λιλὴ ποῦ κοιμόταν ἡσυχὰ καὶ ἄθελα ψιθύρισε.

— Καὶ ὅμως πῶς τῆς μοιάζει...

— Ἄρχισε νὰ ντύνεται βιαστικά.

— Καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ βγῶ ἔξω σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Εἶμαι μέσ' στὴ σκόνες. Λιλὴ ἔχεις καμμιὰ βοῦρτσα ;

— Στὸ πρῶτο συρτάρι τοῦ λαβομάνου, ψιθύρισε αὐτὴ μειςανοίγοντας τὰ μάτια της.

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι. Σκάλιζε γιὰ νὰ βρῇ τὴ βοῦρτσα, μὰ ἤυρε καὶ γράμματα μὲ τὴν διεύθυνσιν του. Τὰ γράμματα τῆς Ρίτας. Τρέμοντας ἀνοίξε τὸ ἓνα καὶ διάβασε.

— 'Αγάπη μου. Είμαι βεβαία πῶς δὲν θὰ μὲ ἐπιστρέψῃς κι' αὐτὸ τὸ γράμμα. Κᾶτι μοῦ λέγει μέσα μου πῶς δὲν ἦσαν τόσο σκληρόκαρδος. Χθὲς ἦλθα στὸ γραφεῖό σου, μὰ δὲν μὲ βάλανε μέσα. Προτοῦ κάμω ἐκείνη τὴ τρέλλα γιὰ τὴν ὁποῖαν τόσο μετανόησα ἤμουν σ' ἐνδιαθέρουσα κατάστασι. Δὲν τὸ εἶχεν καταλάβει. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, χρυσό μου, τὸ παιδί εἶναι δικό μας, εἶναι παιδί σου. Ὅταν θὰ τὸ μάθῃς αὐτὸ εἶμαι βεβαία πῶς θ' ἀνοίξῃς καὶ πάλιν τὴν ἀγκαλιά σου ὅχι στὴν Ρίτα τὴ δυστυχισμένη, μὰ σιὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ σου ποῦ θὰ γεννηθῇ σὲ λίγο. . .»

Δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ ἄλλο. Ἦταν σὰν τρελλός. Γλέντησε μὲ τὸ παιδί του, μὲ τὴν κόρη του.

Ἡ Λιλὴ εἶχεν ἀνοίξῃ τὰ μάτια της.

— Μὰ ὅχι σ' ἐκεῖνο τὸ συρτάρι, στὸ ἄλλο. Μὰ τί διαβάξῃς ξένα γράμματα; Τί ἀνακατώνεσαι στὰ οἰκογενειακά μου; Ἄφησε τὰ λεφτὰ μέσ' στὸ συρτάρι.

Ὁ Τερψίδης μηχανικὰ ἄφησε κᾶτι. Χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξι ἔφυγε σὰν νὰ τὸν κατεδίωκαν.

Ἡ Λιλὴ χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε ψιθύρισε.

— Ἀλήθεια τί παράξενοί ποῦ εἶναι μερικοὶ ἄνδρες!

(Διασκευὴ)

Μ. ΛΑΜΠΗΣ

—Εἶναι θαυμασία κινήτῃ οἰκία, συστήματος Διογένους. Ἐνοικιάζεται μόνον πρὸς 95 Δ. τὸν μῆνα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

ΤΙ ΕΔΑΝΕΙΣΘΗΣΑΝ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Οι Τούρκοι διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)πόλεως κατέλαβον τὴν Βυζαντινὴν Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατορίαν, ἀλλὰ δὲν ἐκληρονόμησαν μόνον τὰ ἐδάφη ἐφ' ὧν ἐβασίλευσαν οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου καὶ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἣν ἐξήσκησαν οὗτοι. Οἱ τραχεῖς οὗτοι στρατιῶται ἐδανείσθησαν περισσότερα πράγματα παρὰ τῆς μοναρχίας, ἣν κατέκτησαν. Οἱ Τούρκοι δὲν ἦσαν οὔτε διοικητικοὶ οὔτε δικαστικοί. Ἐλάχιστα ἐγνώριζον περὶ τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης. Ἐρρύθμισαν λοιπὸν κατὰ μέγα μέρος τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους αὐτῶν καὶ τὴν διοικητικὴν ὀργάνωσιν ἐπ' ἐκείνων, ἅτινα παρείχεν εἰς αὐτοὺς τὸ Βυζάντιον. Ἡ πομπώδης ἐθιμοτυπία, ἐφ' ἧς περιεβάλλοντο οἱ Τούρκοι ἡγεμόνες τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος ἐγκλείει δὴν τὴν λεπτολόγον σύνθεσιν τῶν ἐπιδεικτικῶν τελετῶν τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Σουλτάνος, ὡς λίαν δικαίως ἐλέγχθη, ὑπῆρξεν «εἰς Μουσουλμάνος βασιλεὺς». Περὶ ἐαυτὸν ἡ ἱεραρχία τῶν δημοσίων λειτουργῶν, ὡς ἐθέτισε ταύτην Μωάμεθ ὁ II εἰς τὸν Κανὺν-Ναμὲν, ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν παραδόξως τὰς συνηθείας τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους. Οἱ δύο Δομέστιχοι τῶν σχολῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως λέγει ὁ Rambaud εἶνε οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἑλαττον οἱ δύο βεηλερβέηδες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ρούμελης.

Ὁ Μέγας Δομέστιχος εἶνε ὁ Μέγας Βεζύρης, ὁ Μέγας Δοῦξ ὁ Καπετάν-Πασσάς, ὁ Μέγας Λογοθέτης ὁ Ρεῖς-ἐφ-φέντης, οἱ ἄλλοι Λογοθέται εἶνε οἱ Τεφτερδάραι» ὁ αὐτοκρατορικὸς μυστικασύμβουλος (ἐπὶ τοῦ κανικλείου) ὁ Νιχαντζής. Ὑπάρχει ἔδαφος νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι εἰς τὰς ἐπαρχίας τὰ Ὀθωμανικὰ σαντζάκια ἀνταποκρίνονται καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν πρὸς τὰ ἀρχαῖα βυζαντινὰ θέματα, ὁ δέης τοῦ σαντζακίου πρὸς τὸν στρατηγὸν τοῦ θέματος, ὅτι οἱ Τούρκοι διετήρησαν τὸ διάγραμμα, ἕπερ ἐκληροδότησεν εἰς αὐτοὺς ἡ αὐτοκρατορικὴ Ἑλληνικὴ διοίκησις. Δυνάμεθα ὡσαύτως νὰ ἐρευνήσωμεν μέχρι ποίου ἐνεπνεύσθησαν ἀφ' ἐαυτῶν τὸ σύστημα τῶν στρατιωτικῶν τιμαρίων οἱ Τούρκοι, ἕπερ ἀπετέλει τὰ θεμέλια τοῦ Βυζαντινοῦ στρατιῶ. Εἶνε βέβαιον τοῦλάχιστον, ὅτι ταῦτα «τὰ τιμάρια ἔχουν τὴν ἀναλογίαν τῶν πρὸς τὰ φέουδα καὶ τὰ ζιάνια, τιμάρια δηλ. τῶν Σπαχήδων. Λίαν ὀρθῶς ἕτερος ἱστορικὸς Zachariae de Lingenthal ἀποφαίνεται : «Θὰ ἦτο πλάνη ἀσύγγνωστος νὰ ἐκλάβωμεν τοὺς ἐπισήμους δικαστικούς ὁρους τοὺς ἀπαντῶντας εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος, ὡς προῖν δημιουργίας καθ' αὐτὸ Τουρκικῆς». Ἀναμφήριστον τυγχάνει, ὅτι διετηρήθησαν εἰς τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Ἰσλάμ Βυζαντινὰ παραδόσεις. Οἱ Τούρκοι ὡσαύτως ἠρθάνθησαν τὴν ἀνάγκην διοικητικῶν καὶ διπλωματῶν. Εὖρον τοιοῦτους πολυαρίθμους μεταξὺ τῶν ἡττημένων. Οἱ Χριστιανοί, ὅσοι παρέμειναν τοιοῦτοι, δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις καὶ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ κράτους· ἐν τούτοις ἐὰν μετήλλασσον ἔθρησκευμα ἐξισλαμιζόμενοι ἢ εὐημερία αὐτῶν ἐξησφαλίζετο. Ὁ Σουλτάνος μάλιστα ἐξέλεγεν ἀσμένως τοὺς ἀνωτάτους λειτουργοὺς τοῦ κράτους τοῦ μεταξὺ τῶν νέων ἀνδρῶν Χριστιανικῆς καταγωγῆς ἐξισλαμισθέντων διὰ τῆς βίας καὶ εἰσερχομένων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀνακτόρων. «Ἀπετέλει ἀρχὴν τοῦ κράτους παρὰ τοῖς Τούρκοις λέγει ὁ

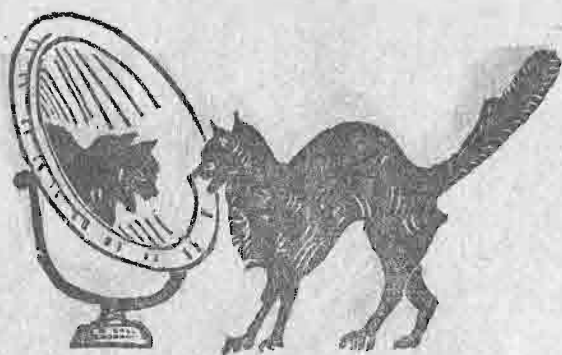
Χάμμερ τὸ, ὅτι ἀπηρτῆτο νὰ εἰνέ τις υἱὸς χριστιανοῦ διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα τοῦ κράτους». Εἶνε ἐξηκριθωμένων, ὅτι ἐπὶ 48 μεγάλων Βαζυρῶν 12 μόνον ἦσαν υἱοὶ Μουσουλμάνων, οἱ δ' ἄλλοι ὑπῆρξαν Ἀλβανοί, Βόσνιοι, Δαλμάται, Κροάται, Ἑλληνας. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀκόμη οἱ Τεῦρκοι ἠκολούθουν τὴν παράδοσιν τοῦ Βυζαντίου ἐπιδιώκοντος πάντοτε νὰ προσηλυτίξῃ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν νὰ ἀφομοιώνῃ καὶ νὰ χρησιμοποιοῖ τοὺς ἡττημένους. Εὐθὺς ἅμα τῇ ἄλώσει ἐν τούτοις ἠνοίχθη ἡ Ὁθωμανικὴ διοίκησις εἰς τοὺς Χριστιανούς μάλιστα διὰ τινὰς ὑπηρεσίας. Οἱ Σουλτάνοι ἐζήτησαν ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν ἀρχαίων οἰκῶν τῆς Βυζαντινῆς εὐγενείας, ἀπὸ τὴν ἐπιδέξειον καὶ εὐστροφον ταύτην ἀριστοκρατίαν τοῦ Φαναρίου, νὰ τῷ παράσχῃ τοὺς μεγάλους ἐκείνους διερμηνεῖς, οἵτινες κατέλαβον σχεδὸν βαθμὸν ὑπουργῶν καὶ κατηύθυναν πολλάκις μὲ ἰδίαν πρωτοβουλίαν τὴν Ὁθωμανικὴν διπλωματίαν. Τούτων ἡ ἐπιρροή ἀπέβη ἐνίοτε πανίσχυρος ἐν τῷ Παλατίῳ. Ὡσαύτως βραδύτερον παρὰ τῆς ἀριστοκρατίας ταύτης ἐστρατολογήθησαν οἱ Ὀσπεδάροι ἐκεῖνοι εἰς οὓς ἐνεπιστεύθη ἡ Πύλη τὴν διακυβέρνησιν τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας καὶ οἱ ὅποιοι διετήρησαν περὶ ἑαυτοὺς εἰς τὰς τελετάς τῆς ἀναρρήσεως αὐτῶν καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς διακυβερνήσεώς των τὸ περίπλοκον τυπικὸν τῆς ἀρχαίας Βυζαντινῆς ἐθιμοτυπίας. Κατὰ ταῦτα τὸ ἡττημένον Βυζάντιον διετήρησε τὴν ἐπιρροήν του ἐπὶ τῶν νικητῶν.

Πέραν 17 Δεκεμβρίου 1921.

N. . . .

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Οὐδεμία κοινωνία δίνεται νὰ ζήσῃ γνήσις,
τρεφομένη διὰ τοῦ ψεύδους. «*IPSEN*»

Σκυρμένος ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖό μου, ἐσκέπτό-
μην ποίου εἵδους ἐπὶ κειρον ἐντύπωσιν ἔπρεπε νὰ
παρουσιάσω εἰς τὰς ἐρασμίας ἀναγνωστρίας καὶ
τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώσττας τῶν «*Ἐλπίδων*» τοῦ
ὁποίου ἡ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως ἐπιτροπὴ τῶν τελειο-
φοίτων εἶχε τὴν εὐαρέσκειαν νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ
προσφέρω τὸν πνευματικόν μου φόρον, ὅποτε δύο
ξηρὰ κτυπήματα ΤΑΚ-ΤΑΚ, εἰς τὴν θύραν τοῦ
γραφείου μου, μὲ ἔκαμαν νὰ συνέλθω, ἀπὸ τὸν ὡ-
ραῖον τῆς Ρέμβης Κόσμον... Ἐμπρός!... ἐφώναξα
μηχανικῶς καὶ ἀσυναισθήτως... Εἰσηλθεν... Ἦτο
ὁ ἀγαπητός μου φίλος Ε...

Ὁχρὸς τὴν ὄψιν καὶ σκυθρωπός, μὲ μίαν ἀκα-
θόριστον θλίψιν στὸ πρόσωπό του, μ' ἐχαιρέτησε

ψυχρῶς, ἔσφιξε νευρικὰ τὸ χέρι μου, ἀναψε νευρικὰ
τὸ τσιγάρο του, καὶ... ἐκάθησε ἀντίκρου μου.

Δύο λεπτὰ σιωπῆς ἐμεσολάβησαν...

— *Τί νέα φίλε μου;... διέκοψα πρῶτος... Ἐρρό-*
φησε τὸ σιγάρο του... ἄφησε νὰ σχηματισθοῦν μερι-
κὰ νέφη καπνοῦ γύρω του καὶ μὲ μίαν ταραχήν, μὲ
μίαν ὀργὴν καὶ ὀρμὴν, ἀπήντησεν. Τί νέα εἶ;... Δὲν
ζῆς λοιπόν; Πεθαμμένος εἶσαι; Ἦ μήπως δὲν ἀντι-
λαμβάνεσαι τί γίνεται γύρω σου!... Αἴσχος!...

Θεέ μου... ἐσκέφθην... Μήπως ἔπαθε; .. Ἦτο πρῶ-
τη φωρὰ ποῦ μοῦ ἔδιδε παρομοίας ἀπαντήσεις. Τὸν
κύτταξα καλὰ καλὰ σιὰ μάτια, καὶ ἐκεῖ μέσα στὸ
θαμπὸ καὶ μελαγχολικὸ βλέμμα του διάβασα, ὅλην
τὴν ταραχήν του, ὅλην τὴν θλίψιν του, ὅλον τὸν
πόνον του.

— Αἴσχος εἰς τὴν ἀνθρώπιότητα, αἴσχος εἰς τὴν
Κοινωνίαν, αἴσχος εἰς τὴν οἰκογένειαν, αἴσχος εἰς
τὸ ἄτομον, ἐπρόσθεσε μὲ ταραχήν καὶ ὀρμὴν, Μά-
λιστα φίλε μου, εἴμεθα ὅλοι ἄθλιοι, πωταποί, οὐ-
τιδανοί, μικροί, νάνοι, χωρὶς αἴσθημα, χωρὶς σκέ-
ψιν, χωρὶς κρίσιν, χωρὶς χαρακτῆρα...

Αὐτὰ ὅλα τὰ εἶχεν εἰπῇ μὲ μίαν τέτοιαν ὀρμητι-
κότητα, μὲ μίαν τέτοιαν ἔξαψιν καὶ πάθος, ὥστε ἔ-
στάθη ἀδύνατον νὰ τὸν καθησυχάσω.

— Λοιπόν... Ἄκουσε φίλε μου, ἐπανέλαβεν...

Ἔως προχθές, πρὸ ὀλίγων δηλ. ἐτῶν, ἐλέγετο καὶ
διεσαλπίζετο, ὅτι ὁ αἰὼν μας, ὁ Εἰκοστὸς δηλαδή,
ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν Αἰὼν τῶν μεγάλων Ἀληθειῶν,

αἰών τοῦ ἀληθοῦς ὑψηλοῦ Πολιτισμοῦ, αἰών, ὁ ὁποῖος χρυσοῖς γράμμασιν ἔπρεπε νὰ χαραχθῇ εἰς τὰς δέλτους τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας. Χωρὶς νὰ σὲ φανῇ παράξενον, δὲν νομίζεις ὅτι ὁ παρὼν αἰὼν ὡς ἀπεδείχθη τουλάχιστον ἐκ τῶν Παγκοσμίων γεγονότων, ὅχι μόνον δὲν ἦτο καὶ δὲν εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν αἰὼν τῶν μεγάλων Ἀληθειῶν, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρξεν καὶ ὁ μοναδικὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ Αἰὼν [τῆς ἀδικίας, ὑποκρισίας, ἀθλιότητος, διαφθορᾶς, ψευδοθητικῆς, ψευδοπολιτισμοῦ, καὶ τύσων ἄλλων, αἰὼν δηλαδὴ μοναδικὸς τοῦ μεγάλου ΨΕΥΔΟΥΣ; ...

Ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ τῇ Κοινωνίᾳ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Οἰκογενείᾳ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐν τοῖς τρόποις καὶ ταῖς πράξεσί μας, ἐν τῇ Θρησκείᾳ καὶ τῇ λατρείᾳ μας, παντοῦ ἀπὸ τοῦ ἀσημάντου συναισθήματος μέχρι τοῦ πλέον ὑψηλοῦ καθήκοντος, δὲν νομίζεις ὅτι ἐν μόνον βασιλεύει — ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ; ...

Δίκαιον καὶ δικαιοσύνη, εἰλικρίνεια καὶ ἀλληλεγγύη, φιλία καὶ ἀγάπη, ἀλήθεια καὶ αἴσθημα, ἀπεδείχθησαν ἀλλοίμονον, λέξεις μόνον κεναί, κοσμοῦσαι τὰς σελίδας λεξικῶν καὶ Ἐπιστημονικῶν βιβλίων...

Ψεῦδος εἰς τὴν θρησκείαν, ψεῦδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ψεῦδος εἰς τὴν Κοινωνίαν, ψεῦδος καὶ εἰς τὴν Πολιτείαν, ψεῦδος εἰς τὴν Οἰκογένειαν, ψεῦδος καὶ εἰς τὸ ἄτομον, ψεῦδος εἰς τὴν ἀγάπην ψεῦδος εἰς τὰς σχέσεις, ψεῦδος εἰς τὴν φιλίαν, ψεῦδος

εἰς τὰς σκέψεις, ψεῦδος εἰς τὰς κρίσεις, ψεῦδος εἰς τοὺς τρόπους, ψεῦδος εἰς τὸ αἶσθημα, ψεῦδος εἰς τὴν ψυχὴν, ψεῦδος εἰς τὴν καρδίαν ψεῦδος εἰς τὰ χεῖλη ἐν παντὶ καὶ παντοῦ ΨΕΥΔΟΣ καὶ μόνον ΨΕΥΔΟΣ!!!!!!...

Εἰς μάτην ὅλα τὰ ἔξοχα Πνεύματα, ἀπὸ τῶν θείων Σωκράτους καὶ Πλάτωνος, μέχρι τοῦ Καντίου καὶ τοῦ Λαμάρκ, τοῦ Τόλστοϊ καὶ τοῦ Ἴψεν, τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Ρουσσώ, τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Νορδάου, μέχρι τοῦ γλυκοῦ καὶ ωραίου Ναζωραίου, ὅλοι τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς αὐτήν, διεκήρυξαν καὶ ἐδίδαξαν...

Καὶ ὅμως ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος, ἡ Κοινωνία καὶ ἡ Πολιτεία, καὶ αὐτὸ τὸ ἄτομον ἀκόμη, δὲν ζοῦν παρὰ μὲ τὸ ΨΕΥΔΟΣ, καὶ εἰς τὸ ΨΕΥΔΟΣ!., μὲ τὴν ἀνειλικρίνειαν καὶ τὴν ἀπάτην!.. τὸ μῖσος καὶ τὸ αἶσχος!...

Σήμερον πιστεύομεν, καὶ αὔριον ἀπαρνοῦμεθα, λατρεύομεν καὶ αὔριον ποδοπατοῦμεν, θεοποιοῦν καὶ αὔριον ἀφωρίζομεν, ἐξυψώνωμεν καὶ αὔριον καταρώμεθα, θαυμάζομεν τὸ ἵνδαλμά μας, τὸ ὄνειρόν μας, τὸν Θεόν μας αὐτὸν τοῦτον, καὶ αὔριον τὸν βυθίζομεν μὲ μανίαν καὶ μῖσος, μὲ βίαν καὶ πάθος εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ μίσους καὶ τοῦ αἵσχους, εἰς τὸν ἀσφόδελον τῆς καρδίας Καιάδα...

Ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης βαυκαλιζομένη μὲ τὰς σκέψεις τοῦ ΨΕΥΔΟΥΣ καὶ τῆς ὑποκρισίας, καταδικάζουσα τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ θλιβερόν τῆς

ΖΩΗΣ βασιλείον, ἀγαπᾷ νὰ ζῇ μέσα εἰς ἓνα Κόσμον τοῦ ΨΕΥΔΟΥΣ παρὰ τὰ διδάγματα καὶ κηρύγματα τοῦ θείου Σωκράτους εἰς ὃν ἐπότισε τὸ κώνειον, μέχρῃ τοῦ Ὁραίου Ναζωραίου τὸν ὅποιον ἡ αἰσχροὺς ἀνθρωπότης σταυρῶ προσηλώσασα, ἐθανάτωσεν...

Ἄ...αὐτὸ εἶναι αἰσχος...αὐτὸ εἶναι ἀτιμία!...

Εἶχε σταματήσει, διὰ νὰ ἀνάψῃ δεύτερο σιγάρο. Ἦτο τόσο τραγμένος ὥστε ὅταν ἠθέλησα νὰ τὸν ἐρωτήσω.

— Ποῖον θὰ ἦτο τὸ φάρμακον κατὰ τοῦ κακοῦ τοῦτου...μὲ μίαν νευρικήν σύσπασιν ἀνετινάχθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον του καὶ παράφορος πρέον:

— Τὸ φάρμακον;...ἐρώτησεν μὲ ἄγριον καὶ φοικαλέον ὕφως...

Καὶ θέλει λοιπὸν φιλοσοφίαν διὰ νὰ εὕρῃ κανεῖς τὸ φάρμακον; Ἀπλούστατα πρέπει νὰ πατάξωμεν, νὰ καταδικάσωμεν ἀμετακλήτως τὸ αἰσχρόν, τὸ ἄτιμον Ψεῦδος, καθὼς καὶ τὸ κᾶθε τι, τὸ ὅποιον σχετίζεται μὲ αὐτό, καὶ νὰ ἐγκολπωθῶμεν τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Εἰλικρίνειαν. Εἰλικρίνεια καὶ Ἀλήθεια...ἰδοὺ αἱ δύο θεότητες, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ λατρεύωμεν καὶ ν' ἀγαπῶμεν, καὶ σύμφωνα μὲ αὐτὸς κανονίζοντας τὰς σχέσεις καὶ πράξεις μας, θὰ ἀνοίξωμεν τὸν νέον ὁρίζοντα μέσα εἰς τὸν ὅποιον ἡ Ἀνθρωπότης τότε καὶ μόνον θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν.

Ἴδου, φίλε μου, τὸ φάρμακον...

Σύμφωνοι;...

Μοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα του καὶ ἔσφιξε δυνατὰ τὴν ιδιὴν μου. Ἐχαιρέτησε καὶ...ἐξῆλθε...

Ἦμην μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἄφησα τὴν πέννα νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον μου, καὶ εἰς γλυκὺς ρεμβασμὸς μὲ κατέλαβεν...

Εἶχε πολὺ δίκαιον ὁ φίλος μου ἐσκέφθην...Πόσον ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἦτο Εὐτυχὴς ἐὰν παρόμοιαι ιδέαι ἐβασίλευαν ἐν τῇ ψυχῇ ἐνὸς ἐκάστου.

ΛΕΟΝ ΜΑΚΡΙΑΗΣ

ΑΜΙΛΗΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στὸ ξεχωριστό μου φίλο κι'
εὐσυνείδητο κοινωνιολόγο
Γιῶργο Τσαμπηρά.

Σ' ἓνα τραγοῦδι ἀπόκοσμο, ἑναρμόνιο
μπορεῖ νὰ σβύσῃ κάθε συμφορὰ...
καὶ σ' ἓν' ἀτέλειωτ' ὄνειρον αἰώνιο
μπορεῖ νὰ ζήσῃ κάθε μας χαρὰ...

Μὰ τῆς ζωῆς μας κάποια μυστικά
μὲ τὰ καρφιά μιᾶς ἔννοιας σφραγισμένα
'πάνω στ' ἀρρωστημένα σωθικά
σὲ περὶ τραγοῦδι κι' ὄνειρο κλεισμένα.

Θὰ ζήσουν ροδομάγια μιᾶς αὐγῆς
ἢ βαρυχειμωνιάς ὠχρὰ λουλούδια;...
'Ὡ τὴ ζωὴ μας νάξερε κανεῖς
πρωτάκοστα θὲ νάλεγε τραγούδια!

Μ. ΚΑΡΕΚΟΣ

(Καλλωναῖος)

ΑΜΛΕΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΕΪΠΕΙΡΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ Γ' — ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Εἰσέρχεται ὁ ΑΜΛΕΤΟΣ).

ΑΜΛΕΤ.— Νὰ ζῇ κανεῖς, ἢ νὰ μὴ ζῇ; Ἴδου ἡ ἀπορία,
Τί εἶναι πλέον εὐγενές; Νὰ ζῇ νὰ ὑποφέρῃ
τῆς Εἰμαρμένης τῆς σκληρᾶς τὰ βέλη, τὰς σφενδόνας,
ἢ 'ς ἓνα πέλαγος δεινῶν ν' ἀντισταθῇ ἐνόπλιος,
νὰ τ' ἀναγκάσῃ ἔνοπλος νὰ παύσῃν:— Νάποθάνῃ,
νὰ κοιμηθῇ. . . Ἴδου τὸ πᾶν! ὦ! μόνον μ' ἓνα ὕπνον
νὰ παύῃ ὁ πονόκαρδος καὶ τὰ δεινὰ τὰ χίλια
που εἶν' ἡ μοῖρα τῆς σαρκός, συντέλεια θά' ἦτο νὰ
τὴν ἐπιθυμῇ κανεῖς ἐνθέρμως!— Ν' ἀποθάνῃ,
νὰ κοιμηθῇ.— Νὰ κοιμηθῇ; Νὰ ἀναιρεύετ' ἴσως!
Ἴδου τὸ πρόσκομμα, ἰδοὺ! Διότι 'ς τοῦ θανάτου
τὸν ὕπνον τοῦτον ἄρα γε τί ὄνειρα θὰ ἔλθουν,
ἀφοῦ ἀποτινάξωμεν τὴν σκέπην τὴν φθαρτὴν μας;
Αὐτὸ μᾶς φέρει δισταγμούς· αὐτὸ εἶν' ἡ αἰτία,
που κάμνει τόσον μακρινὸν τῆς συμφορᾶς τὸν
βίον. Διότι ποῖος ἤθελε ποτὲ νὰ ὑποφέρῃ
τοῦ κόσμου τὸν περίγελον καὶ τὴν καταδρομὴν του,
τυράννων καταπίεσιν, τρανῶν ὑπεροψίαν,
τὰ βάσανα τοῦ ἔρωτος τοῦ καταφρονημένου,
τοῦ νόμου τὴν βραδύτητα, τὸ ὕφος τῶν ἀρχόντων,
καὶ ὅσα κολαφίσματα ἀρπάζει καθημέραν
ἡ μετριόφρων ἀρετὴ ἀπὸ τοὺς ἀναξίους,
ἐνῶ τοῦ ἦτο δυνατόν τὸ πᾶν νὰ ἐξοφλήσῃ,
μ' ἓνα σουβλί! Ποῖος ἤθελε φορτία νὰ σηκώῃ,
καὶ νὰ ἰδρόνῃ, νὰ βογκᾷ ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ βάρος,

ἐὰν τοῦ μετὰ θάνατον ὁ φόβος—ἂν ὁ τόπος.
 ὁ ἄγνωστος ὅπου ποτὲ κανένας ταξειδιώτης
 ἀκόμη δὲν ἐγύρισεν ἀπὸ τὰ σύνορά του,—
 ἐὰν δὲν μᾶς ἐκλόνιζεν αὐτὸ τὴν θέλησίν μας,
 ὥστε κανεὶς νὰ προτιμᾷ τὰ βάσανα ποῦ ἔχει,
 παρὰ νὰ τρέξῃ μόνος του εἰς ἄλλα που δὲν ξέρει.
 Ἴδου πῶς ἡ συνείδησις δειλοὺς μᾶς κάμνει ὅλους,
 ἰδου τῆς ἀποφάσεως τὸ φυσικὸν τὸ χρωμα
 πῶς μὲ τ' ἄχνό της θάμπωμα ἡ σκέψις τὸ χλωμιάζει
 καὶ πῶς ἐπιχειρήματα μεγάλα καὶ γενναῖα
 μὲ τοὺς τοιοῦτους δισταγμοὺς ἀπ' νερά των βγαίνουν
 καὶ καταντοῦν καὶ ὄνομα τοῦ ἔργου νὰ τὸ χάνουν!

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΓΝΩΜΙΚΟΝ

Ἡ ἀνάγνωσις τερπνῶν ἅμα καὶ ὠφελίμων
 βιβλίων εἶνε ἐν τῶν ἰσχυροτάτων πρὸς ἡθιοποιή-
 σιν του λαοῦ μέσων, εἶνε ἡ διανοητικὴ τροφή,
 ἡ ἀπαρατήτως ἀναγκαία πρὸς συντήρησιν τῶν
 ἰδιοτήτων τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας, ἃς ἤδη τις
 ἀπέκτησε καὶ πρὸς παρατέρω ἀνάπτυξιν αὐτῶν,
 τροφή, ἄνευ τῆς ὁπείας καὶ αἱ κάλλισται ιδιότη-
 τες κατὰ μικρὸν ἀτροφοῦσι καὶ φθίνουσιν.

Δ. Σ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Κύριος—Ἀπορῶ, κυρία, πῶς ἔχετε ἓνα ζῶο ἐπανω
 στὸ καπέλλο σας!

Ἡ Κυρία—Κι' ἐγὼ ἀπορῶ πῶς τὸ ἔχετε κατω ἀπ' τὸ
 καπέλλο σας!...

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Σύ εἶσαι Ἑλένη; ἠρώτησεν ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα ἡ κυρὰ Μαρία ἀκούσασα νὰ κλείῃ ἡ θύρα.—Ναὶ μητέρα ἀπήντησεν ἡ ἐρωτηθεῖσα μὲ φωνὴν τρεμουλιαστή.—Γιατὶ ἤρρησες; Μήπως ἦσαν στή βρύσι πολλαῖς καὶ δὲν σ' ἄφιναν νὰ γεμίσης;—Ὁχι δὲν ἐπῆγα στή βρύσι.—Καλὴ ἔκαμες κόρη μου, διότι αὐτοὶ ἐδῶ οἱ στρατιῶται δὲν ἔχουν πίστι καὶ νόμο ἐπάνω τους. Δὲν πειράζει θὰ πάγω ἐγὼ νὰ φέρω νερό. Δὲν φθάνει ποῦ δὲν μᾶς ἀφήκαν τίποτε, ἀλλὰ μᾶς ἔκαμαν νὰ μὴ μπορούμε νὰ βγοῦμε καὶ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μας. Αὐτὰ ἔλεγε ἡ κυρὰ-Μαρία. Ἄλλ' ἂν ἔβλεπε τὰ ἄτακτα μαῦρα καὶ μακρὰ μαλλιά, τὸ κατακόκκινο στρογγυλὸ προσωπάκι, τὰ ξεσχισμένα ροῦχα, καὶ τὰ γεμάτα ἀπὸ δάκρυα μαῦρα μάτια τῆς Ἑλένης θὰ κατελάμβανε, πῶς καὶ ἔκτακτο συνέβη. Δυστυχῶς ἦτο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ γιαντὸ τίποτε δὲν εἶδε, ἤκουσε μόνον πῶς ἡ Ἑλένη ἐκλείσθη σιὸν κοιτῶνα τῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἤκουσε μὲν ὀλίγον νὰ βγαίνουν βαρεῖς στεναγμοί. Τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ καταβῇ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἑλένης τὴν ὁποίαν εὔρε μὲ τὰ νυκτικὰ καὶ κλαίουσαν. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις δὲ τῆς γραίας ἀπήντησεν αὕτη, πῶς ἦτο ἀδιάθετος καὶ πῶς εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ὅταν τὸ βράδυ ἦλθε καὶ ὁ μπάρμπα Πέτρος ἐφώναξαν καὶ τὴν Ἑλένην στή τράπεζα τῇ ἐπιμόνῳ δὲ ἀ-

πατήσῃ τοῦ μπάρμπα Πέτρου ὁ ὁποῖος κυριολεκτικῶς ἐτρελλένετο γιὰ τὴν Ἑλένη αὕτη ἐπῆγε στή τράπεζα, ἀλλ' οὔτε ἤγγισε καὶ τὸ φαγητό. Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ δείπνου αὕτη ἐσιώπα καὶ ἐσκέπτετο τὰ μάτια ἔχουσα καρφωμένα εἰς ἓνα πάντοτε σημεῖο καὶ γεμάτα ἀπὸ δάκρυα. Ἐφάνετο σὰν νὰ ἔβλεπε καὶ, καὶ σὰν νὰ ἐσκέπτετο. Τί ἄρα γε ἦτο τὸ καὶ τοῦτο; κανεὶς δὲν ἐγνώριζε.

Ἀμέσως μετὰ τὸ δείπνον ὁ μπάρμπα-Πέτρος τὴν προέτρεψε νὰ κοιμηθῇ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Αὕτη δὲν περιέμενε καὶ ἔτεσεν προτροπὴν διότι ἀμέσως ἐσηκώθη καὶ ἀποχαιρείσασα τοὺς δύο γέροντας ἔφυγε καθ' ὃν χρόνον ὁ μπάρμπα Πέτρος ἔλεγε στήν κυρὰ Μαρία πῶς ἔπρεπε νὰ φωνάξουν γιὰ τὴν Ἑλένη. Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὸν λόγον, ἤκουσθη πυροβολισμὸς καὶ σῶμα πεσὸν ἐπὶ τοῦ δαπέδου μὲ πολὺ πάταγο.

Οἱ ἐντρομοὶ γέροντες τρέξαντες εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἑλένης, διότι ἀπ' ἐκεῖ ἤκούσθη ὁ πυροβολισμὸς, εὔρον τὸ ὑπερέρηφανο τῆς Ἑλένης σῶμα νὰ πλὴν μέσα στὰ αἵματα. Ἡθέλησαν νὰ τὴν σηκώσουν, ἀλλ' ἀδύνατον ἦτο σχεδὸν νεκρά. Ἐφώναξαν παρεκάλεσαν, ἔκλαυσαν τίποτε. Τῆς Ἑλένης τὰ ὦτα ἦσαν κλειστὰ διὰ παντός. Ἡ Ἑλένη δὲν ἤκουε, ἦτο πρὸς νεκρά. Ἡ εἰδησις τῆς αὐτοκτονίας σὰν ἀστραπὴ διεδόθη εἰς ὅλο τὸ χωριό, ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔτρεξαν στοῦ μπάρμπα Πέτρου τὸ σπίτι γιὰτὶ ἦτο ἀγαπημένο ὁμορφὸ κορίτσι, τὸ καμάρι καὶ τὸ στολίδι ὅλου τοῦ χωριοῦ. Ὅλοι ἔκλαιαν γιὰ τὸν θάνατον τῆς Ἑλένης ἀλλὰ τὰ δάκρυα δύνανται μὲν νὰ ἀνακουφίσουν τοὺς κλαίοντας ὅχι ὁμως καὶ νὰ ἀναστήσουν τὸν νεκρόν. Τέλος γενομένης ἐρεῦνης εὑρέθη ἡ ξεσχισμένη φορεσιὰ καὶ ἓνα γράμμα ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν Γεώργιον, τὸν υἱὸν τοῦ μπάρμπα Πέτρου ὁ ὁποῖος ἀπὸ πενταετίας ζῶν ἐν Ἀμερικῇ κατῆλθε μαζὺ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἐθελοντάς Μακεδόνας εἰς τὴν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα.

Ἀφοῦ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα τὴν ἐκλαυσαν, τὴν ἄλλη ἡμέ-
ρα τὴν ἔθαψαν χωρὶς παπᾶ, γιατί οὗτος ἡρνήθη νὰ θάψῃ
τὴν αὐτοκτονήσαν.

Πρὸς τὸ βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀμάξι συρόμενον ἀπὸ
δύο ἵππους διέσχισε ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ μπάρπα Πέτρου. Ἀπὸ μέσα βγήκε ἓνας ὑψηλὸς καὶ
μεγαλοπρεπῆς νέος μὲ στρατιωτικὴ φορεσιά ὃ ὁποῖος μὲ
βῆμα ταχὺ ἀνέβη τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας καὶ εἰσῆλθε εἰς
τὸ πρῶτο ἀνοικτὸ δωμάτιο ὅπου ἐκάθηντο οἱ γείτονες πα-
ρηγοροῦντες τοὺς δύο κλαίοντας γέροντας. Ἡ κυρὰ-Μαρία
ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὴν θύρα ἀφῆκε μιὰ φωνή, «ὁ Γεώργιος
μου» καὶ ἔπεσε λιπόθυμος. Ὅλοι στραφέντες εἶδον ἓνα με-
γαλοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανον νέον τὸν Γεώργιον, τὸν υἱὸν τοῦ
μπάρμπα-Πέτρου. — Ὡς τῆς τρομερᾶς ἀγωνίας! Τί θὰ ἀπαν-
τήσωσιν εἰς τὰς ἀγωνιώδεις ἐρωτήσεις τοῦ Γεωργίου, ὃ ὁ-
ποῖος κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ ἀναίσθητον τῆς μη-
τρός του σῶμα ἐζήτει ἐπιμόνως νὰ μάθῃ τί συνέβη!...

— Τίποτε ἀπήντησε τέλος γραῖα τις τίποτε παιδί μου, ἐ-
μάθαμε πῶς ἐσκοτώθης σὸν πόλεμο καὶ ἦλθαμε νὰ πα-
ρηγορήσωμε τοὺς γονεῖς σου, ἀλλὰ νὰ ποῦ εἶναι ψέμματα.

Ἡ μητέρα σου ἄμα σὲ εἶδε ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς ἐλειποθύ-
μησε. — Μητέρα, μητέρα, ἐφώναξεν ὁ Γεώργιος καταφιλῶν
τὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του κρατουμένην μητέρα, εἶναι ψέμ-
ματα, ἄνοιξε τὰ μάτια σου νὰ μὲ δῇς. Ἡ κυρὰ-Μαρία ἤλε-
κτρισθεῖσα οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ τὴν πολυπόθητον ἐκείνην φω-
νὴν τοῦ υἱοῦ τῆς ἤνοιξε τὰ μάτια τῆς καὶ ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη
τὸν Γεώργιον ἤρχισε νὰ τὸν καταφιλή καὶ νὰ τὸν περιλούῃ
μὲ δάκρυα. Τότε καὶ μόνον τότε, ὅταν εἶδε τὴν μητέρα του
νὰ συνέλθῃ ἐζήτησε τὸν πατέρα του ὁ Γεώργιος εἰς τοὺς
κόλπους τοῦ ὁποίου εὔρε τὴν ἀγάπην καὶ τὰ φιλιὰ ποῦ τόσον
ἐζήτησε ματαίως εἰς τὴν ξενητεία. Ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ
σειρὰ τῆς Ἑλένης τῆς πιστῆς μνηστῆς, ἡ ὁποία ἐπὶ πέντε
καὶ πλέον ἔτη ὡς ἄλλη τις Πηνελόπη περιέμενε τὸν εἰς τὰ

ξένα ζῶντα μνηστῆρα τῆς. Πατέρα, ποῦ εἶναι ἡ Ἑλένη;
εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀπαλλαγὴς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πατρός
του καὶ ἐξετάζων ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸν διὰ προσεκτικοῦ
βλέμματος. — Σιγὴ ἀγωνίας....

Σιγὴ νεκρικὴ . . . . Οὐδεὶς ἀπαντᾷ . . . . .

Καὶ πῶς νὰ ἀπαντήσωσι; νὰ εἰπουν τὴν πικρὰν ἀλήθειαν;
εἶναι φοβερά! Δύναται αὕτη πολλάκις νὰ πλήξῃ θανασίμως.
Τὴν οἰγὴν τέλος ἔλυσεν ὁ πατήρ, ὁποῖος ἀποτεινόμενος πρὸς
τὸν Γεώργιον εἶπε; «Γεώργιο παιδί μου, σὲ γνωρίζω γεν-
ναῖον καὶ τὴν σιγμὴν ταύτην θέλω νὰ φανῇς τοιοῦτος.

— Πήγαινε ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης σὲ περιμένῃ ἡ Ἑλένη. Ὁ
Γεώργιος μὲ βῆμα κλονιζόμενον διηυδύνθη πρὸς τὴν τρά-
πεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἐπιστολὴ φέρονσα τὴν διεύθυν-
σιν: «Πρὸς τὸν Γεώργιον». Τὴν ἔλαβε μὲ τρέμουσαν χεῖρα,
ἔσχισε τὸν φάκελον καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

Φίλτατε Γεώργιε

Ἐπὶ πέντε ἔτη διετήρουν ὃ,τι εἶχον πολύτιμον νὰ σὲ δώ-
σω ὡς ἀντάλλαγμα τῶν ὅσως μὲ προσέφερες καὶ ἔμελλες
νὰ μὲ προσφέρῃς, τὴν τιμὴν μου. Σήμερα 8 Ἰανουαρίου
1912 ἐν ἄγριον θηρίον, μία αἰμοχαρὴς τίγρις, εἰς Βούλγαρος
ἀξιωματικὸς μὲ τὴν ἀφήρεσε διὰ τῆς βίας. Δὲν ἔχω πλέον
τίποτε. Εἶμαι ἄνθος χωρὶς μυρῶδιά. Ἐὰν μὲ αὐτὸ στολί-
σῃς τὸ ὑπερήφανο στήθος σου, θὰ τὸ ἀδικήσῃς καὶ δι' αὐ-
τὸ τὸ καταστρέφω. Ἄλλως τε δὲν δύναμαι νὰ φέρω τὴν
ἀτίμωσιν. Θὰ σὲ περιμένω ἐναγωνίως ἐκεῖ ἑπάνω... ὅπως
σὲ περιέμενον καὶ ἐδῶ κάτω ἐπὶ πέντε ἔτη. Καλὴν
ἀντάμωσιν.

Ἡ ἀτιμασμένη μνηστὴ σου Ἑλένη

Τὰ μάτια τοῦ Γεωργίου ἐθολώθησαν τὸ πρόσωπό του
κατέστη κατακόκκινο, τὸ αἷμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του,
οἱ πόδες του ἐκλονίσθησαν, τὸ σῶμα του ὅλο ἔτρεμε καὶ θὰ
ἐπιπτεν ἀφενύκτως, ἂν δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ ἡ τράπεζα νὰ ἄ-

κουμβήση καὶ κάθισμα τι διὰ τὰ ἀναπανθῇ. Ἀφοῦ ἐκάθισε ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖρας καὶ ἀνελύθη εἰς ποταμὸν δακρύων. Μετὰ τινα ὅμως λεπτὰ ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίῃ. Ἦρπασε τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσε πάλιν. Ὅταν δὲ ἐτελείωσε ἠκούσθη λέγων:

— «Γιατί, Ἑλένη, γιατί δὲν μοῦ ὠνόμασες τὸν ἄνδρὸν ἐκεῖνον... Ἀλλ' ἔστω... δὲν πειράζει τόσο τὸ καλύτερο. Ἀς μὴν γνωρίσω τὸν ἀτιμάσαντα σε ἄνδρὸν, γιὰ τὰ ἐκδικήσω τὴν τιμὴν σου φρονέων ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρους.

— Βούλγαροι... ἄνδρὸι ἐχθροὶ τῆς πατρίδος, τρέμετε. Τὸ ἀθῶν αἷμα, ἡ ἀφαιρεθεῖσα τιμή, κρᾶζουν ἐκδίκησιν. Αὕτη πρέπει νὰ δοθῇ καὶ θὰ δοθῇ. Ἠγέρθη τὸ βλέμμα ἔχων ἀμανρὸν καὶ ἀπειλητικὸν ὡς λέων ἐξηγριωμένος. Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας χωρὶς οὐδένα λόγον καὶ διηγνύνη πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὁδηγοῦ. Τὸ νωπὸν χῶμα ἐδείκνυνεν ἀρκούντως τὸν τάφον τῆς Ἑλένης.

Οἱ δὲ κρυφίως παρακολουθήσαντες τὸν Γεώργιον τὸν εἶδον νὰ γονατίξῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἑλένης, ὅπου ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὠρκίσθη νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς φιλότης αὐτοῦ Ἑλένης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοιοπαθῶν αὐτῇ παρθένων ἀτιμασθεῖσαν Ἑλλάδα.

Γ. Σ. Τσαούσης

ΗΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* * * Ἀς φροντίζομεν νὰ ἐκπαιδεύωμεν τὰς γυναῖκας ὅσον τὸ δυνατόν παλῶς, διότι ἐκ τῆς καλλιέργειας τοῦ γυναικείου πνεύματος ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ σοφία τῶν ἀνδρῶν.

* * * Βλέπε πολλά, θαύμαζε ὀλίγα· ἄκουε πολλά, πίστευε ὀλίγα· ἀπόφευγε πολλά, φοβοῦ ὀλίγα· ἐργάζου πολὺ, δαπάνᾳ ὀλίγα.

ΜΟΙΡΕΣ

Στὸν ὑποταχτικὸν κάθε Καλοῦ καὶ ὥραίου γιατροῦ Θ. Καβούρ.

1

Μάγισσες. Ξελογιάστρες, λαοπλάνες
σιὰ τριίστρατα, τριόδια τ' ἀνοιχτὰ
γλυκόλογες, ξενόφερτες τσιγγάνες
κρυφομιλοῦν τῆς μοίρας τὰ γραφτά,

2

τὰ μέλλοντα καὶ περασμένα!
Ρίχνουν κουκιά! Χύνουν μολύβια
Παίζουν χαρτιά. Βρίσκουν κλεμμένα
χρυσαιφικά καὶ δαχτυλίδια.

3

Τρέχουν τοῦ κόσμου ἀποδιωγμένοι
καλότυχοι μὲ καρδιοχτύπι...
Κανένας δίχως μυστικὸ δὲ μένει
κανεὶς δίχως ἀγάπη, πόνο λύπη!

4

Σσιγγάνα μου γλυκομματοῦ, καμαροφρύδα
κι' ἂν ἦλθα στὸ κατώφλι σου ἐπάνω
δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς ἂν σὲ καλύβα
ἢ σὲ παλάτι εὐτυχισμένα θὰ πεθάνω...

5

Μόνο παληᾶς ἀγάπης λαχταρῶ
τῇ λησμονιᾷ τοῦ πόνου τὸ βοτάνι!
«Νᾶν' ἀπ' ἀστέρι ἀζίγητο νερό
κι' ἀπὸ νεραῖδοφίλητο λιμάνι...»

6

Τσιγγάνα, μιὰν ἐκδίκησι βαρειά
στὴν ἄπονη καρδιά που μὲ σκοτώνει!...
«Κομμέν' ἀπ' τὸ κεφάλι της μαλλιά
ρῖξ'τα μέσ' στὸ πηγάδι σου καὶ λιώνει...»

7

Τσιγγάνα περδικόγηθη, μιὰ χάρι
μὴ τὸν πλάνεψ' ἢ μαύρη ξενητιά
καὶ μὲ ξεχάσει «Νᾶχεις φιλαχτάρι
Πᾶρε τῆς χελῶνας τὴν καρδιά...»

8

Τσιγγάνα τί νὰ κάνω κᾶτι μάγια
ποῦ μὲ κρατᾶν σᾶν ἀλυσσοδεμένο...
«Τὸ βράδυ πρὶν λαλήσ' ἢ κουκουβάγια
κομμάτιασε τὴν ζώνη ποῦ σὲ δένω!»

9

Μ' ἀπόκρυφα περίσσια μελικά
γυρνοῦν νειοί, τάφοι καϋμῶν τὰ γήθηα...
κι' ἀρρωστημένοι ροδανθοὶ τὰ θηλυκά
μ' ὀνειράτ' ἀδειανά καὶ παραμύθια.

Μ. ΚΑΡΕΚΟΣ

ΜΙΤΕΤΟΒΕΝ

ΟΙ ΑΓΑΜΟΙ

ΑΠΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

Οι δύο τύποι των αγάμων ανδρών.—Αί αγαμοί γυναῖκες.—Ἡ εὐδύνη των ανδρῶν καὶ των γυναικῶν.—Τὸ ζήτημα τῆς προικῆς.—Τὰ αποτελέσματα αὐτῆς.

Συνήθως ὁ κόσμος βλέπει τοὺς αγάμους ἀνεξαιρέτως, ἄνευ διακρίσεως τῆς ἡλικίας των, τῆς κοινωνικῆς των θέσεως, τῆς υγείας, τοῦ ἐπιγγέλματός των, περιλαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα «γεροντοπαλλήκαρον». Πλὴν εἶνε ἀπάτη νὰ νομίζωμεν ὅτι, ὑπὸ το κακόηχον τοῦτο ὄνομα, εἶνε δυνατόν νὰ περιληφθῶν πάντες οἱ αγαμοί.

Καὶ πρῶτον ὑπάρχει ἓνας τύπος αγάμου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄξιός πάσης συμπαιδείας καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους ἡμῶν. Αὐτὸς πράγματι ὁ ἀνθρώπος, εἴαν ἔμεινεν ἀγαμος, ἔμεινεν ὅχι ἐκ πεποιθήσεως. Λόγοι ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς του, μία σειρά δυσμενῶν περιστάσεων τὸν παρέσυραν εἰς ἓνα δρόμον ἐντελῶς ἀντίθετον, ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ ἀκολουθοῦσα, εἴαν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, νὰ κανονίσῃ τὸν βίον του, ὥπως ἤθελε. Εἶνε ὁ αγαμος παρὰ τὴν θέλησίν του. Καὶ πόσιστα, εἴαν τὸν ψυχολογήσῃτε καλλίτερα, θὰ ἴδῃτε ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ τὴν τύχην του, ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσίν του, ἀόριστον περιφρόνησιν, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν περιβάλλουν μερικοὶ προκατειλημμένοι καὶ ὑπὲρ τὸ δέον αὐτῆροὶ κριταί. Καὶ ὅμως ὁ δυστυχὴς δὲν πταίει διόλου. Μία ἐπισηφάνης υγεία, μία δειλία, μία ὑπερβολικὴ εὐσυνειδήσια τὸν ἔκαμνεν νὰ σκέπτεται, νὰ ἀμφιβιάλλῃ, νὰ περιμένῃ· καὶ τὰ χρόνια ἐπέρασαν. Ἴδού λοιπὸν διατί ἔμεινεν ἀγαμος· διότι ἐσχημάτισε τὴν ὕψη-

λοτέραν καὶ ἀγιωτέραν ἰδέαν περὶ τοῦ γάμου. Ἐάν ἦτο ὀλιγώτερον σκεπτικὸς, εἴαν δὲν εἶχε τὸσον περίφοβον συνείδησιν, θὰ ἔκαμνε καὶ αὐτὸς, ὅτι κάμνουν τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι. Πλὴν ἀπέναντι τοῦ μεγάλου μυστηρίου τοῦ γάμου, ἀπέναντι τῶν ἠθικῶν καὶ ὀλικῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἡ εἰκογένεια, ἐδειλίασε· δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀναλάβῃ δάρεν, διὰ τὰ ὅποια ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνέικανον. Ἐφοβήθη, ὅχι μήπως δὲν εὖρῃ τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἀλλὰ μήπως δὲν ἠμπορέσῃ νὰ δώσῃ αὐτήν. Ἐξ ἀγάπης λοιπὸν, ἐξ αὐτοθυσίας ἀπέφυγε, πρὸς μεγίστην τοῦ λύπην, τὸν εἰκογενειακὸν βίον. Ἀκριδῶς δὲ διὰ τοῦτο, τὸν βλέπετε πάντοτε πρόθυμον νὰ θυσιάζεται· χάριν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνε διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, τὸ κάμνει μετ' εὐχαριστήσεως διὰ τοὺς συγγενεῖς του, πολλάκις δὲ καὶ διὰ τοὺς ξένους. Ζῇ πλέον ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἄλλους.

***

Πολὺ διαφορετικὸς ὅμως εἶνε ἓνας ἄλλος τύπος αγάμου. Αὐτὸς εἴαν ἔμεινεν ἀγαμος — γεροντοπαλλήκαρον — ἔμεινεν ἐκ πεποιθήσεως καὶ ἐγωΐσμοῦ. Οὔτε λόγοι υγείας, οὔτε οἰκονομικὴ κατάστασις, οὔτε κανεὶς ἄλλος λόγος συνειδήσεως τὸν ἠνάγκασαν εἰς τοῦτο. Ἦμπούσα πολὺ ὥραϊα νὰ νυμφευθῇ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα· καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμε, ἂν καὶ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παραβαίνει τὸ σπουδαιότερον καθήκον ποῦ ἔχει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος του. Τὸν παρομοιάζω πρὸς τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μακρὰν τῆς μάχης καὶ εἰς τόπον ἀσφαλῆ βλέπει μὲ μίαν σατανικὴν εὐχαρίστησιν τοὺς ἄλλους νὰ ἀγωνίζονται καὶ νὰ θυσιάζονται. Ἀπέναντι τῶν διαφορῶν θλίψεων, τὰς ὁποίας συνεπάγεται

πολλάκις ὁ οἰκογενειακὸς βίος, αὐτὸς μένει ἐντελὲς ἀνάληγτος. Προσπικνύεται ὅτι συμπάσχει, πλὴν κατὰ βάθος εἶνε ἀπαθής. Τα διὰφορα βάσανα τῶν οἰκογενειάρχων τὸν κάμνουν, τρόπον τινος, νὰ μὲνῃ πλέον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἄγαμον βίον του. «Τί λαμπρὰ ποῦ ἔκαμα, λέγει, καὶ ἔμεινα ἄγαμος· εἴμαι τοιοῦτοτρόπως ἀπηλλαγμένος ἀπὸ βλα τὰ δυσάρεστα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου». Ζῇ μόνον διὰ τὸν ἐκυτὸν του.

Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ ἀγάμου εἶνε ἄρα γε πολὺ διαδεδομένος ; Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς. Θὰ τὸν συναντήσητε εἰς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις· θὰ τὸν εὑρετε συχνότερα εἰς τὴν μεσαίαν λεγομένην κοινωνικὴν τάξιν, μετὰ τῶν διπαλλήλων, τῶν γραμματικῶν, τῶν διανοουμένων. Εἰς τὸν πτωχὸν ἐργατικὸν κόσμον σπανίως τὸν βλέπατε. Διότι ὁ ἀπλοὺς ἐργάτης ἀπέναντι τῆς ἀνάγκης ποῦ αἰσθάνεται διὰ μίαν πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην σύντροφον, παραδίδει τοὺς λεπτολόγους ὑπολογισμοὺς τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Ὁ κίνδυνος, τὸν ὅποιον παρουσιάζει εἰς τὴν κοινωνίαν ὁ ἄγαμος, εἶνε ἄρκετὰ σοβαρὸς. Δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι γίνεται θιασώτης καὶ κηρυξ τῆς ἀγαμίας. Πλὴν ὁ κόσμος ὁ πολὺς, ὁ κόσμος ὁ ἐπιπόλαιος, βλέπων τὴν φαινομενικὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ἀγάμου, βλέπων αὐτὸν μακρὰν δλων τῶν βλέψεων καὶ φροντίδων τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, εὐκόλως σχηματίζει τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ ἄγαμος εἶνε εὐτυχής. Ἐπειδὴ δὲν ἤμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὰς θλίψεις καὶ πικρίας, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τοῦ ἀγάμου, τείνει νὰ τὸν μιμηθῇ. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄγαμος, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σπείρει παντοῦ τὸν κακὸν σπάρων.

* *

Ὅσα ὁμοῦς εἶπομεν ἕως τώρα περὶ τῶν ἀγάμων ἀνδρῶν, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν καὶ ἐπὶ τῶν ἀγάμων

γυναικῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος συνηθίζει νὰ τὰς περιλαμβάνῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα «γεροντοκόραι», ὄνομα, τὸ ὅποιον ἄσχημα πάντοτε κτυπᾷ εἰς τὰ αὐτιά. Διότι ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην συνήθως φανταζόμεθα—ἀδίκως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον—μίαν γυναῖκα ἄγαμον περασμένης ἡλικίας, ἄσχημον, φθονερὰν καὶ διεστραμμένην. Καὶ ὁμοῦς ἡ ἄγαμος γυναῖκα δὲν εἶνε διόλου ὑπεύθυνος τῆς καταστάσεώς της. Δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν πρωτοβουλίαν εἰς τὸν γάμον· περιμένει νὰ τὴν ζητήσουν. Οἱ ἄνδρες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε ὑπεύθυνοι διὰ τὸν ἄγαμον βίον, εἰς τὸν ὅποιον εἶνε καταδικασμένοι τόσαι γυναῖκες. Ἐπὶ 100 γυναικῶν αἱ 90 μένουν ἄγαμοι παρὰ τὴν θέλησίν των. Πάντοτε ἐλπίζουν· καὶ μόνον ὅταν φθάσουν ἕνα ὁρισμένον ὄριον ἡλικίας, τότε πλέον τὸ παίρνουν ἀπόφασιν, ὅτι θὰ στερηθοῦν τῶν ἀπολαύσεων τοῦ οἰκογενειακοῦ.

Καὶ οἱ γονεῖς ὁμοῦς δὲν φέρουν ὀλίγην εὐθύνην διὰ τὴν ἀγαμίαν τῶν θυγατέρων των. Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις, αἱ περισσότεραι νέαι δὲν ἔχουν κανένα νὰ φροντίσῃ σοβαρῶς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς των. Οἱ περισσότεροι γονεῖς περιμένουν, μὲ τὴν μεγαλειτέραν ὑπομονὴν καὶ ἡσυχίαν, ὅπως ὁ Θεὸς τοὺς φανερώσῃ τὸν νέον, ποῦ ἐπιθυμοῦν διὰ τὴν κόρην των. Φαντάζονται ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς θὰ στείλῃ τὸν ἀγγελὸν του, νὰ εἴπῃ εἰς τὸν νέον, τὸν ὅποιον ὀνειρεύονται. «Πήγαινε εἰς τὴν τάδε ὁδὸν, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν δεῖνα οἰκίαν, καὶ ἐκεῖ θὰ εὑρῇς τὴν νέαν ἢ ὁποῖα θὰ καταστήσῃ τὸν βίον σου εὐτυχῆ».

Ἐπειτα, ἐκτὸς τούτου, ὑπάρχουν καὶ νέαι ἐκ φύσεως δεῖλαι, αἱ ὁποῖαι φοβοῦνται τὰ πάντα· τὴν ζωὴν, τὴν εὐτυχίαν, τὴν δυστυχίαν, τὸν σύζυγον, τὰ τέκνα, τὴν ἀσυμφωνίαν τοῦ χαρακτῆρος, τὰς δυσκολίας ἐν γένει τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Καὶ διὰ τοῦτο μόλις γίνῃ λόγος περὶ γάμου, ἀμέσως ταράσσονται, δηλιοῦν, ὑποχωροῦν, ἢ μέ-

νουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναποφάσιστοι. Καὶ τοιοῦτο-
τρόπως τὰ ἔτη αὐξάνουν, διπλασιάζονται, καὶ εἰς τὸ τέ-
λος μένουν διὰ λογαριασμὸν τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν των.
Ἀπερίσκεπτοι γονεῖς ! Ἀντὶ νὰ κάμετε λόγον περὶ γάμου
εἰς τὴν κόρην σας τὴν παραμονὴν μόνον, ἔπρεπε ἐνωρίτε-
ρον νὰ τὴν εἶχετε προπαρασκευάσῃ διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο
ζήτημα. Πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε, ὅτε ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν νὰ
ἐννοῇ, νὰ τὴν εἶχετε κάμει λόγον, νὰ τὴν εἶχετε διδάξῃ
τὰ καλὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, παρ' ὅλας τὰς παρου-
σιαζομένας δυσκολίας.

Ἡ γεροντοκόρη, λοιπὸν—ὅπως τὴν ὀνομάζουν συνή-
θως—εἶνε θῶμα. Πολλάκις αὕτῃ ἀναδεικνύεται καλλιτέρα
σύζυγος καὶ μήτηρ ἀπὸ πολλὰς ἄλλας, αἱ ὅποιαι ἔχουν
σύζυγον καὶ τέκνα μόνον διὰ τύπον. Δὲν εἶνε ἔχ-
θρὰ τοῦ γάμου· ἀπ' ἐναντίας εἶνε λάτρις ἢ βοηθὸς τοῦ
οἰκογενειακοῦ βίου. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἰδικὴν τῆς οἰκογέ-
νειας, πηγαίνει καὶ ἀφοσιώνεται εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν
ἄλλων, ἀναπτύσσουσα σπανίας ἀρετάς. Δὲν εἶνε λοιπὸν,
ὅπως κακῶς τὴν νομίζει ὁ κόσμος, ἢ φθονερά καὶ διε-
στραμμένη γυναῖκα. Ἀπόδειξις αἱ μεγάλαι ὑπηρεσίαι, τὰς
ὁποίας παρέσχεν ὡς νοσοκόμος ἀφωσιωμένη πρὸς τοὺς ἀ-
σθενεῖς καὶ τραυματίας τοῦ πολέμου.

* * *

Τὸ τελευταῖον ὅμως καὶ σπουδαιότατον ἐμπόδιον τὸ ὁ-
ποῖον συνηθέστατα παρουσιάζεται εἰς τὸν γάμον μιᾶς
κόρης καὶ τὸν σταματᾷ πολλάκις ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν,
ποῦ ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ, εἶνε τὸ φοβερὸν καὶ ἀναπό-
φευκτον ζήτημα τῆς προικὸς.

Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἀφορᾷ βεβαίως τοὺς πλουσίους,
τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν, ἀλλὰ τὴν μεσαίαν, τοὺς
ὑπαλλήλους, τοὺς γραμματεῖς, τοὺς μικρεμπόρους καὶ

τοὺς ἐργάτας τοῦ πνεύματος, οἱ ὅποιοι ἀμείβονται μὲ ἕνα
πολὺ πενιχρὸν μισθόν. Ὑπάρχουν πολλαὶ κόραι αὐτῆς τῆς
μεσαίας κοινωνικῆς τάξεως, πεπροικισμέναι μὲ ὅλα τὰ
προσόντα, διὰ νὰ ἀποβοῦν καλαὶ οἰκοδέσποιναι, πισταὶ
σύζυγοι, καὶ ἀφωσιωμέναι μητέρες· καὶ ὅμως, μένουν ἄγα-
μοι, παρ' ὅλην τὴν ἀγάπην, ποῦ ἔχουν διὰ τὸν οἰκογενεια-
κὸν βίον. Διατί δὲ τοῦτο ; Διότι χρειάζεται μία προῖκα τὴν
ὁποῖαν στεροῦνται, ἢ διότι ἐκείνη ποῦ ἔχουν εἶνε ἀνεπαρ-
κῆς, εἶνε κατωτέρα ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ζητεῖ ὁ νέος
καὶ οἱ γονεῖς του. Καὶ διατί νὰ μὴ ἔχουν αὐτὴν τὴν
ἀπαιτούμενην προῖκα, διὰ νὰ ἀποκατασταθοῦν ; Ἀπλού-
στατα· διότι τὸ ἀχάριστον ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς δὲν
ἐπέτρεψαν τοῦτο. Πῶς θέλετε, ὁ δυστυχὴς οἰκογενειάρχης,
μὲ τὸν γλίσχρον μισθόν του, μὲ τὸν ὁποῖον μόλις καὶ μετὰ
βίας καταρθώνει νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ ἐξοδά του,
πῶς θέλετε λέγω, νὰ ἡμπορέσῃ νὰ δάλῃ κάτι τι εἰς τὴν
ἄκραν διὰ τὴν προῖκα τῆς κόρης ;

Εἰς αὐτὰς τὰς μεσαίας κοινωνικὰς τάξεις συμβαίνει καὶ
κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον, ἐνούμενον μὲ τὸ ζήτημα τῆς προι-
κὸς, καταστρέφει κυριολεκτικῶς τὸ μέλον τῆς κόρης. Ὑ-
πάρχουν μερικοὶ γονεῖς, οἱ ὅποιοι μὲ τὰς οἰκονομίας των,
ἴσως καὶ μὲ τὴν βοήθειαν κανενὸς συγγενοῦς κατῴρθωσαν
ἐπὶ τέλους νὰ ἐξασφαλίσουν μίαν προῖκα ὅπως δὴποτε ἀρ-
κετήν. Πλὴν εἶχον τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ ἐκθειάζουν ὑπὲρ
ῥέον μερικὰ προτερήματα φυσικὰ ἢ ἐπίκτητα τῆς κόρης
των. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς μικρὰν ἡλι-
κίαν, τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀνοήτου διαγωγῆς τῶν
γονέων δὲν φαίνονται. Ὅταν ὅμως ἡ θυγάτηρ των μεγα-
λώσῃ, τότε ἀρχίζουν πλέον νὰ διακρίνονται καθαρά. Ἡ
κόρη αὕτη, ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει μεγάλην προῖκα, ἀλλὰ μόνον
σπάνια προσόντα—ἔστω καὶ φανταστικά—δὲν καταδέχε-
ται νὰ ζητήσῃ σύζυγον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῆς κοινωνικῆς
τάξιν· καὶ τοιοῦτοτρόπως μένει ἄγαμος. Ἐν γένει δέ, ἐκτὸς

ελαχίστων εξαιρέσεων, τὸ ζήτημα τῆς προικὸς εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καταδικάζει τὰς πλείστας νέας εἰς τὸν ἄγαμον βίον. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ παταχθῇ μ' πᾶσαν δύναμιν αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια τῆς προικὸς.

Ἡ ἐξέλιξις, ὡς βλέπετε, τοῦ ζητήματος μὲ ἀναγκάζει νὰ κάμω μίαν ἐρώτησιν, διὰ τὴν ὁποίαν, εἶμαι βέβαιος, ὅτι πολλοὶ θὰ διαμαρτυρηθοῦν, περισσότεροι δὲ θὰ χαμογελάσουν. Μ' ὅλα ταῦτα ἐγὼ τὴν διατυπώνω. Ἐρωτῶ λοιπὸν ἡ προῖκα εἶνε ἀναγκαία; εἶνε πάντοτε ἀπαραίτητος; Οὐχί;!

Αὐτὴ ἡ προῖκα, ἡ ὁποία κατήντησε σήμερον νὰ θεωρηθῇ δεύτερον μυστήριον τοῦ γάμου, αὐτὴ ἡ προῖκα, ἡ ὁποία ἐμποδίζει νὰ ἐνωθοῦν δύο τρυφεραὶ ὑπάρξεις εἰλικρινῶς ἀγαπώμεναι, καὶ αἱ ὁποῖαι χωρὶς αὐτὴν θὰ ἠγόνοντο καὶ θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς, ἐνῷ τώρα ἐξ αἰτίας τῆς χωρίζονται, πολλάκις μάλιστα μὲ ἀνεπανορθώτους συμφορὰς, αὐτὴ ἡ προῖκα, λέγω, πολλὰς φορές δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε, δὲν ἐπιτυγχάνει διόλου τοῦ σκοποῦ τὸν ὁποῖον ὀνειρεύονται. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἀπὸ τὰς πρώτας ἀκόμη διαπραγματεύσεις περὶ γάμου, μόλις τεθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς προικὸς, τίποτε ἄλλο δὲν κἀμνει παρὰ νὰ γεννᾷ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν δυσπιστίαν. Τί αἰσθήματα, σὰς παρακαλῶ, ἡμποροῦν νὰ γεννηθοῦν εἰς τὴν καρδίαν μιᾶς κόρης, ὅταν βλέπῃ ὅτι ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συνταυτίσῃ τὴν τύχην τῆς, εὐρίσκεται μὲ τὸν πατέρα αὐτῆς εἰς ταπεινὰς χρηματικὰς διαπραγματεύσεις; Πῶς ἡ νέα θὰ ἡμπορέσῃ ποτὲ νὰ ἀγαπήσῃ μὲ τὴν καρδιά τῆς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος παραιτεῖται διὰ μερικὰς ἑκατοντάδας λιρῶν, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τινὰ χρόνον συνάπτει τὸν γάμον τοῦτον, διότι προσετέθησαν μερικὰ ἀκόμη χρήματα; Πῶς θέλετε μὲ τοιαύτας συνθήκας, νὰ ὑπάρξῃ ἀγάπη, πίστις καὶ ἁρμονία συζυγικὴ; Αἱ νῆαι, ὅπως κατήντησε σήμερον ὁ γάμος, εἶνε σάκκοι γεμάτοι

ἀπὸ χρήματα μὲ μίαν ἐπιγραφὴν. Κυττάζουν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ψηλαφοῦν τὸ περιεχόμενον τοῦ σάκκου, καὶ ἀναλόγως ὁ γάμος ἀποφασίζεται ἢ ἀπορρίπτεται. Δὲν εἶνε ἔνωσης δύο καρδιῶν, εἶνε ἔνωσης δύο περιουσιῶν. Θέλουν ἀπλούστατα εἰς μίαν οἰκίαν νὰ προσθέσουν καὶ μίαν ἄλλην, εἰς ἓνα ἄγρὸν ἀκόμη ἓνα ἄλλον ἄγρὸν, ἢ εἰς μίαν ἀμᾶξαν δύο ἄλλογα. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐνόνονταν οἱ χαρακτῆρες οἱ πλέον ἀντίθετοι, αἱ φύσεις αἱ πλέον ἀντιπαθητικαί, ἡ ἀρετὴ μὲ τὴν κακίαν, ἡ ἀσέβεια μὲ τὴν εὐσέβειαν, αἱ γέροντες μὲ τὰ παιδιὰ. Καὶ μετὰ τὸν γάμον, ἐξακολουθεῖ ἡ προῖκα νὰ εἶνε ἀφορμὴ ἀκαταπαύστων ἐρίδων καὶ φιλονεικιῶν· εἴτε διότι ὁ σύζυγος δὲν δικαιουται, συμφώνως πρὸς ρητὸν ἄρθρον τοῦ συμβολαίου, νὰ διαθέσῃ αὐτὴν, ὅπως θέλει, εἴτε διότι, ἐκ λεπτότητος λαβὼν τὸ δικαίωμα τοῦτο τὴν κατεδαπάνησε.

Τὸ δὲ χειρότερον εἶνε, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς προικὸς ἀναγκάζει πολλοὺς γονεῖς, νὰ περιορίζουν τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των. Τὰ ἄρρενα ἐπὶ τέλους εἶνε ὑποφερτά· τὰ κοράσια ὅμως εἶνε τοῦτ' αὐτὸ καταστροφὴ διὰ μερικὸς γονεῖς. Καὶ μόνη ἡ ἰδέα, ὅτι ἔχουν νὰ προικίσουν 2, 3, πολλάκις δὲ καὶ περισσότερα κοράσια, τοὺς ἀπελπίζει κυριολεκτικῶς. Βεβαίως· δὲν ἡμπορῶ νὰ ἀρνηθῶ, ὅτι ὁ οἰκογενειακὸς βίος ἔχει καὶ ἀσθενείας καὶ ζημίας καὶ καὶ διάφορα ἄλλα ἀπρόοπτα, καὶ ὅτι προτιμότερον πάντοτε εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς μίαν περιουσίαν, ἔστω καὶ μικράν, παρὰ νὰ μὴ ἔχῃ τίποτε. Πλὴν αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ προῖκα εἶνε ἀπαραιτήτως ἀναγκαία· ἐκτὸς, ἐὰν νομίζετε, ὅτι, τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ κανεὶς χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε αὐτὸς, οὔτε ἡ γυναῖκά του κανέν ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, εἶνε τρέλλα.

Καὶ ὅμως δὲν βλέπετε πλείστας ὅσας οἰκογενείας, πρότυπα μάλιστα οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεδείχθησαν, ἀνέθρεψαν, ἐσπούδασαν καὶ ἀποκατέστησαν τὰ τέκνα των;

Ἐάν τὰς ἐρωτήσητε, θὰ σὰς ἀπαντήσουν μὲ δλὴν τὸν τὴν εἰλικρίνειαν, ὅτι τὸν καιρὸν ποῦ ἀπεβάσισαν νὰ ἰδρῶ-
σουν οἰκογένειαν ἦσαν καὶ οἱ δύο πτωχοί, δὲν εἶχον τίποτε.
Ἦγωνίσθησαν, εἶνε ἀλήθεια, ὑπέφερον, διήλθον ἡμέρας δυ-
σκόλους. Δὲν τὰ ἀρνοῦνται· τὰ ἐνθυμοῦντα· ἔλα, καὶ μά-
λιστά πολὺ ζωηρά. Ἀλλὰ αὐτὰ ἐπέρασαν πλέον. Ἄλλως
τε ποῖος ἄνθρωπος, εἴτε ἑγγαμος, εἴτε ἄγαμος δύναται νὰ
εἴπῃ, ὅτι ξέν ἐδοκίμασαν εἰς τὸν βίον του θλίψεις καὶ πι-
κρίας. Ἡ ζωὴ εἶνε ἀγών. Ὁ κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν
ὀνομάζεται κοιλὰς κλαυθμῶνος.

Μόνον λοιπὸν, ἐὰν ἡ προῖκα ἔρχεται κατὰ δεῦτερον
καὶ τρίτον λόγον, μόνον τότε θὰ ἴδωμεν νὰ περιορίζεται
σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγάμων γυναικῶν, μόνον τότε
θὰ ἔχωμεν οἰκογενεῖας μολυμελεῖς καὶ πρὸ πάντων, μόνον
τότε θὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν συζύγων ἡ ἀπαιτουμένη ἀγά-
πη πίστις καὶ ἁρμονία.

† Ἀρχιμ. ΚΩΝΣΤ. ΚΩΝΙΝΙΔΗΣ

Καθηγητῆς

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ἀθλιος καὶ δυστυχὴς γίνεται ἐκεῖνος, ὅστις
ἀφίνει τὰς ἐπιθυμίας του νὰ κυριεύωσι τὸ λογι-
κόν του.

* * * Τρία πράγματα εἶνε φθοροποιὰ εἰς τὸν
ἄνθρωπον : ἡ κενοδοξία, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ
ἀχαλίνωτος ἐπιθυμία.

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ὁ Κύριος—Τὸν εἶδατε, κυρία, τὸν κουρέα τῆς Σε-
βύλλης ;

Ἡ Κυρία—Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε σχέσεις μὲ τὸν κάτω
κόσμο !

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ Κ' ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Ἐκεῖ κάτω στήν Ἠπειρον στά περίχωρα τῆς Κοριτσᾶς οἱ χωριανοὶ διηγοῦνται πολὺ συχνὰ γιὰ τὸν κτήτορα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, τὴν ἐξῆς ἱστορίαν. Πρὸ τετρακόςσια χρόνια ζοῦσε κάποιος ὀνομαστὸς ἔμπορος, πολὺ πλούσιος, ὁ καπετὰν Δημήτρης, αὐτὸς ἔκαμνε πολλὰς δουλιὰς μὲ τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν κ' ἔτσι κέρδισε πολλὰ. Ἡ γυναῖκα του κυρὰ Βασιλεικὴ ἦτο μία πολὺ θεοφοβούμενη καὶ εὐσεβὴς γυναῖκα. Ἄμα δὲ πέθανεν ὁ ἄνδρας τῆς οἱ χωριανοὶ ἔλεγαν πολλὰ ἐναντίον τῆς, «πῶς τί θὰ κάμῃ τοῖς παράδες ποῦ τῆς ἀφῆκε ὁ σχωριμένος καὶ δὲν τοῖς μοιράζει στὰ παιδιὰ τῆς, μήπως ἔχει σπὸ νοῦν τῆς νὰ παντρευθῇ;». Γιαυτὸ ἀπεφάσισεν νὰ κτίσῃ μιὰ Ἐκκλησίαν, γιὰ νὰ προσεύχονται οἱ χωριανοὶ περὶ ἧσαν ἡναγ-κασμένοι νὰ πηγαίνουν στὸ θουνὸ ἐπάνω στὸ μοναστήρι, κ' ἔτσι νὰ ξασφαλίσῃ τὴν ζωὴν τῆς καὶ γλυτώσῃ ἀπὸ λόγια τῶν χωριανῶν τῆς. Ἐνῶ κτίζονταν ἡ ἐκκλησία οἱ χωριανοὶ ἄρχισαν νὰ λένε πάλιν, φαίνεται θὰ δώσῃ τ' ὄνομά τῆς στήν ἐκκλησίαν, κ' ἔτσι νὰ μείνῃ ἀθάνατο, γιαυτὸ κ' ἐκείνη ἔδωσε τὸ ὄνομα τοῦ σχωριμένου ἀνδρός τῆς.

Διὰ ἐγκαίνεια τῆς ἐκκλησίας ἔγεινε μεγάλη πανηγυρίς ποῦ διήρκεσε τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύκτες. Τὴν πρώτη νύκτα ἐνῶ κοιμούντανε ἡ κυρὰ Βασιλεικὴ εἶδεν στὸ ὄνειρόν τῆς τὸν Ἀγγελοῦ ποῦ τὴν εἶπε: «Ὁ Θεὸς πολὺ εὐχαριστήθηκε γιὰ τὴν πράξιν σου καὶ ἐὰν ἔχῃς καμιά

χάρι νὰ τοῦ ζητήσῃς πᾶς τὴν καὶ ἀμέσως θὰ γίνῃ». Ἡ κυρὰ Βασιλεικὴ τρομαγμένη ζήτησε νὰ ζῇ ἐνόσῳ ὑπάρχει ἡ ἐκκλησία.

* * *

Μετὰ τρία χρόνια ἡ κυρὰ Βασιλεικὴ γιόρτασε μεγαλοπρεπῶς τὴν πεντηκονταετηρίδαν τῆς. Πέρασαν ὕστερα πενήντα χρόνια καὶ ἡ κυρὰ Βασιλεικὴ γιόρτασεν τὴν ἑκατονταετηρίδαν τῆς ἐν μέσῳ μεγάλης εὐτυχίας, ἔλοι οἱ υἱοὶ τῆς ὅλα τὰ ἐγκώνια τῆς, αἱ νύμφες τῆς καὶ ἄλλοι συγγενεῖς τῆς τὴν περιτριγύριζαν. Ὡς τότε ἡ κυρὰ Βασιλεικὴ ποτὲ τῆς δὲν δεκίμασε τοῖς πίκρες τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ κατόπιν ἅμα πέθανεν ὁ πρῶτος ὕστερα ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος υἱὸς τῆς, κ' ἐνόσῳ περνοῦσεν ὁ καιρὸς καὶ ἐγένετο γεροντοτέρα κ' ἐνόσῳ αἱ δυνάμεις τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξέλειπον, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῆς ἤρχισαν νὰ πίπτουν καὶ στὸ στόμα τῆς δὲν ἔβλεπε κανένα δόντι τότε ἄρχισεν νὰ καταλαμβάνῃ τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς τότε πλέον ἠθέλην ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ ἡ κυρὰ Βασιλεικὴ ζῇ καὶ ἡ ἐκκλησία λειτουργεῖ.

* * *

Παρήλθεν ἄρκετὰ χρόνια καὶ κανεῖς πλέον δὲν τὴν κήταζε, τὰ παιδιὰ τὴν περιέπεζαν, μόνον ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἔτρεφεν ἀπὸ τὸ κοινωτικὸν ταμεῖον. Μόνη τῆς ἡ ἰδία ἐζήτησεν νὰ τὴν δάλουν στὸ κοιμητήριον ποῦ ἔκτησεν πρὸς τιμὴν τῆς ἡ ἐπιτροπῇ. Ἀλλὰ ἂν καὶ ζωντανὴ κατέδῃ στὸ κοιμητήριον τῆς καὶ πάλιν ὁμῶς ἡ κυρὰ Βασιλεικὴ ζῇ. Μερικοὶ χωριανοὶ ποῦ τὴν λυπήθησαν πηγαν τὴν ἐπιτροπὴ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν παράκλησιν στὸν Θεὸν καὶ τὸν παρακαλέσουν νὰ συγχωρήσῃ τὴν κυρὰ Βασιλεικὴ ἀπὸ τὸ ἁμάρτημα ποῦ ἔκαμεν, καὶ νὰ τῆς χα-

ρίση τὸν θάνατον. Οὕτω τὴν ἀμέσως Κυριακὴν ἔγεινε μεγάλη κατανυκτικὴ παράκλησις ὅπου ὅλοι οἱ χωριανοὶ αἰφνης εἶδον, ἐνῶ ὁ παπᾶς ἐδιάβαζε τὴν σχετικὴν εὐχὴν μίαν λάμπιν στὸν οὐρανὸν καὶ ἠκούσθη ἕνας δυνατὸς κτύπος τοῦ ἔδγαλαν οἱ πυλῆλαι οὐ συγκρουσθέντες ἀναμεταξύ των. Τὴν ἰδίαν δὲ στιγμὴν ἕνας ὀγκόδης λίθος ἔπεσεν ἀπὸ τὸ καταπίτασμα τοῦ ναοῦ ἐπὶ τῆς κυρᾶς Βασιλικῆς καὶ τὴν ἀφῆκε ἄπνουν.

Οὕτω οἱ χωριανοὶ λένε πῶς πάλιν μὲ τὰ χέργια τῆς πέθανεν ὡσάν νὰ αὐτοκτόνησεν.

Υψωμαθεῖα

Ἰωάννης Δ. Τσίτος
(Τελειόφοιτος)

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ :

Τὸ Ζητεῖν συγγνώμην,
Τὸ ἐπαναρχίζειν,
Τὸ παραδέχεσθαι πλάνην,
Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις ἐγωϊστὴς,
Τὸ λαμβάνειν συμβουλήν,
Τὸ νὰ εἶναι τις φιλεύσπλαγχνος,
Τὸ νὰ εἶναι τις σώφρων, (διακριτικός),
Τὸ ἐπιμένειν δοκιμάζων,
Τὸ σκέπτεσθαι καὶ μετὰ πράττειν,
Τὸ ἐπωφελεῖσθαι ἀπὸ τὰ σφάλματα,
Τὸ συγχωρεῖν καὶ λησμονεῖν,
Τὸ ἀπωθεῖν μίαν ἀρμάζουσαν ἐπίπληξιν.

Μετάφρασις
Μ. Α.

ΣΚΙΤΣΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Ξαπλωμένος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ τραμ τῶν Ταταούλων καὶ μὴ ἔχων τι ἄλλο σοβαρώτερον νὰ κάμω, παρηκολούθουν χαζοειδῶς τοὺς διαφόρους τύπους τῶν συνταξιδιωτῶν μου μερικοὺς τῶν ὁποίων θὰ σᾶς παρουσιάσω ἐν εἵδει σκίτσου.

Ἐμπρὸς μου λοιπόν, ἐν πρώτοις μακαρίως ἐραχάτευε ἕνα παχίδερμον ὄν τοῦ ὁποίου αἱ εἰσπνοαὶ καὶ ἐκπνοαὶ ἠδύναντο νὰ συναγωνισθῶσι ἐφαμίλλως μὲ τὸν θόρυβον ἑλικος ἀεροπλάνου. Διὰ νὰ εἰποδειχθῇ δὲ ἀκόμη μίαν φορὰν ὅτι καὶ τὰ ἀνόμια ἔλκονται πλησίον τοῦ παχυδέρμου αὐτοῦ οὗτος ἐκάθητο ἢ διαφανῆς καὶ ὀστεώδης σύζυγός του ἐνθυμίζουσα μίαν ἀπὸ τὰς ἰοχνὰς ἀγελάδας τοῦ Φαραώ.

Κατόπιν ἕνας νεαρὸς ἑλληνόπαις ἐδείκνυε προώρως τὴν πρὸς τὴν ἀρχαιολογίαν κλίσιν του, καταγενόμενος μὲ σοβαρότητα... ἀκαδημαϊκοῦ εἰς... ἀναδαφὰς τῆς μύτης καὶ ὁ πορακαθήμενος μπαμπάκας ἐκαμάρωνε τὸν κανακάρη του.

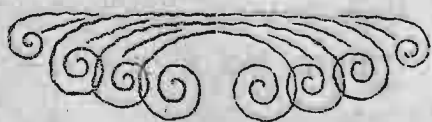
Παρέκει μιὰ καλοφωρεμένη κυρία εἶχεν ἀρχίσει ψιλὴ κουβέντα μὲ τὴν ἄγνωστον, κατὰ τὰ φαινόμενα διπλανήν της, τὴν ὁποίαν ἐπληροφόρει μὲ τρόπον ποῦ νὰ ἀκούουν ὅλοι μέσα στὸ τράμ, ὅτι πρόκειται νὰ δώσῃ τσαῖ εἰς τὰς φίλας της ὅπου θὰ παρευρεθοῦν αἱ κυρίαί... καὶ οὕτω ἐμάθαμεν ὅλοι τὰ τοῦ τεῖου τῆς κυρίας Κολοκοιθοσπόρου.

Κάποια ἄλλη πάλιν καλοκαμωμένη δεσποινὶς εἶχε πιάσει καὶ αὐτὴ ψιλὴ κουβέντα μὲ τὸν παρακείμενον Δανδῇ τὸ τί ἔλεγον δὲν ἠδυνήθη νὰ καταλάβω διότι δὲν ἤκουον παρὰ μόνον ψί, ψί, καὶ γέλοια.

Ἕνας ἄλλος κύριος ὁμῆλει καὶ ἐξωτερίζευσεν ἀκινδύτως τὸ πολεμικόν του μένος διαλαλῶν τὸ κρίσιμον τῆς καταστάσεως λόγῳ τῶν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀνωμαλιῶν: «Μάλλιστα κύριοι, ἐξηκολούθει ὁ πολεμάρχης, ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος...» τὴν συνέχειαν δὲν τὴν ἤκουσα διότι αἰφνης τὸ μανδῆλι σιτὴν μύτη ἐτρεξα ἔξω εἰς τὸ μπαλκόνι τοῦ τράμ ἕνεκεν ὁσμῆς... ἀσφαίρων πυρῶν τοῦ χαριτωμένου ἀρχαιοφύλου ἑλληνόπαιδος.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ μὲ αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ δρόμου εἰς τὸ τέλος ἔφθασα ὑγιεῖς καὶ ἀβλαβῆς στὰ Ταταῦλα.

ὁ Τατανλιανὸς

Κίω Παληρεῖ.

Μὲ γυνὴ σὸδι εἰς τὰ αἰούσια λουλοῖδια.
μὲ ζέσλεγα εἰς τὰς αὐρὰς τὰ μαλλιά της
σετὰ ἡ τρελὴ Χαρά μὲ τὰ ἱραχούδια
παιδοῦλα δροσερὰ σὰν νυχτομαῖνες.
Σὰν σεταλοῦδα βελουδέφια χνούδια
κενάβει ὡς τὰ ὄρσκα φτερά της
καὶ εἰς τὰ χρυσοῦλθα της τὰ σλεζούδια
καὶ ἀντιβέγγει, σὰν μεσημεριάτης.
Καὶ τὴν χαρά της δέν κρατοῦν τὰ σιτήδια.
μὰ εὐεῖ σοῦ ἱρελὰ κραῖει: «τί μού λείπει! οὐ
νάσον σεμνέται ὡς τὰ μου φολὶθια
ἡ γρηὰ ἤλῳ καὶ ἡς φωνάζει: «ἡ Δύση
Εἶμαι γρηὰ καὶ ζέρω μόνον ἂν σάθης
μορεῖς καὶ τί ναι ἡ Χαρά νὰ μάθης»

Στάνης Δρυσαῖος

ΝΕΟΕΛΛΙΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

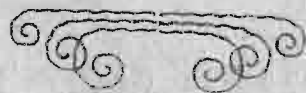
Ἀπὸ τὰ βραβευθέντα ποιήματα
τοῦ συμπολίτου μας κ. Γκριπάρη.

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουνε κι' ἡ νύχτα εἶνε λίγη
μὲ φῶς χλωμὸ καὶ ἄρρωστο οἱ κάμποι ἀντιφεγγίζουν
κι' ὁλόγυρά του, ὅπου στραφῇ τὸ μάτι σου ξανοίγει
ἐδῶ κορμιὰ, ἐκεῖ κορμιὰ, στρωμένα νὰ μαυρίζουν.
Φίλους κι' ἐχθρούς ὁ θάνατος σ' ἓνα τραπέζι σμίγει
ὅπου τ' ἀγρίμια ἀκάλεστα μὲ πείνα τριγυρίζουν·
χαρὰ στον ὅπου γλύτωσε, χαρὰ στον πῶχει φύγη
μὰ ὅσους τὸ βόλι ἐξέσχισε, κοράκια ξανασχίζουν
Κι' ἔξαφνα ὀρθὸς ὁ Σαλπικτήης πηδάει ὁ λαβωμένος·
στεγνὴ φωνὴ καὶ σπαραχτὴν ἢ σάλπιγγά του βγάζει
ποῦ λὲς τὸν ἴδιο της χαλκὸ —κι' ὅχι αὐτιά—σπαράζει.
Μὰ δὲν ξυπνάει στὸν ὀρθινὸ κανένας πεθαμένος,
μόν' τὰ κοράκια φεύγανε κοπαδιαστὰ σὰ τῶναι
τῶν σκοτωμένων οἱ ψυχὲς ποῦ στὰ οὐράνια πάνε.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ ἀρεταὶ ἀπόλλυνται ἐν τῷ συμφέροντι, ὡς οἱ
ποταμοὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

*** Πολλοὶ ὀλίγοι δύνονται νὰ γίνωσι μεγάλοι.
Ἐνάρετοι ὅμως πάντες δύνανται νὰ καταστῶσιν,
ἀρκεῖ νὰ τηρῶσι τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Οἱ καλοὶ λόγοι εἶναι τὰ λαμπρότερα ἄνθη, τὴν
ταπεινοτέραν κατοικίαν ἀποκαθιστῶντες παράδεισον
εὐφρόσυνον. Μεταχειρίζου αὐτοὺς καὶ ἰδίως εἰς τὸν
οἰκογενειακόν σου κύκλον, διότι εἶναι πολυτιμότεροι
παντὸς ἐπιγείου ἀγαθοῦ.

*** Χειρότερον τοῦ θανάτου εἶνε νὰ μὴ εὐ-
ρίσκη τις ἡσυχίαν εἰς τὴν ζωὴν.

*** Αἱ ἀναμνήσεις παρελθούσης εὐδαιμονίας
εἶνε αἱ ρυτίδες τῆς ψυχῆς.

Λάμβαινε συμβουλὴν ἀπὸ τοὺς φρονίμους· ἔσο
γλυκὺς πρὸς τοὺς ἐχθρούς σου, εὐλαβὴς πρὸς τοὺς
σοφοὺς καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀμαθῶν ὀλιγόλογος.

*** Τὸ νὰ θρηνῇς ἓνα κακὸ ποῦ πέρασε καὶ
πάγει εἶνε ὁ τρόπος νὰ ζητῇς νέον κακὸ νὰ φέρῃς.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Η ΕΥΗΜΕΡΙΑ

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος μαρτυρεῖ ὅτι μέγιστος καὶ σπουδαιότατος παράγων τῆς εὐημερίας καὶ εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἡ ὑπαρξίς ὑπερόχων χαρακτήρων. Τουναντίον δὲ ἡ ἑλλειψίς αὐτῶν συνεπάγεται παρακμήν, μαρασμόν καὶ ἀποσύνθεσιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ καθ' ἡμέραν βίος τοῦτο δεδαιότῃ καὶ διὰ τοῦτο μέγα εὐπόχημα διὰ τὰς ἀνθρωπίνους ὀλομελείας λογίζεται ἡ ὑπαρξίς ἀνδρῶν ὑπερόχου, σοφοῦ, καὶ σθεναροῦ χαρακτήρος, μὴ κλονιζομένων ὑπὸ τῆς ἐκάστοτε πνοῆς τῶν ἀνέμων. Τουναντίον δὲ ἡ ἑλλειψίς τῶν τοιούτων ἀνδρῶν θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν μεγίστων δυστυχημάτων διὰ τὸν ὑγιαίνοντα ἀνθρώπινον βίον.

Κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον καὶ οἱ ἀνθρώποι δικαιότερον κρίνονται καὶ ἐκτιμῶνται κατὰ τὸν χαρακτήρα αὐτῶν. Ὅσον δὲ ἀκριδέστερος οὗτος εἶνε καὶ ὀριστικῶς ἐχαράχθη, ἐπὶ ποσοῦτον ὁ ἀνθρώπος ἀξιολογώτερος ἀποβαίνει οὐχὶ σπανίως δὲ ἐκ τῆς ἀτελείας αὐτοῦ εὐτελέστερος.

Διότι ὅταν αἱ τοῦ χαρακτήρος διάφοροι γραμαὶ δὲν εἶναι σαφεῖς, εὐχερῶς ὁ ἀνθρώπος μεταβάλλει σκέψεις καὶ φρονήματα τότε οὐδὲν ὑγιὲς καὶ σπουδαῖον δύναται νὰ ἀναμένῃ τις παρὰ τοιοῦτου ὑπὸ τῶν ἀνέμων σαλευομένου καλάμου, ὅστις εὐσιωδῶς οὐδὲν ἔχει ἠθικὸν ἴδιον προσόν, καὶ δύναται νὰ λογισθῇ ἀχαρακτήριστος.

Δυστηχῶς δὲ παρατηρεῖται ὅτι πλεονάζουσιν οἱ τοιοῦτοι ἠθικῶς καὶ λογικῶς ἀτελεῖς ἀνθρώποι εἰς πολὰς κοινωνίας, καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ὁ ἀνθρώπινος βίος δυσχερέστερος ἀποβαίνει. Αἱ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις εἶνε τοσοῦτον πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ὥστε πρέπει νὰ εἶνε τις χαλύβδινος τὸν χαρακτήρα, ἵνα μὴ πτοῇται μηδὲ μεταβάλληται. Πάσα δὲ διάθεσις πρὸς ἀνθρωπαρέσκειαν, πάσα ἐπιθυμία

εὐχερῶς προαγωγῆς εἶνε στοιχεῖα διαφθίροντα τὸν χαρακτήρα καὶ ἀφαιροῦντα πολύτιμον μέρος τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος, τῆς σφύρονος καὶ ἀμερολήτου περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων κρίσεως.

Διάφοροι λοιπὸν συνθήκαι τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου μεγάλως συντελοῦσιν εἰς μόρφωσιν σθεναρῶν ἢ καχεκτικῶν χαρακτήρων.

ὑπὸ ταύτην δὲ τὴν ἐποψιν δύνανται τις νὰ εὕρῃ ἐλαφρυντικὰς τινὰς περιπτώσεις διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ χαρακτήρος. Ὅταν ἔμως λυσσωδῶς τις ὀργὰ καὶ ἐρμὰ πρὸς ἐσπευσμένην προαγωγὴν, ἐν οὐδενὶ δὲ τίθεται πᾶν εἶδος ἀδικίας τοῦ πλησίον, ἵνα αὐτὸς ἐν ἀχαρακτηρισίᾳ καὶ ἀσυνειδησίᾳ προαχθῇ καὶ εὐδοκιμήσῃ, τότε ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις διὰ τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην νόσον δὲν δύναται νὰ ὑπάρχωσιν, ἀφ' οὗ ἔχνος πλέον ἠθικότητος παρὰ τῇ τοιούτῳ δυστυχεῖ ἀνθρώπῳ δὲν ὑπάρχει.

Ἡ μετὰ προσοχῆς δὲ μελέτη τοῦ καθ' ἡμέραν βίου διαπιστοῖ εὐρείας τὰς διαστάσεις τοῦ ὀλεθριωτάτου μεταδοτικοῦ νοσήματος τῆς ἐλλείψεως χαρακτήρος καὶ συνειδησίως. Πόσοι δὲ οὐχὶ καθ' ἑαυτοὺς, ἐν τῇ ἀδύτῳ τῆς καρδίας καὶ συνειδησίως αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ δὲν ἐκμυκτηρίζουσι τοὺς σκεπτομένους περὶ χαρακτήρος καὶ συνειδησίως. Ἀλλὰ καὶ πόσοι ἐμπράκτως τὰ πάντα περιβάλλονται σοβαρὰν περιβολὴν νομίζοντες ὅτι οὕτω κάλλιον ἐν τῇ κηδελεύειᾳ εὐδοκιμοῦσιν, ἐλέγχοντες μάλιστα ἄλλους δι' ὅτι αὐτοὶ οὗτοι δὲν ἔχουσιν, διεφθαρμένοι κατὰ βάθος ὄντες!

Ἐὰν λοιπὸν εἰλικρινῶς τις ποθεῖ τὴν κοινωνικὴν ἐξυγίανσιν, πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐπιζητεῖ τὴν μόρφωσιν ὑγιῶν, σοβαρῶν, θετικῶν καὶ ἀναλλοιώτων χαρακτήρων. Ὅσάκις δὲ τοιοῦτοι χαρακτήρες προβάλλουσιν ὀφείλει νὰ ἐκτιμᾷ προσηκόντως αὐτούς, ὡς νὰ ἐνθαρύνῃ τοὺς ἔχοντας αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἵνα ἀπαραχάρακτον φυλάττωσι τὸ πο-

λύτιμον τοῦτο κοινωνικὸν νόμισμα. Ὅταν ὁμοῦς δὲν ἀνέχωνται τὴν παρησσίαν τῶν τοιούτων χαρακτήρων οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγκαιῶς ἔπεται, ἵνα ἐπὶ μάλλον σπανίζῃ ἡ μεγάλη αὕτη ἀρετὴ, εὐδοκιμῇ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη.

Παρατηρεῖται ἐξ ἄλλου τὸ ἄστατον τοῦ χαρακτήρος τῶν διαφόρων ὁργανώσεων φυσικῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων, τὸ ὅποιον προκαλεῖ τὰς διαφόρους καταστάσεις εἰς τὰς ὁποίας πίπτει ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῶν ὁποίων δὲ εἰς οὐδεμίαν φαίνεται εὐχαρηστημένος κατὰ τὴν διάρκειαν των ἀλλὰ πάντοτε ἢ παρελθούσα τοῦ φαίνεται καλλιτέρα τῆς παρούσης του ἢ αὕτη εἶναι χιλιάκις κατάλληλος δι' αὐτόν.

Ὁ χαρακτήρ δύναται τις νὰ εἴπῃ εἶναι ὁ ἄμεσος παράγων ὅστις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι συνετὸς σταθερὸς εἰς τὰς πράξεις του καὶ συνεπῶς αὐτὸ συνεπάγεται καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου διότι ὅσον ἄστατος καὶ ἀχαρακτήριστος εἶναι τις τόσον ἀδύνατος καθίσταται καὶ ἡ ἀπόκτησις τῆς εὐτυχίας, διότι ἂν μὲν ἔχει πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν εὐημερίαν του, δὲν δύναται ὁμοῦς νὰ τὴν αἰσθανθῇ διότι ὁ ἄστατος χαρακτήρ του δὲν ἀφίνει αὐτόν νὰ σκεφθῇ εἰς τὴν παρεῖσιν του κατάστασιν, ἀλλὰ πάντα ὁ τοιοῦτος προσπαθεῖ νὰ καταστῇ περισσότερον εὐτυχῆς καὶ οὕτω περιπίπτει εἰς σφάλματα τὰ ὁποῖα τὸν ἀναγκάζουν νὰ δπισθοδρομήσῃ.

Συχνάκις διερωτόμεθα, εἰς ποίαν ἐποχὴν, εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου, καὶ εἰς ποίαν ἐποχὴν τῆς ζωῆς του δύναται τις νὰ ἀπολαύσῃ καλλίτερον τῆς ζωῆς;

Ἄς λάβωμεν κατὰ πρῶτον τὸ κλίμα τὸ ὅποιον εἶνε ὁ πρῶτος ἐπιδρωμεὺς ὅστις ἔρχεται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου χαρακτήρος. Αὐτὸ ὑφίσταται διαφόρους μεταβολὰς κατὰ τὰς διαφόρους χώρας καὶ κατ' αὐτὰς ἀκόμη, δύναται τις νὰ εἴπῃ τὰς τέσσαρας ἐποχὰς τοῦ ἔτους, αἵτινες εἶναι διάφοροι κατὰ τὰς χώρας.

Ἄλλοι μὲν τὸ κλίμα ἐπιδρᾷ καὶ κάμνει τὸν χαρακτήρα

σταθερόν, καὶ ἐπομένως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ περισσότερον τὴν ζωὴν, καὶ ἄλλως εἰς ἄλλην χώραν, καὶ τὸ ἐναντίον.

Τὸ ἔαρ εἰς ἄλλους μὲν φαίνεται δυσάρεστον, ἢ καὶ μισητόν, μετὰ τὸ θέρος, προκαλεῖ εἰς ἄλλους ἀτονίαν, μελαγχολίαν καὶ δυσάρεστον καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς περιμένοντας αὐτὸ καὶ θέλοντας διὰ μόχθου νὰ ἀπορίψουν τὰς προηγουμένας ἐποχὰς, καὶ οὕτω κατόπιν παρέρχονται καὶ αἱ ἄλλαι ἐποχαὶ χωρὶς τις νὰ δυνήθῃ νὰ ἀνακυρήξῃ τὴν καλλιτέραν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἡσθάντη ἑαυτὸν εὐτυχῇ. Καὶ οὕτω βλέπομεν ὅτι δὲν δύναται τις νὰ αἰσθανθῇ ἑαυτὸν εὐτυχῇ ἂν εἶναι καὶ πλούσιος, διότι ὅσον τὰ πλούτη αὐξάνουν τόσον καὶ αἱ τεχνικαὶ ἀνάγκαι περισσεύουν τόσον δὲ καὶ ἡ ἀπόκτησις αὐτῶν δυσκολεύεται ὅσον ὁμοίως καὶ ἡ ἀπόκτησις τῆς εὐτυχίας.

¶ Μετὰ ἔρχονται αἱ διάφοροι ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου (ἢ χρονικαὶ μεταβολαὶ) αἵτινες καταστρεφν αὐτὸν ἀναλόγως τῆς νεότητος ἢ τῆς ὀριμότητος τῆς ἡλικίας του διάφορον τὸν χαρακτήρα.

Καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη εἶναι ζήτημα ἂν δύναται τις νὰ τηρήσῃ τὴν καλλιτέραν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔτυχε ἄληθοῦς εὐτυχίας, διότι εἰς τὴν παρεῖσιν του ἡλικίαν θεωρεῖ τὴν μέλλουσαν εὐτυχέστεραν καὶ πρόξενον μεγάλων ἀγαθῶν, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ παρατηρεῖ ἢ νομίζει ὅτι εἰς τὴν παρελθούσαν ἡλικίαν του ἔτυχε περισσοτέρας ἀπολαύσεως, ἂν καὶ ἡ τότε εἶναι κυριολεκτικῶς καλλιτέρα δι' αὐτόν.

Βλέπομεν κατ' ἀρχὰς τὴν μαθητικὴν ἡλικίαν. Εἰς αὐτὴν οὐδόλως ὁ μαθητὴς φαίνεται εὐχαρηστημένος τῆς θέσεως του ἀλλὰ ἐλπίζει εἰς τὸ μέλλον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του νὰ συγκαταλεχθῇ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας καὶ μὲ ἀρκετὰ ἐλεύθερον τρόπον νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ζωῆς. Τὸ τοιοῦτον ἐπιτυγχάνεται, παρέρχεται ἢ παιδικὴ ἐποχὴ τῶν γραμμάτων καὶ σπουδῶν καὶ ρίχνε-

ται εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ἰδέας ὅπως διαφόρους ἐκείνων τὰς ὁποίας μέλλει νὰ συναντήσῃ. Νομίζει ὅτι ἔχων εἰς τὸ μέλλον τὴν πληρεξουσιότητα νὰ κυβερνᾶται αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ὅτι θὰ πράττῃ ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἀπαιτεῖ. Ἀλλὰ ἐξέρχεται μὲ τοιαύτας ἐντυπώσεις καὶ θέλει νὰ τὰς ἐκληρώσῃ. Ἀπαντῶται συχνάκις εἰς τὰς διαφόρους διαθέσεις τυγχάνει διαφόρων γνωριμιῶν μετὰ προσώπων ἅτινα ἐλκύουν αὐτὸν καὶ τὸν συγκρατοῦν ἐπὶ ὀλίγον καιρὸν ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ νὰ νομίζει ὅτι πλησιάζει τῆς εὐτυχίας. Ἐπὶ τέλους ἐκλέγει μίαν νέαν τῆς ὁποίας ἡ μορφή συγκρατεῖται διρκῶς εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἡ κόρη αὕτη φαίνεται εἰς αὐτὸν θελκτικὴ ὡραία τὴν μορφήν καὶ καλὴ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐπὶ τέλους ἔχουσα πάντα τὰ προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα ἐζητεῖ νὰ ἦτο πεπροικισμένη μιὰ νέα τῆς ὁποίας θὰ ἐπόθει νὰ καθίστατο ἑραστής. Ἀλλ' ἡ κατάκτησις αὐτῆς φαίνεται τόσο προβληματικὴ εἰς αὐτόν, ὅσον νομίζει ὅτι εἰς αὐτὴν ἔγκειται ἡ εὐτυχία του. Βλέπει τὴν εὐτυχίαν ζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, εἰς τίποτε δὲ δὲν θέλει νὰ ἐπιδοθῇ παρὰ εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς, πρὸς τοῦτο μηχανουργῆται διαφόρους τρόπους, καὶ οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατορθώνει νὰ τὴν ἐλκύσῃ καὶ νὰ καταστῇ ἑραστής τῆς. εἰς αὐτὸ τὸ νέον στάδιον ἐλπίζει νὰ συναντήσῃ τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ μετὰ διάφοραι δισφέραι αἵτινες ἔρχονται νὰ δυσκολεύσουν τὸν ἔρωτά του, καταντοῦν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ σκεφθῇ τὴν πρώτην καὶ μαθητικὴν ἐποχὴν, νὰ εὕρῃ δὲ τὴν τότε πολὺ εὐτυχέστεραν τῆς νῦν, καὶ νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν πολὺ περισσότερον δυστηχῇ τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν ἤλπιζεν νὰ συναντήσῃ. Μετὰ νυμφεύεται, (ὁποιανδήποτε) τεκνοποιεῖ, τότε ἐπιδίδεται μόνον εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἐπιουσίου διότι σκέπτεται ὅτι δὲν πρέπει τὰ πλάσματα τὰ ὁποῖα ἔφερον εἰς τὸν κόσμον δὲν ὀφείλῃ νὰ τὰ ἀφίσῃ νὰ πεινάσουν, προσπαθεῖ ἔτι περισσότερον ἀλλὰ στάσεις ἐμπορικαί, κρίσεις συναλλαγῶν καὶ ἀποτυχίαι τῶν ἐπιχειρήσεων τὸν κά-

μνουν τρελλὸν καὶ μὴ δυνάμενον πλέον νὰ σκεφθῇ εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐτυχίας ἀλλὰ εἰς τὴν τοῦ ἐπιουσίου.

Ἀλλὰ κατόπιν πάλιν ἡ παρηγορία δὲν ἐκλίνει, παρηγορεῖται ὅτι ὅταν τὰ τέκνα του μεγαλώσουν καὶ ἀναλάβουν τὴν συντήρησιν των θὰ γηροκομήσουν αὐτὸν καὶ ὅτι τότε θὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχέστεραν ἐποχὴν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔρχεται, ἀλλὰ εὕρῃ αὐτὸν πολὺ καταβεβλημένον, καὶ ἐπὶ τέλους ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ αἰσθανθῇ τὴν εὐτυχέστεραν τοῦ ἡλικίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέλαυσε καλλίτερον τῆς ζωῆς.

Ἐν Ὑψωμαθείοις, τῇ 5ῃ Δεκεμβρίου 1921

Ἀλέξανδ. Θ. Ζαχαριάδης

ΓΝΩΜΙΚΑ

* * * Ὁ ἄνω ἐργασίας ζῶν ὁμοιάζει πρὸς τὸ λιμναῖον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον σήπεται.

* * * Διὰ τῆς ἐκδικήσεως γίνεσαι ἴσος πρὸς τὸν ἐχθρόν σου, διὰ τῆς συγγνώμης γίνεσαι ἀνώτερός του.

* * * Οἶκος ἄνευ γυναικὸς ὁμοιάζει πρὸς ἐστίαν ἄνευ πυρός.

* * * Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς οἷονδήποτε θέσιν ἂν τηρῇ τὸ σῶμα, ἡ ψυχὴ διατελεῖ γονυκλική.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ

ΓΝΩΘΙ Σ'ΑΥΤΟΝ

Εἶναι ἡ κυρίως ὑπαρξίς ἀνδρικοῦ χαρακτῆρος. Σταματᾷ τὴν ἐγκληματικὴν καὶ κακουργικὴν ὥθησιν. Δίδει ἐμπιστοσύνην ὅχι μόνον εἰς τὸν κατέχοντα αὐτὸ ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Βοηθεῖ ἓνα νέον νὰ κρατήσῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ προσαχθῇ. Δίδει εἰς ἓνα νέον δυνάμεις νὰ βαδίζῃ πρὸς τὰ ἔμπρὸς διὰ μέσου ἀντιστάσεως καὶ δυστυχίας.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐλπίζῃ πρόοδον τινὰ εἰς τὴν ζωὴν του, σχηματισμὸν χαρακτῆρος ἢ ἐπιτυχίαν ἄνευ τοῦ γνῶθι σ'αὐτόν.

Ἄνευ τούτου, ὅσονδήποτε μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ ἀξία καὶ ἐπιτηδειότης του, ὁ τοιοῦτος θὰ εὕρεται πάντοτε εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ θυμοῦ του καὶ τῶν περιστάσεων.

Μετάφρασις Δεσποινίδος
Μ. Α.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

* * * Οὐδὲν πρᾶγμα σὲ ἀπομακρύνει περισσότερο ἀπὸ τοὺς ὁμοίους σου, ὅσον ἡ ἔπαρσις καὶ ἡ κενοδοξία.

* * * Ἡ ἀποκτωμένη δόξα διὰ τῆς ἀρετῆς εἶνε μεγαλειτέρα τῆς δόξης τῆς προερχομένης ἐκ τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς.

* * * Ἀληθὴς ἰσχυρὸς εἶνε ὁ κυριορχὼν ἑαυτοῦ.

ΦΩΤΑΨΙΕΣ

Σκλάβος πάνω στὴ σιράτα σου
μερόνυχτα προσμένω
στοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς.

Ροδόκρω' ἀπ' τὰ νειᾶτα σου
κι' ἀπ' τὸ φιλί σου τὸ παρθένο
—σὰν τὲ τρανὸς καὶ μόρος!—
πίνω καὶ δὲν χορταίνω...

Στοῦ φεγγαριοῦ ἐψὲς τὸ φῶς
κάποιος ζωῆς τὰ μῦρα ἐτρύγησα
ἀπ' τὰ γλυκά σου χεῖλη τὰ παρθένα
τὸν αἰοιξιάτικο χυμὸ
κι' ὅσο κι' ἂν ἤπια δὲ χορταίνω
κι' ὅσο κι' ἂν πίνω ναρκωικὸ
μέσ' στὴ ψυχὴ μου πάει χαμένο

Ἀπ' τὴ στιγμὴ π' ἀντίκρυστα ἐσένα
ἀγάπη μου σὶν κόσμῳ ἐδῶ
ἄλλα μεθύσια καὶ καὶ μούσες δὲ γύρευα
κι' ἄλλη χαρὰ πιά δὲ προσμένω
ἀπ' τὴ στιγμὴ π' ἀντίκρυστα ἐσένα
στοῦ φεγγαριοῦ ἐψὲς τὸ φῶς!

Μ. ΚΑΡΕΚΟΣ (Καλλωναῖος)

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

«*Ἔρως ἀνίστατε Μάχας*»

—Ὁ Ἔρως εἶναι ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος ζωογονεῖ, ἐξευγενίζει, καὶ ἀναγεννᾷ.

—Ὁ Ἔρως κατέχει τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν ἡ ὁποία ὑψώνει τὸν ἄνθρωπον ὑπεράνω τοῦ ἔλους τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ τὸν κάμνει, νὰ λάμπῃ μὲ ὅλην του τὴν μεγαλοπρέπειαν ὡς τὰ μάτια ὄλων...

—Ὁ ἔρως γονιμοποιεῖ καὶ ἀνυψώνει ὅλας τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις. Δι' αὐτοῦ τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν εἶναι παρὰ αἰσθησις, ἐξεγείρει τὴν δραστηριότητα ἐκδηλώνει προτιμήσεις ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς θελήσεως μὲ δύναμιν αὐξανομένην. Πόσα ἐγκλήματα θὰ ἀπαφεύγοντο ἂν εἴμεθα περισσότερον περικυκλωμένοι ἀπὸ συμπάθειαν ἢ ἢ ἀλληλεγγύη ἢ το θερμότερα, καὶ περισσότερον ἐπισχυντική. Ἀκριβῶς ἢ ἔλλειψις ἀδελφότητος καὶ ἔρωτος, καθιστᾷ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τόσον ἄγριον καὶ λυσσαλέον.

—Χωρὶς ἔρωτα πᾶσα μεταβολὴ τοῦ σημερινοῦ καθιστώτος δὲν θὰ εἶναι παρὰ ὑποκατάστασις μιᾶς τάξεως εἰς ἄλλην μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τῶν δεινῶν τὰ ὁποῖα θὰ παραμείνουν.

—Τὰ δεινὰ τῆς Ἀνθρωπότητος δὲν ὀφείλονται εἰς τὴν φύσιν, ἀλλ' εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρει νὰ ἀγαπᾷ...οὐδεὶς μηχανισμὸς θὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν εὐτυχίαν, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν θελέσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ κάτω ἐν μέσον ἱκανὸν νὰ γλυκάνῃ ὅλας τὰς ἀθλιότητας καὶ ὅλας τὰς δυστυχίας καὶ ὅτι τὸ μέσον τοῦτο εἶναι ὁ Ἔρως.

Ὁ ἄνθρωπος τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σκιρτᾷ ἢ καρδιά του, μεταμορφώνεται καὶ φωτίζεται ὡς Αὐγή.

—Μόνος ὁ «Ἔρως ἀποκαθιστᾷ μίαν ἀρμονίαν μεταξὺ τῶν ἀτόμων. Ἡ Ἀρμονία αὕτη δὲν δύναται νὰ παρατηρηθῇ διὰ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν καρδιὰ γίνεται αἰσθητή...Ὁ ἔρως εἶναι διάνοια, κατερχομένη εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς. Ἡ ἀγωνία ἢ ὁποῖα δὲν φθάνει εἰς τὸν ἔρωτα, δὲν ἔχει δύναμιν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀληθείας, καὶ δὲν ἐγγίζει τὰ βάθη.

Ἡ Ἐπιστήμη, οἱ νόμοι, τὰ βαθύτερα ἀξιώματα, εἶναι νεκρά, τὰ ὁποῖα μόνον ὁ Ἔρως δύναται ν' ἀναστήσῃ, κατὰ τοῦτο, διότι ἡ διάνοια δὲν εἶναι παρὰ ἢ ἀντανάκλασις τῆς ἐστίας τοῦ ἔρωτος καὶ ἐπομένως ὅσον ἢ ἐστία καίει ἰσχυρότερον, τόσον τὸ φῶς εἶναι ζωηρότερον...

— Ἀπὸ τὰ μυχιαίτερα βάθη τοῦ ἔρωτος, ἀναδίδεται τὸ φῶς τῆς διανοίας.

— Μόνον ὁ ἔρως δύναται ν' ἀναγεννήσῃ, διότι μόνον ὁ ἔρως δημιουργεῖ τὸν «Ἔρωτα!...

ΙΨΕΝ

Λ. Μ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει καθ' ἐκάστην ν' ἀκούῃ ὡραῖόν τι ποίημα ἢ ἄλλο τι, νὰ βλέπῃ ἑξοχόν τινα εἰκόνα, καί, εἰ δυνατόν, νὰ ἐκφράσῃ ὀρθὰς τινὰς ιδέας. Ἄλλως, κάνει τὸ αἶσθημα τοῦ τελείου καὶ τοῦ καλοῦ καὶ τὴν πρὸς ταῦτα τάσιν ἀμβλύνεται.

* * * Οὐδεὶς εἶνε τόσο κατηραμένος ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης, οὐδεὶς εἶνε τόσο ἔρημος, ὅσον ἐκεῖνος μετὰ τῆς καρδίας τοῦ ὁποίου, ἔστω καὶ κρυφίως.

ΓΚΑΙΤΕ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Τὸ μὲν ἀληθὲς εἶνε ἓν, τὸ δὲ ψεῦδος πολυσχιδές.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Οὐχὶ μόνον αἱ πράττοντες τὸ κακόν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐγκωμιάζοντες αὐτοὺς φανερώς εἶνε ἄξιοι τῆς αὐτῆς ἢ καὶ μεγαλειτέρας τιμωρίας.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΤΡΟΜΑΡΑ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ

(Χαρισμένο στὴς παληές μου ἀγάπες)

Εἶσαι καινούργιο φάντασμα ἢ εἶς' ὁ Ἐφιάλτης,
'Εσὺ ὁ παλῆς ὄνειρευτὴς ποῦ νιώθω τὰ δεσμά σου
πάλι στὸν ὕπνο μου βαριά, 'Εσὺ εἶς' ὁ Ψυχοθάφτης
ποῦ ἀσπλάγχνα ἢ δίκαια κρατεῖς τὴν τρίαινά σου
καὶ μὲ χτυπᾷς στὸν ὕπνο μου μ' αὐτῆνε. ὦ! Στοχάσου
πῶς ἡ πληγὴς ποῦ μ' ἀνοιξες εἶν' ὅλες ματωμένες!

ὦ! Σὺ καινούργιο φάντασμα, ὦραϊο σὰν τὴν Ἀγάπῃ!
'Αγάπῃ οὐρανοστάλαχτῃ ποῦ φῶς στα σοῦθικά μου
ἔπκετο χύνεις. Σφίξε με, ἀγκάλιασέ με Ἀγάπη!
Μὰ πέταξε τὸν πέπλο σου καὶ δός μου τὴ χαρά μου
ποῦ ἀστόχαστα σπατάλησα στὰ πρῶτα ὄνειράτά μου...
'Αγάπη φεύγεις; Κι' ἡ πληγὴς μου εἶν' ὅλες ματωμένες!

Φύγε! Δὲν θέλω... ὄχι! Αὐτὲς ἡ τρισκαταραμένες
γιὰ τύρανο σὲ στέλνουνε στὸν ὕπνο μου ἀπάνω
'Εφιάλτη! Τῆς ἐγώρισες; Εἶν' ὅλες ἡ διωγμένες
'Αγάπες ὅπου θέλουνε ἐγὼ ν' ἀργοπεθάνω

Μὰ νὰ μὲ πνίξης δὲν μπορεῖς· ὅτι ἔχω θὰ τὸ κάνω
χρυσὸ Γιοφύρι τῆς ζωῆς! Ἀγάπες τρισκαταρᾶμένες!

ὦ, σεῖς! Καινούργιο Φάντασμα! Ἐφιάλτη ψυχο-
(θάφτη!

Δίκαια μὲ βασανίζετε, ἐμὲ τὸ Λιποτάχτη
τῆς Τιμῆς, τοῦ Δίκαιου, τῆς Ἀγάπης! ὦ κλάμα!
ποτάμι γιὰ δὲ χύνεσαι καὶ στὸ δικό μου Δράμα
νὰ φέρῃς τὴ συχώρεσι; Μάτια πηγὲς φραγμένες!..

Γ. Σ. Τσαμπηράς

Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

Μεταφραστής. εἶνε ὁ τίτλος ὁ ὁποῖος δίδεται εἰς τὸν μεταφέροντα τὰ εἰς μίαν γλῶσσαν συνταχθέντα πεζὰ καὶ ποιητικὰ εἰς ἄλλην. Ὁ μεταφραστὴς ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του γραπτῶς, ἐνῷ ὁ διερμηνεὺς διὰ ζώσης φωνῆς, δηλαδὴ προφορικῶς.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ μεταφραστοῦ ἔγκειται εἰς τὸ νὰ εἶνε τελείως κάτοχος καὶ τῶν δύο γλωσσῶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν κατορθοῦται εὐκόλως ὑπὸ παντὸς χειριστοῦ τοῦ καλάμου. Ὡς ἐκ τούτου περισσότεραι ἐκ τῶν μεταφράσεων γίνονται ἀχρωμάτισται ἄνευ ζωηρότητος καὶ ἐννοίας.

Ἐνεκεν τῆς μετὰ λύπης παρατηρούμενης ἀνικανότητος τῶν περισσοτέρων τῶν περὶ τὴν μετάφρασιν καταγινομένων οἱ μεταφρασταὶ μὲ τὴν πασίγνωστον φράσιν «ἀνακριδὴς μεταφραστῆς» ἀνέκαθεν ἐξακολουθοῦσι νὰ σχηματίζωσιν ἀντικείμενον τοσοῦτων ἐπιχρίσεων.

(μετάφρασις ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ)

ΙΣΑΑΚ Σ. ΑΔΑΜ

Η ΠΕΘΑΜΕΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Στ' ὀρμητινὸν ρέμμα τοῦ χρόνου
παρθένες, Καρυάτιδες βγαλμένες
ἀπὸ τῆ σμίλη κάποιου πόνου
περνᾶν ἢ ἀγάπες ἢ πεθαμμένες:

Περνᾷ ἡ ἀγάπη τοῦ μαχαῖ
τῆς Προδοσιᾶς τὴν θανατώνει...
Χλωμή, μιὰν ἄλλη θειαφοκέρι
τοῦ μαύρου Ζήλεια φαρμακώνει!

Περνᾷ ἡ ἀγάπη τοῦ τὴν πνίξαν
κάποιας Ἀνάγκης τὰ σκοινιά...
Περνᾷ κι' ἐκείνη τοῦ τὴ ρίξαν
στὴν ἔρημ σιράτα μ' ἀπονιά!

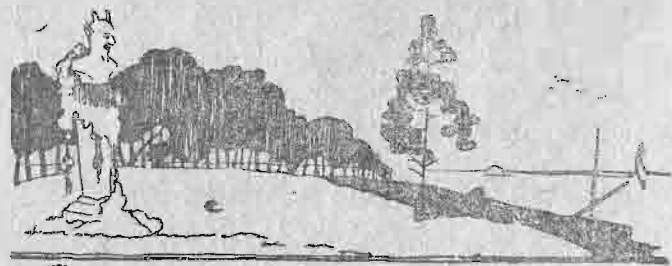

Περνᾷ ἡ ἀγάπη τοῦ πλανέψαν
μὲ μαγιοβότανα κι' ἀφιόνια...
Περνάει κάποια τοῦ παιδέψαν
μερόνυχτα λιοπύρια, χιόνια!

Περνᾷ ἡ ἀγάπη τοῦ σιανυρῶσαν
κάποιου Καθήκοντος καρφιά...
Περνᾷ κι' αὐτὴ τοῦ δὲ τὴ νοιῶσαν
καὶ ἄφηκε σιτὴ λησμονιά.

Μ. ΚΑΡΕΚΟΣ (Καλλοναῖος)

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Ἐπλησίαζαν αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων. Εἶναι νύχτα. Νύχτα παγερὴ, νύχτα βαρειοῦ χειμῶνα. Ὁ βορρηᾶς παγωμένος ἐφυσοῦσε μὲ τέτοια ὁρμή, ὥσάν νὰ ἤθελε σιτὴ διάβα του νὰ ξεριζώσῃ τὰ δένδρα καὶ τὰ σπήτια ἀκόμα. Κάπου κάπου μόνο μέσα σιτὴ βοή αὐτὴ τὸ βιαστικὸ βῆμα ἠκούετο νυκτερινοῦ περιπατητοῦ ποῦ εἶχε βραδύνει. Ὡμοίαζε ὡς νὰ εἶχε καταβληθῇ ἡ φύσις. Καὶ τὰ νυκτιπούλια, καὶ αὐτὰ ἀκόμα κατατρομαγμένα ἀπὸ τὴν ἐξαγρίωσιν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἔμεναν κρυμμένα σιτὴ φωληὰ τους. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι σιτὸ ταπεινὸ αὐτὸ μέρος τῆς γῆς εἰσέβαλε ὁ χάρος καὶ μὲ τὸ καταστρεπτικὸ του δρεπάνι, ἐθέρισε τὴν ζωὴ. Τί φρίκη! Ὅλοι οἱ κάτοικοι πρὸ πολλοῦ εἶχαν παραδοθῇ σιτὴν γλυκειὰ ἀγκαλιὰ τοῦ γέρω-Μορφέως.

Ποιὸς ξέρεῖ τί ἐφαίδρυνε τὸν γέροντα καὶ ποῖα ὄνειρα γλυκὰ ἐβαυκάλιζαν σιτὸν ὕπνον τὴν κορασιὰ ποῦ αὔριο γυναῖκα τέλεια καὶ αὐτὴ θὰ ἔχῃ τὸ μερίδιόν της σιτὸν ἐγωισμόν καὶ ματαιότητα τοῦ ψεύτικου αὐτοῦ κόσμου. Εὐτυχεῖς ποῦ ἤμποροῦν καὶ

βρίσκουν λίγη ἀνάπαυσι σιτὸν ὕπνο. Παρέχει σὲ δύο μόλις βήματα μέσα σὲ ἓνα σπήτι, μιὰ γυναῖκα ὠχρὴ ἀγρυπνᾷ ὑπὸ τὸ ἀσθενικὸ φῶς ἐνὸς νεκροκεριοῦ παρὰ τὸ προσκεφάλαιο ψυχοραγοῦντος... Λυγμοὶ συνεχεῖς συνταράσσουν τὸ κουρατμένο σιτήθιος τῆς ἐνῶ μὲ βλέμμα ἀπλανὲς ἀτενίζει περιπαθῶν ὃν προσφιλές. Ἐκεῖνος μὲ ὠχρότητα θανάτου παραδίδει τὴν ὑστερὴν πνοήν του. Δὲν βλέπει, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του αἰσθάνεται ὅτι κοντὰ τῆς εὐρίσκεται κάποια ἄλλη ψυχὴ ποθητή. Καὶ κάπου κάπου ἓνας ρόγχος ἐτοιμοθανάτου βγαίνει ἀπ' τὰ μαραμένα του σιτήθια. Σκηνὴ θλιβερὴ. Θέαμα σπαρακτικόν.

Ὁ βορρηᾶς λυσοῦσε ἀκόμα ἔξω, μὲ διπλασία μάλιστα ὁρμή. Εἶχε τώρα ἀέρα προστετέθη καὶ τὸ θλιβερὸ τραγούδι τῆς κουκουβάγιας. Τὸ ἄκουσε ἐκεῖνη καὶ ἐνόησε τὴν σημασίαν του. Ἐνα ἑλαφρὸ γεμάτο μὲ πικρία χαμόγελο φάνηκε σιτὰ χεῖλη της.

Μὰ ἔξαφνα ἀνοίγει ὁρμητικὰ ἡ πόρτα καὶ ἓνας νεανίας ξανθὸς φαίνεται σιτὸ κατώφλι. Εἶναι ὁ ξενιτευμένος ποῦ ἔρχεται ἀπ' τὴν ξένη γιὰ νὰ ἀντικρύσῃ γιὰ ὑστερὴν φορὰ τὸν πατέρα, καὶ τοῦ ἀποσπάσῃ κάτι ἀπ' τὰ χεῖλη. Ρίπτεται μὲ πάθος σιτὸ νεκρικὸ κρεββάτι φωνάζει, ὀδύρεται, κλαίει μὰ τοῦ κάκου. Ἀναίσθητος σιτὰς ὑπὸς θωπείας ἐκεῖνος. Καὶ ἀγάλια ὥσάν τὸ φῶς ἐνὸς λυχναριοῦ ποῦ ἀργοσβύνει παραδίδει ὁ τάλας τὴν τελευταία σπῖθα τῆς πολυκύμαντης ζωῆς του. Ἐνας ρόγχος ποῦ ἤθελε κάτι νὰ πῇ ἦσαν τὸ τελευταῖο του χαῖρε. Σὲ μιὰ λαχτάρα, σιτὸ καθῆκον ἐπάνω ἔσβυσε ἡ ζωὴ του.

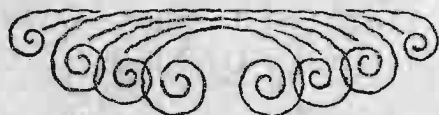
. . . . .

Μάννα καὶ παιδὶ γονατίζουν τώρα ἔμπρὸς στὸ νεκρικὸ κρεββάτι. Εἶναι ὁ τελευταῖος ρόλος, τὸ τελευταῖο αὐτοῦ τῆς ματαιότητος τοῦ ψεύτικου κόσμου ποῦ παίζεται. Ἦλθε στὸν κόσμον τυραννήστηκε ἐκοπίασε καὶ ἔσβυσε. Διαλύθηκε σὰν καπνὸς στὰ ὕψη. σὰν ἓνα ὄνειρο μιᾶς νύκτας θερινῆς. Συναπτόμισε τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τοῦ κόσμου καὶ δὲν θὰ μείνῃ τίποτε ἀπ' αὐτὸν ἄλλο παρὰ μιὰ ἀνάμνησις.

Ἄχ! αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς τὴν ὁποίαν χαιρώμεθα μὰ ξάφνω ἓνα φύσημα μᾶς παρασύρει καὶ μᾶς σβύνει παράκαιρα.

Πέραν

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΜ. ΚΟΥΖΟΥΝΗΣ

ΑΙΩΝΙΩΣ ΒΛΑΚΑΣ

Ἀφιερῶται * * *

Τοῦ κάκου ἐξοδεύεσαι
τοῦ κάκου καὶ παιδεύεσαι
νὰ πᾶς εἰς τὰ σχολεῖα
γιατ' εἶναι ἁμαρτία...

Κοῖμα καὶ στὰ διπλώματα...
στὰ χρέη τῆς μαμάκας
ἀφοῦ τὸ λὲν' τὰ στόματα
πῶς θᾶσ' αἰῶνια βλάκαςί...

Λ.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ Χρηματιστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπασχολεῖ ἐπιβλητικὸν οἰκοδόμημα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Wall Street καὶ τοῦ Broad Street εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς οἰκονομολογικῆς περιφερείας, ὅπου εὐρίσκονται ἐγκατεστημένοι ὄχι μόνον ὅλαι αἱ μεγάλαι Τράπεζαι, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἀκρόμῃ αἱ ἀσφαλιστικαὶ Ἑταιρεῖαι, ἡ ἔδρα τῶν ἰσχυρῶν βιομηχανικῶν ὁργανώσεων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, καθὼς καὶ τὰ γραφεῖα πλείστων σιδηροδρομικῶν καὶ ἀτμοπλοϊκῶν ἐταιρειῶν κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Εἰς τὸ σύνολον τοῦτο τῶν ἐπιχειρήσεων αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσιν ἓνα τόσον οὐμαντικὸν στοιχεῖον εἰς τὰς οἰκονομολογικὰς ἐργασίας τῶν Ἠν. Πολιτειῶν τὸ κοινὸν δίδει συνήθως τὴν γενικὴν καὶ ἐσφαλμένην ὀνομασίαν τοῦ Wall Street.

Τὸ ὄνομα Wall Street φέρει εἰς τὸν νοῦν τῶν κακῶς πληροφορουμένων τὴν ἰδέαν μιᾶς μυστηριώδους προσωπικότητος ἐξασχούσης τρομερὸν οἰκονομικὸν ἔλεγχον ἐπ' ὅλων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Πλείστοι βέβηλοι θεωροῦσι τὸ Wall Street ὡς στοιχεῖον κηκοποιὸν καὶ ἐπικίνδυνον δημιουργοῦν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ τὸν ὑψωμὸν τῆ

τὸν ἐκπεσμὸν τῶν ἀξιών, τὴν σπάνιν τοῦ νομίσματος, τὰς κρίσεις καὶ τὸν πανικόν. Αἱ προλήψεις αὗται τείνουν εὐτυχῶς νὰ ἐξαλειφθῶσι καθόσον, κατόπιν τῆς δράσεως τῶν μεγάλων Τραπεζῶν καὶ τοῦ Χρηματιστηρίου διαρκούντος τοῦ πολέμου, κατενόησε τὸ κοινὸν τὰς οὐσιώδεις τούτων υπηρεσίας ἐν τῇ οἰκονομικῇ ζωῇ τοῦ ἔθνους καὶ ἐπείσθη ὅτι ἡ κατάργησις τοῦ χρηματιστηρίου τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ ἰσοδυναμῇ μὲ τὴν χαρακτηρήσιν τοῦ οἰκονομικοῦ οἰκοδομήματος τῆς χώρας ὁλοκλήρου.

Τὸ Wall Street εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα μακρᾶς ἐξελιξέως. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς μεθόδους τῆς ἐργασίας μολονότι αἱ εἰς τὸ χρηματιστήριον τῶν ἀξιών ἐφαρμοζόμεναι εἶνε ἀρχικῶς εὐρωπαϊκαὶ ὁ μηχανισμὸς ὅμως ὁ ἐπιτρέπων τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐργασιῶν μὲ τὴν ταχύτητα ἐκείνην ἢ ὁποία ἀποτελεῖ οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς ἐπιτυχίας των εἶνε δημιουργημα καθαρῶς ἀμερικανικόν.

Ἀπὸ τοῦ 1801 ὁπότε πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐγγὺς τῶν δυτικῶν συνόρων κειμένων ἐκτάσεων τῶν ἀποτελουσῶν τώρα τὸ Δυτικὸν Κέντρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἤρχισεν ἡ δημιουργία πλείστων νέων Τραπεζῶν, ἡ ἱστορία τοῦ Wall Street ἀντιπροσωπεύει οὕτως εἰπεῖν αὐτὴν ταύτην τὴν ἱστορίαν τῆς γεωργικῆς, ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Διὰ μίαν ἀμερόληπτος μελέτη τοῦ Wall Street καταδείκνυται ὁ ἀπαραίτητος ρόλος τὸν ὁποῖον παίζει τὸ χρηματιστήριον τῶν Ἀξιών. Εἰς τὰς νεωτέρας ἐργασίας καθὼς καὶ ἡ ἀνεκτίμητος ἀξία τῶν υπηρεσιῶν τὰς ὁποίας τοῦτο παρέχει εἰς τὸν Κόσμον ὥς καὶ ἡ θαυματουργὸς ἀποτελεσματικότης τῶν μεθόδων τοῦ τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ὅτε ἡ πλειονότης τῶν ἐμπορικῶν, βιομηχανικῶν, οἰκονομολογικῶν καὶ μεταφορικῶν ἐπιχειρήσεων ἔχουσι συσταθῇ ὑπὸ μορφὴν ἐταιρειῶν, αἱ

μετοχαὶ καὶ αἱ ὁμολογίαι ἀποτελοῦσι τὴν γενικωτέραν μορφήν τοποθετήσεως κεφαλαίων. Τὸ χρηματιστήριον εἶνε ὁ τόπος ἔνθα αἱ μετοχαὶ καὶ ὁμολογίαι αὗται δύνανται νὰ πωληθῶσι καὶ νὰ ἀγορασθῶσι κατὰ τρόπον, οὕτως εἰπεῖν στιγμιαῖον τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ μέγα πλεονέκτημα ἔναντι τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυπλόκων μεθόδων εἰς τὰς ὁποίας εἶναι τις ἠναγκασμένος νὰ προστρέχει διὰ τὴν διάθεσιν ἰδιοκτησιῶν, κτηματικῶν ἢ ὑποθηκικῶν. Πράγματι αἱ διὰ τὴν τοποθέτησιν ἀκινήτων ἀξιών χρησιμοποιούμεναι μέθοδοι εἶνε βραδεῖα καὶ σύνθετοι. Πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τις ἀγοραστὴν ἐπιθυμοῦντα ἀκριβῶς τὴν προσφερομένην ἰδιοκτησίαν, ἔπειτα θὰ συζητήσῃ τις τὴν τιμὴν καὶ τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς. Τοῦναντίον ἐὰν θέλῃ τις νὰ πωλήσῃ μετοχὰς ἢ ὁμολογίας σημειούμενας εἰς τὸ χρηματιστήριον εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζῃ ἐπακριβῶς καὶ εἰς κάθε στιγμὴν τὴν ἀξίαν τοῦ τίτλου τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ πωλήσῃ, ἡ δὲ πληρωμὴ γίνεται πάντοτε τοῖς μετρητοῖς.

Τὸ Wall Street λοιπὸν ἤρθη μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀντιπροσωπεύει τὸ οἰκονομολογικὸν νεῦρον, ἐὰν ἐπιτρέπηται ἡ ἑκφρασις, ὁλοκλήρου τῆς χώρας.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα χρηματιστήρια εἰς τὰς ἀμερικανικὰς μεγαλοπόλεις, ἀλλὰ ταῦτα εἶνε δευτερευούσης σημασίας καὶ δὲν γίνονται εἰς ταῦτα ἐργασίαι παρὰ μόνον ἐπὶ ἀξιών ἐπιχειρήσεων φύσεως καθαρῶς τυπικῆς.

Τὸ Χρηματιστήριον τοῦ Σικάγου, ἐπὶ παραδείγματι, εἰδικεύεται εἰς τὰς ἀξίας τὰς σχετιζομένας μὲ τὰ σφαγεῖα, τὰς βιομηχανικὰς ἐκμεταλλεύσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις κινήτηριον δυνάμεως, φωτισμοῦ κ. τ. λ.

Εἰς τὸ Detroit γίνονται εἰδικώτεροι ἐργασίαι ἐπὶ ἀξιών ἐταιρειῶν αὐτοκινήτων. Εἰς τὴν Βοστώνην κυριαρχοῦν αἱ ἐπιχειρήσεις ὑφαντικῆς καὶ δερμάτων.

Τὸ Wall Street, τοῦναντίον εἰδικεύεται κυρίως διὰ τὰς

ἐπιχειρήσεις χαρακτηῖρος καθαρῶς Ἑθνικῶς καὶ εἰς τὰς ἀμερικανικὰς ἐπιχειρήσεις μεγάλης σπουδαιότητος τοποθετοῦν ταύτας ἔξω τοῦ κύκλου τῶν ἐπιτοπίων χρηματιστηρίων.

Τὸ Wall Street εἶνε τὸ Κέντρον τῶν μεγάλων ἐργασιῶν αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦσιν οἰκονομικὰ μέσα ἀνώτερα τῆς δυνάμεως τῶν ἰδιωτῶν.

Εὐρύτατα συμφέροντα κολοσσιαίας δυνάμεως εὐρίσκονται συγκεντρωμένα εἰς τὸ Wall Street. Τὰ συμφέροντα ταῦτα διακλαδώνονται καθ' ὅλην τὴν χώραν καὶ εἰς ὅλοκληρον ἀκόμῃ τὸν κόσμον.

Τὸ Wall Street κατέχει ἢ ἐξελέγχει 1) τὰς κυριωτέρας τραπεζάς, ἐταιρείας τῶν Trust καὶ ἀσφαλειῶν, αἵτινες εἶνε τὰ καθιδρύματα τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὴν κατάθεσιν τῶν κεφαλαίων τοῦ Κοινοῦ, 2) τὰ περισσότερα τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν Trust, ὡς τὰ τοῦ πετρελαίου, χάλυβος, κρέατος κ. τ. λ., 3) περίπου 90 ο)ο τῶν αὐτοκινήτων, σιδηροδρόμων τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἄλλα τόσα σχεδὸν τῶν ἡλεκτροκινήτων σιδηροδρόμων, 4) ἕλας τὰς μεγάλας ἐταιρείας τῶν express καὶ μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἐταιρειῶν express δευτερευούσης σημασίας, 5) πλείστας ἐταιρείας ἀεριοφωτός, ὕδατος, φωτισμοῦ καὶ κινητηρίου δυνάμεως, 6) τὰς μεγάλας μεταλλουργικὰς ἐπιχειρήσεις, ἰδίως τὰς ἐταιρείας ἀνθρακος, χαλκοῦ, μεταλλεύματος, σιδήρου κ. τ. λ.

Εἶνε πολὺ ὀλίγαι αἱ βιομηχανίαι καὶ ἐπιχειρήσεις αἱ ὁποῖαι δὲν εὐρέθησαν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην στιγμὴν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν βοήθειαν τοῦ Wall Street καὶ μεταξὺ τῶν ἐσχάτως ἀποταθεισῶν διὰ τὴν ἐπίτευξιν κεφαλαίων ἀναφερόμεν τὰς Ἑταιρείας αὐτοκινήτων καὶ τὰς τοῦ κινηματογράφου.

Τὸ γεγονός ἐστὶν αἱ μεγάλαι Τράπεζαι ὑπέδαστάζουσιν τὰς περισσότερας τῶν μεγάλων ἀμερικανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ

ὅτι ἰδιωτικὰ τινὰ συμφέροντα παίζουσιν σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς χώρας ἀπεδείχθη τρανώτατα κατὰ τὴν πρό τιμὴν ἐτῶν γενομένην ἐρευναν ἀναφορικῶς τῆς βιομηχανίας τοῦ χάλυβος ὑπὸ ἐπιτροπῆς διωρισθείσης ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑνωμ. Πολιτειῶν. Ἐκ τῆς γενωμένης ἐρεύνης διεπιστώθη ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ διευθύνται τοῦ United States Steel Corporation (Συδικάτον χάλυβος τῶν Ἑν. Πολιτειῶν) ἐκέκτηντο τὰς περισσότερας ψήφους εἰς τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν 55 ο)ο τῶν σιδηροδρομικῶν ἐταιρειῶν τῆς χώρας, ἐξήλεγchon δηλαδὴ τὴν διαχειρίσιν κεφαλαίου δέκα δισεκατομμυρίων δολλαρίων ἐπὶ ἐνὸς συνόλου δέκα ὀκτὼ δισεκατ. δολλαρίων ἀντιπροσωπευόντων τότε τὴν ἀξίαν τῶν σιδηροδρόμων. Οἱ 23 διευθύνται τῶν United States Steel Corporation, ἀπετέλουν ταῦτοχρόνως μέρος τῶν Διοικ. Συμβουλίων πλείστων τραπεζῶν, ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν express καὶ διαφόρων ἐπιχειρήσεων ἀντιπροσωπευουσῶν κεφάλαιον πλέον τῶν Ἑπτὰ δισεκατομμ. δολλαρίων.

Ὅλαι αἱ ἐπιχειρήσεις αὗται ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ χρηματιστήριον ὑπὸ μορφὴν ὁμολογιῶν ἢ μετοχῶν. Εἰς τοὺς τίτλους ταύτους πρέπει νὰ προστεθῶσιν ἑκατοντάδες ἄλλων ἐξ ὧν κλάδων τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας. Ἡ σπουδαιότης τῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ Νέας Ὑόρκης ἡμερησίως διαπραγματευομένων πράξεων ἠκολούθησε μίαν ἀνάπτυξιν ἀντιστοιχοῦσαν μὲ τὴν αὐξήσιν τῆς οἰκονομικῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς δραστηριότητος τῆς χώρας.

Καθ' ἑκάστην τὸ ἐπίσημον ζελτίον ἀναγράφει ἑκάστην πρᾶξιν χωριστὰ ἀναφέρον τὸ ὄνομα τοῦ τίτλου, τὸν ἀριθμὸν τῶν διαπραγματευθεισῶν μετοχῶν καὶ τὴν τιμὴν τῆς γενομένης πράξεως.

Πρὸ τινος καιροῦ τὸ σύνολον τῶν διαπραγματευομένων τίτλων ἦτο κατὰ μέσον ὅρον 200.000 μετοχαί. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δέκα τελευταίων χρόνων ὁ μέσος ὅρος

οὗτος ηὐξήθη συναχῶς καὶ εἰς τὰς περιόδους τῆς μεγάλης ζωηρότητος ἐγένεν ἐργασία ἐπὶ μέχρι 3.200.000 μετοχῶν εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν.

Αἱ μεταχαὶ πρὸ τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὸ δελτίον τοῦ χρηματιστηρίου ὀφίστανται αὐστηρὰν ἐξέτασιν ὡς συμβαίνει τοῦτο καὶ εἰς τὰ χρηματιστήρια τῆς Εὐρώπης. Αἱ ἐταιρεῖαι αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐγγράψωσι τοὺς τίτλους των εἰς τὸ χρηματιστήριον ὀφείλουσι ὄχι μόνον νὰ παρέχωσι τὴν βεβαιότητα ἱκανοποιητικῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως, ἀλλὰ νὰ ὑποδείξωσι ἐπαρκῆ διανομὴν τῶν τίτλων των οὕτως ὥστε δυσκόλως νὰ ἐπιτευχθῇ μονοπωλικὴ κερδοσκοπία. Παρὰ τὰ μέτρα ταῦτα συνέβη ἐπανειλημμένως ὥστε τὸ σύνολον τῶν ἀνοικτῶν πωλήσεων νὰ ὑπερβῇ τὸ σύνολον τῶν διαθεσίμων μετοχῶν, ἐξ οὗ προέκυψαν καταπληκτικαὶ ὑπερτιμήσεις ὡς ἐγένετο προσφάτως μετὰ τοὺς τίτλους μιᾶς Ἑταιρείας Αὐτοκινήτων οἱ ὅποιοι ἐντὸς ἡμερῶν τινων ὑπερτιμήθησαν κατὰ 500 δολλάρια περίπου.

Αἱ περιπτώσεις ὅμως αὗται καθίστανται βαθμηδὸν σπάνιαι. Τὸ χρηματιστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ἕως τῆς 3ης μ. μ. ἐκτὸς τοῦ Σαββάτου ὅποτε τὸ κλείσιμον γίνεται τὴν μεσημβρίαν εἶνε δὲ κλειστὸν τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς.

Σημαντικὸν μέρος τῶν ἡμερησίων εἰς τὸ Χρηματιστήριον γενομένων πράξεων ἀντιπροσωπεύει ἀγορὰς καὶ πωλῆσεις κερδοσκοπικῆς φύσεως.

Αἱ διαταχαὶ διαδίδονται μέσῳ τῶν ἐπικαταλλακτῶν τῶν ὁποίων οἱ φόροι ἀντιπροσωπεύουσι τῶρα ἀξίαν 100 χιλ. δολλαρίων περίπου. Ὁ πελάτης μεταδίδει εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς οἴκου ἐπικαταλλάκτου, δίδει τὴν διαταγὴν τοῦ ἧτις διαδίδεται τηλεφωνικῶς εἰς τὸ Χρηματιστήριον. Ἡ διαταγὴ αὕτη λαμβάνεται παρὰ τινος ὑπαλλήλου τοῦ Χρηματιστηρίου ὅστις τὴν μεταδίδει ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἐπικαταλλάκτην καὶ ὁ τελευταῖος αὗτος τὴν ἐκτελεῖ. Ὅλη

αὕτη ἡ ἐργασία δὲν ἀπαιτεῖ πλέον τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Χρηματιστηρίου ὑπάρχει εὐρεῖα αἰθούσα ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκονται διάφορα τμήματα (posts) ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶνε ὠρισμένον διὰ μίαν διάφορον σειρὰν μετοχῶν. Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης διακρίνει τις μέγαν μαθρον πίνακα σημειῶντα τὰς τηλεφωνικὰς προσκλήσεις τῶν ἐπικαταλλακτῶν ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει τὸν ἰδιαιτερόν του ἀριθμόν. Οἱ ἐν στολῇ ἐπίσημοι ὑπάλληλοι τοῦ Χρηματιστηρίου μεταδιδάσκουσι τὰ ἀποτελέσματά των πράξεων εἰς τι κεντρικὸν τμήμα ὁπόθεν διὰ τινος λίαν εὐφυοῦς μηχανισμοῦ μεταδίδονται εἰς συσκευὰς λεγομένας (tickers) ἐγκατεστημένας, κατὰ μυριάδας καθ' ἑλὴν τὴν χώραν. Τὸ ticker, τὸ ὅποτον λειτουργεῖ διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἀποτυπώνει ἐπὶ μιᾶς συνεχοῦς ταινίας χάρτου ἑκάστην μεταδιδασκόμενὴν πρᾶξιν χωριστὰ σημειοῦν συντετμημένως τὸ εἶδος, τὸν ἀριθμόν καὶ τὴν τιμὴν τῶν διαπραγματευθεισῶν μετοχῶν. Αἱ τοιοῦτοτρόπως ὑπὸ τῶν tickers σημειούμεναι πρᾶξεις ἀναγράφονται ἐπὶ πίνακος ἀνηρτημένου εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἐπικαταλλακτῶν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τρόπος τῆς ἀναγραφῆς ἔχει ἀπλοποιηθῇ. Ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ πίνακος ὑπάρχουσιν ἀναγεγραμμένα αἱ μᾶλλον ζωηραὶ μεταχαὶ εἰς δὲ ὑπάλληλος ἀλλάσσει διαρκῶς ὑφ' ἑκάστην τούτων τὰς τιμὰς διὰ κινητῶν καρτονίων συμμορφούμενος μετὰ τὰς ὑπὸ τοῦ ticker μεταδιδόμενας. Ὁ πελάτης καθήμενος δύναται νὰ παρακολουθῇ τὰς διακυμάνσεις τῆς ἀγορᾶς χωρὶς νὰ κινηθῇ τὸ ἐλάχιστον τῶν σημειουμένων διακυμάνσεων εἶνε $\frac{1}{8}$ τοῦ δολλαρίου.

Τὸ γενικῶς ζητούμενον περιθώριον διὰ μετοχὰς ἀξίας κατωτέρας τῶν 100 δολλαρίων εἶνε 10 δολλ. κατὰ μετοχὴν. Διὰ μετοχὰς τινας τῶν ὁποίων αἱ διακυμάνσεις εἶνε ἀπότομοι τὸ περιθώριον εἶνε πολὺ ἀνώτερον.

Αἱ πράξεις ἀντιθέτως τῆς ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς Χρηματιστηρίοις συνηθείας κανονίζονται ἀβήμερόν. Τοῦτο ἀναγ-

κάζει τούς ἐπικαταλλάκτας νά δανείζονται καθημερινῶς σπουδαῖα ποσά διὰ νά κανονίζωσι τὰς ἀγοράς των διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἐποίων δὲν ἐπαρκοῦσι τὸ περιθώριον τῶν πελατῶν καὶ τὰ ἀτομικὰ των κεφάλαια. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ἔχει δημιουργήσῃ δανειστάς χρημάτων οἱ ὅποιοι ἐργάζονται ἐν αὐτῷ τῷ Χρηματιστηρίῳ.

Οὗτοι λαμβάνουσι ὡς ἐνέχυρον τούς ὑπὸ τῶν ἐπικαταλλακτῶν ἀγορασθέντας τίτλους καὶ παρέχουσι τὰ ποσά δι' ὧν οἱ ἐπικαταλλάκται κανονίζουσι τὰς ἀγοράς των τοῖς ματρητοῖς. Τὸ ἐπιτόκιον τῶν δανείων τούτων κυμαίνεται διαρκῶς ἀναλόγως τῆς πληθώρας τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν γενομένων πράξεων τὰ ποσά ταῦτα δανείζονται ὑπὸ τὸν ὅρον ἐπιστροφῆς εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ ὀνομάζονται «Coal loans». Τὰ διὰ τὸν διακανονισμόν τῶν κερδοσκοπικῶν τούτων πράξεων ἀπαιτούμενα κεφάλαια παρέχουσι κυρίως αἱ Τράπεζαι, Ἐταιρεῖαι Trust καὶ ἀσφαλειῶν.

Κατὰ τὴν μεγάλην περίοδον δροστηριότητος διαρκούντος τὸν πόλεμον τὸ σύνολον τῶν οὕτω δανειζομένων ποσῶν ἦτο 1.500 ἑκατομ. δολλάρια κατὰ μέσον ὅρον. Ἐκτοτε ὅμως ἡλαττώθη σημαντικῶς καὶ σήμερον ὑπολογίζεται εἰς 700 ἑκατομμ. περίπου. Ὁ περὶ τοκογλυφίας νόμος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰ δάνεια «coal loans». Πρὸς τὸ παρὸν ὁ πληρωνόμενος τόκος κυμαίνεται γενικῶς μεταξὺ 6 δολο. Ὅταν τὸ Κράτος ἀποσύρῃ σημαντικὰ κεφάλαια ἐκ τῶν τραπεζῶν καὶ κατὰ τὰς ἐποχὰς καθ' ἃς πληρώνονται τὰ τοκομερίδια τῶν μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ὁ τόκος τείνει νά ἀνέλθῃ, καὶ φθάνει ἐνίοτε μέχρι 15 καὶ 20 δολο. Κατὰ τινα κρίσιν τὸ 1905 ὁ τόκος τῶν «coal loans» ὑπερέβη στιγμῆδόν τὰ 100 δολο.

Ἑπάρχει προσέτι ἐν ἄλλο εἶδος δανείου λεγόμενον «time loans» τὸ ὅποιον συνάπτεται διὰ ὠρισμένην περίοδον, συνήθως διὰ τρεῖς μῆνας. Τὰ δάνεια ταῦτα ἦσαν πρὶν τοῦ

πολέμου τὰ πλέον ἐν χρήσει ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὰ διὰ ταιούτου εἶδους δάνεια διαθέσιμα ποσὰ περιορίσθησαν πολὺ καὶ ἡ κερδοσκοπία ὑπεδαστάχθη σχεδὸν ὀλοτελῶς ἀπὸ τὸ «coal loans».

Ἐξω τοῦ χρηματιστηρίου ὑπάρχει τὸ «Curb» τὸ ὅποιον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ «Coulisse» τῶν Παρισίων. Αἱ πράξεις τοῦ «Curb» γίνονται ἐν μέσῳ δὲ εἰς τὸ Broad Street καὶ ὑπὸ οἰονδήποτε καιρὸν.

K...

Ο ΣΟΝΡΑΝΤΑΝ

Ἦταν ὑπάλληλος σὲ μία ἐταιρεία
ποῦ ἔπερνε ἀσήμαντα κὰν ποσοστὰ
ζοῦσε μὲ τυρόψωμο καὶ φασουλαρία
μὲ κρεμίδι, ταραμᾶ καὶ κουκιά βραστά!...

Σ' ἔβλεπε στὸ δρόμο του...δόστου κωλακεῖες
κομπλιμέντα ψεύτικα καὶ συχαμερὰ
ρεβερέντσες καὶ μερσὶ μὲ ὑποκρισίες
κι' ἀπὸ μέσα ἡ κοιλίτισα... δὸς του ταμπουρά!...

Σὲ κολνοῦσε σὰν τὴν βδέλλα
Ἄχ! θεέ μου ἦταν τρέλλα
Δὸς μου κεῖνο, δὸς μου τ' ἄλλο
σ' ἔρριχνε σὲ μέγαν σάλο!...

Κ' ἔδιδες ὥς...μπουταλᾶς
γιὰ νὰ λύψη ὁ μπελᾶς

Τώρα ὅμως πλούτισε, ἐπειδὴ ὁ Πόλεμος!...
καὶ σουφρώσας καὶ κλαδέψας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
γένηκε σὰν τὸ θεριὸ μῶλα φιλοπόλεμος
γένηκεν Ὁμογενὴς καλὲ τί ντροπὴ

Γένηκεν Ἐπίτροπος, Ἐφορος ταμίας
Σύμβουλος, μὲ ὄνειρα ἄξια γι' ἐθνάρχη
κ' ἔβαλε στὸ κλούβιο τοῦ ὧ μὰ τῆς βλακίας
νὰ ἐνδείξῃ μόνος τοῦ καὶ τὸν Πατριάρχη.

Κ' ἐγὼ ὁ καϋμένος βλέποντας
τῆς τύχης τὰ ἀστεῖα
δίδω μουντζιές στὰ μοῦτρα μου
καὶ τόπο στὴν πικρία,

Καὶ τρώγοντας τὰ μούσμουλα
ὥσάν τῆς Μυροφόρες
ἀναφωνάζω χάσκοντας.....
o tempora, o mores !...

ΔΕΛΑΣ

ΟΙ ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Ἐνα ζήτημα, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε ἀπησχολήθησαν οἱ ἄνθρωποι, ἤρχισεν ἐσχάτως νὰ ἀνακινήται ἐκ νέου, καὶ κάποτε μᾶς μεταδίδονται εἰδήσεις περὶ τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ λύσεως, ἥτις ἐὰν πράγματι ἐπιτευχθῇ, θὰ προσφέρῃ μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς πολλοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας, κινδυνεύει ὅμως ἀφ' ἐτέρου νὰ ἐπιφέρῃ ἀναστάτῳσιν εἰς τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ κόσμου. Πρόκειται περὶ τῆς κατασκευῆς τεχνητοῦ χρυσοῦ, τοῦ βασιλέως τούτου τῶν μετάλλων, ὁ ὁποῖος τόσον διὰ τὰς πολυτίμους αὐτοῦ ιδιότητας, ὅσον καὶ διὰ τὸ σπάνιον αὐτοῦ κατέστη περιζήτητος. Δύο ἤδη σχετικαὶ εἰδήσεις μᾶς κατεδόθησαν, ἡ μία ἐξ Ἀγγλίας καὶ ἡ ἄλλη ἐξ Ἀμερικής, αἱ ὅπαται ἀναφέρουν, ὅτι παρεσκευάσθη πλέον τεχνητῶς ὁ χρυσός, διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ὁποῖου εἰς τὸ παρελθὸν τόσαι κατεβλήθησαν προσπάθειαι. Ἀγνωστον ἀκόμη ἐὰν ἡ μία τοῦλάχιστον τῶν δύο τούτων εἰδήσεων ἀληθεύῃ, τὸ πρόβλημα ὅμως τῆς τεχνητῆς παρασκευῆς τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου δὲν εἶναι νέον, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν πολὺ ἀρχαιοτέρου, τὴν τῆς Ἀλχημείας. Καλεῖται δὲ οὕτως ἡ περίοδος τὴν ὁποίαν ἡ Χημεία διήνυσεν ἀπὸ τοῦ Δ'

μέχρι τοῦ II' αἰῶνος, οἱ χημικοὶ δὲ τῆς περιόδου ταύτης φέρουν τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀλχημιστᾶι». τούτων αἱ προσπάθειαι συνεκέντρώθησαν εἰς τὴν παρασκευὴν τεχνητοῦ χρυσοῦ ἀφ' ἐνός, καὶ τῆς «φιλοσοφικῆς λίθου» ἀφ' ἑτέρου, οὐσίας προωρισμένης νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν αἰωνιότητα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Δι' αὐτῶν εἰσῆγετο τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τῶν ἀπλῶν σωμάτων, τὸ ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνας ὄλους ἀπασχόλησε τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ καταστῇ δυνατὴ μέχρι τοῦδε ἢ ἀπὸ ἐνός στοιχείου εἰς ἕτερον μετάβασις. Ὡς δὲ ἐν τῷ πακτικῷ βίῳ συμβαίνει, κατὰ γενικὸν κανόνα ἐκάστη πρᾶξις κρίνεται ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς. Κρίνεται τις μέγας στρατηγός, ἐὰν μίᾳ πολεμικῇ αὐτοῦ ἐνέργειᾳ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας, παραπέμπεται ὅμως πολλάκις εἰς τὸ στρατοδικεῖον καὶ κινδυνεύει νὰ στερηθῇ τῶν ἀξιομάτων καὶ τῆς ζωῆς του ἀκόμη, ἐὰν καταλήξῃ εἰς ἀποτυχίαν, μολονότι τὴν αὐτὴν καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἐφαρμόζει στρατηγικὴν. Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς ὀχυρᾶς θέσεως τῶν Παρισίων στρατηγὸς Galliéni ἀνεκηρύχθη μέγας στρατηγὸς ἐτιμήθη καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ὑπὸ τῆς Γαλλίας, μολονότι ἐνήργησε παρὰ τὰς θεσπισμένους στρατιωτικὰς ἀρχάς, ἐξελθὼν εἰς συνάντησιν τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ Von Kluck ἀπλῶς καὶ μόνον διότι τὸ ἐγχείρημα αὐτό, τὸ ὄντως τολμηρὸν ἐπέτυχεν· ἄλλως ὅχι μόνον δὲν θὰ ἐτιμάτο ἀλλὰ καὶ θὰ κατεδικάζετο. Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κρίνει περὶ τῆς ἀξίας μιᾶς πράξεως καὶ οὐχὶ αἱ θεωρίαι, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ εἶναι ὀρθαί, ἀλλὰ παραγκωνίζονται αὐταί τε καὶ αἱ πρεσβεύοντες αὐτάς, ἂν μὴ καταλήξωσιν εἰς ἱκανοποιητικὸν ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀνθρωπίνη διανοητικότης δυσκολεύεται νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰς νέας θεωρίας τῶν πειραματικῶν ἐπιστημῶν, ἐὰν αὗται δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ πειστικῶν ἀποδείξεων. Εἰς τὴν περίπτωσιν, ἣτις μᾶς ἀπασχολεῖ, οἱ μετὰ ζήλου ἐπιδοθέντες εἰς τὴν

ἐπιστήμην ἀλχημισταὶ καὶ μετ' ἐπιμονῆς καὶ ὑπομενῆς ἀπαραμίλλου ἐπιδιώξαντες τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας τῆς μετουσιώσεως, θὰ ἐνιμῶντο βέβαια ἐὰν ἐπετύγγανον καὶ θὰ ἀνεκηρύττοντο ἐπινονται θεωρίας, ἣτις πραγματοποιουμένη, πολλὰς δοξασίας θὰ ἀνέτρεπεν, ἐπειδὴ ὅμως ἀπέτυχον παρεγνωρίσθησαν καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀγνοεῖ τὰς μεγίστας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφεραν καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Χημείας καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ αὐτῆς ἐπλασε διάφορα μυθεύματα εἰς βάρος τῶν θαυμαστῶν τούτων τῆς ἐπιστήμης λάτρων. Αἱ ἰδέαι τὰς ὁποίας ὁ πολὺς κόσμος ἔχει περὶ τῶν ἀλχημιστῶν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῇ χρήσει τῶν μέσων πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου, οὐ μόνον ἐσφαλμένοι εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀσεβεῖς διὰ τοὺς προαγαγόντας τὸ ἔργον τῆς Χημείας.

Πολλάκις παρέστην εἰς προβολὰς κινηματογραφικῶν ταινιῶν παριστωσῶν ἀλχημιστὰς ἀναζητοῦντας τὰ μέσα τῆς μετατροπῆς τῶν μετάλλων εἰς εὐγενέστερα. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι παριστῶνται ὡς ἀποτρόπαιοι, ἀκοινωνῆται, εἰδεχθεῖς τὴν μορφήν καὶ μισάνθρωποι, ἐργαζόμενοι μακρὰν θεβήλου ὀφθαλμοῦ εἰς καταγῶγια, μεταχειριζόμενοι δὲ καὶ αἷμα ἀνθρώπινον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ των!! Μεγάλυτέρα ἀδικία εἰς ἐπιστήμονας δὲν διεπράχθη ἴσως ποτέ. Δύναται τις νὰ καταπολεμήσῃ τὰς θεωρίας των καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀδίξιμον αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ τοὺς παριστᾷ ὡς τοιοῦτους εἰς τὰ ὅμιματα τοῦ πολλοῦ κόσμου καὶ νὰ κινή τὴν κατ' αὐτῶν ἀπέχθειαν αὐτοῦ, εἶναι ἀδικία μεγίστη πρὸς ἐκείνους, εἰς οὓς ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην νὰ ἐκφράζωμεν. Διότι ἐὰν εἶναι ἀληθές ὅτι οὗτοι δὲν κατέληξαν εἰς τὸ ποθούμενον, τυγχάνει ὅμως ἐξ ἄλλου ἀναμφισβήτητον, ὅτι συνετέλεσαν εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης, ἀνακαλύψαντες, τυχαίως ἐνίοτε, πλεῖστα σώματα καὶ μελετήσαντες τὰς ιδιότητας ἐτέρων. Εἶναι γνω-

στόν, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος ὀφείλεται εἰς τοὺς Ἀλχημιστάς, γνωρίζομεν δὲ καὶ τὸν μέγιστον ρόλον τὸν ὁποῖον τοῦτο παίζει εἰς τὴν καθόλου βιομηχανίαν. Ἡ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ' (19ου) αἰῶνος ἀρξαμένη μεγάλη χημικὴ βιομηχανία, ὡς βάσιν εἶχε τὴν παραγωγὴν τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος καὶ τὴν τῆς σόδας κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Leblanc, ἀλλ' ἡ παρασκευὴ αὕτη τῆς σόδας χρησιμοποιοῦσα ὡς πρῶτην ὕλην τὸ θεϊκὸν νάτριον, εἶχεν ἀνάγκην ἀπαραίτητον τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος. Χάρις εἰς τὸ θεϊκὸν ὀξύ παρασκευάζονται τόσα ἄλλα θεϊκὰ χρησιμώτατα εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅ ὡς θεϊκὸς σίδηρος, ὁ θεϊκὸς χαλκός, αἱ στυπτηρίαι καὶ πλεῖστοι ἄλλοι οὐσαί, τῶν ὁποίων ἡ περιγραφὴ παρέλκει ἐνταῦθα. Ἡ σόδα ἐξ ἄλλου παίζει σπουδαιότατον ρόλον εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς ὕαλου καὶ τοῦ σάπωνος, τοῦ ὁποίου δικαίως ἡ κατανάλωσις ἐν τινὶ χώρᾳ δεικνύει τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔφθασεν αὕτη. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονώμεν ὅτι καὶ σήμερον ἡ σπουδαιότητα πασῶν τῶν ἄλλων βιομηχανικῶν εἶναι ἡ τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος, περὶ τοῦ ὁποίου φρονεῖται, ὅτι δεικνύει τὸν βαθμὸν τῆς βιομηχανικῆς ἐπιδόσεως ἐκάστης χώρας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπομνησθῇ ἐνταῦθα, ὅτι χάρις εἰς αὐτὸ παρέχονται εἰς τὴν γεωργίαν, ὡς λιπάσματα, τὰ ὑπερφωσφορικά ἄλλα καὶ τὸ θεϊκὸν ἀμμώνιον; Περιττὸν νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερον ἐπὶ τῆς ὠφελιμότητος τοῦ προϊόντος τούτου, διότι θὰ ἀπεμακρυνόμην ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν σκαπὸν μου, αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἀπαρίθμησις καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων, ὧν τὴν χρῆσιν σήμερον ὀφείλομεν εἰς τοὺς Ἀλχημιστάς. Νομίζω ὅτι τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀρκεῖσι διὰ νὰ μᾶς πείσωσι περὶ τῆς συμβολῆς αὐτῶν τόσοι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης, ὅσον καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, παρὰ τὰς ἐσφαλμένας περὶ αὐτῶν ἰδέας τῶν πολλῶν.

Αἱ προσπάθειαι τῶν Ἀλχημιστῶν διὰ τὴν μεταβολὴν εἰς χρυσὸν τῶν λοιπῶν μετάλλων, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξε-

νίζουν, ἀφοῦ ἡ σήμερον ἐπικρατοῦσα θεωρία περὶ τῆς συστάσεως, τῶν διαφορῶν σωμάτων παραδέχεται τὴν ὑπαρξιν μιᾶς καὶ μόνης θεμελιώδους οὐσίας, ἀγνώστου συστάσεως, ἐξ ἧς ἀποτελεῖσθαι ὅλα τὰ ἀπλά σώματα, αἱ παρατηρούμεναι δὲ διαφοραὶ μεταξύ τῶν ἀποδοτέαι εἰς τὸν διάφορον βαθμὸν τῆς συμπυκνώσεως τῆς ἀρχικῆς καὶ θεμελιώδους ταύτης οὐσίας ἐντὸς τῶν ἀτόμων τῶν. Ἐὰν λοιπὸν καταστῇ δυνατὴ ἡ μεταβολὴ τῆς συμπυκνώσεως ταύτης τῆς θεμελιώδους οὐσίας, τότε ἀσφαλῶς θὰ προκύψῃ νέον σῶμα μετὰ διαφορῶν ιδιοτήτων, διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ὑποθέσωμεν, ὅτι τοῦτο προσεπάθουν νὰ ἐπιτύχωσιν οἱ ἀλχημισταί, τὴν κατὰ βούλησιν δηλ. μεταβολὴν τῆς συμπυκνώσεως τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς οὐσίας; Ἡ ἰδέα λοιπὸν τῶν ἀλχημιστῶν περὶ τῆς μεταβολῆς τῶν λοιπῶν μετάλλων εἰς χρυσὸν δὲν στερεῖται καὶ ἐπιστημονικῆς βάσεως.

Εἰς ἐπίρρωσιν ἄλλωστε τῆς ἰδέας ταύτης ἔρχεται ἡ ἐσχάτως παρατηθεῖσα ἀποσύνθεσις τῶν ἀκτινεργῶν ἰδίων σωμάτων καὶ δὴ τοῦ ραδίου, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ὁλονέν ἐκπομπῆς ἀκτίνων μεταβάλλεται πρῶτον εἰς νέον τι σῶμα νιτὸν καλούμενον καὶ ἀφ' οὗ ἐκ νέου μεταβληθῇ εἰς Ράδιον Α, Ράδιον Β, Ράδιον Γ, Ράδιον Δ, Ράδιον Ε κατανατᾷ τελειωτικῶς εἰς μόλυβδον. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐν ἅπτον παράδειγμα ἀληθοῦς μεταβολῆς στοιχείου εἰς ἕτερον, αὐτομάτως γιγνομένης. Ἴσως ἔμως θὰ παρατηρήσῃ τις, ὅτι ἡ μετουσίωσις περιορίζεται μόνον εἰς τὰ ἀκτινεργὰ σώματα καὶ ὅτι τὰ λοιπὰ μὴ ἔχοντα τὴν ιδιότητα ταύτην, τοῦναντίον δὲ ὑπὸ σταθερὰν μορφήν παρουσιαζόμενα ἀποκλείουσι πάσαν μεταβολήν. Ἐκ τῶν πειραμάτων ἀνθρώπων εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου ἀσχοληθέντων ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀκτινέργεια εἶναι γενικὴ ιδιότης τῆς ὕλης, ἥτις ὁλονέν μεταβάλλεται. Ἐὰν δὲ δὲν γίνεταί αἰσθητὴ εἰς ὅλα τὰ σώματα, τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἄκραν βραδύτητα μεθ' ἧς ἡ ἀκτινέργεια τελεῖται, τῇ μεσολαβήσει ὅμως

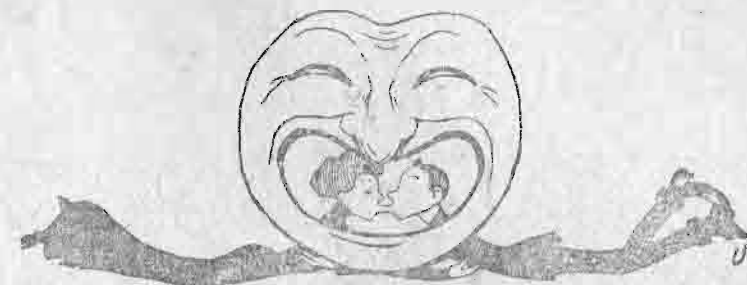
διαφόρων μέσων είναι δυνατόν, αὕτη νὰ καταστῇ καταφανής καὶ ἐπομένως ἡ παρατηρηθεῖσα μεταβολὴ τῶν ἀκτινενεργῶν σωμάτων θὰ δύναται νὰ παρατηρηθῇ καὶ ἐφ' ὧν τῶν λοιπῶν.

Ὅτι δὲ αἱ προσπάθειαι τῶν Ἀλχημιστῶν δὲν ἦσαν παράλογοι φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μακρὰν τοῦ νὰ παραδοθῶσιν ὀριστικῶς εἰς τὴν λήθην, ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τὸν σημερινὸν αἰῶνα ὑπὸ ἀνθρώπων οὐχὶ τυχαίων. Πρὸ διετίας ἀνέγνων ὅτι Ἀγγλος τις χημικὸς βομβαρδίζων μάζαν ἄζωτου δι' ἀκτίνων ραδίου, κατάρθωσε τὴν μερικὴν αὐτοῦ μεταβολὴν εἰς ὕδρογόνον. Ἐὰν τοῦτο εἶνε ἀληθὲς ἀποτελεῖ ἀπτόν παράδειγμα μετουσιώσεως τεχνητῶς ἐπιτευχθείσης. Πάντως ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι αἱ σημεριναὶ προσπάθειαι, αἱ καταβαλλόμεναι διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ σοβαροῦ τούτου προβλήματος, ἀποτελεῖ τὴν καλυτέραν ἱκανοποίησιν διὰ τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον χλευασθέντας Ἀλχημιστάς, περὶ τοῦ ἐγχειρήματος τῶν ὁποίων νομίζω, ὅτι οὔτε χίμαιρα εἶναι οὔτε παράτολμον, μόνον δύσκολον, ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν ἐν χρήσει μέσων.

ΑΛ. ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητῆς

ΡΩΜΑΪΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

ΓΙΑΤΙ;

Γιατὶ κάνεις σ' ἄν ἀγαπᾷ
καὶ νοιώθει μεσ' στὰ στήθη του τὴ θλίψη
ποθεῖ τὴν πικραμένη ἐρημιὰ
γιὰ νὰ γλεντήσῃ μεσ' στὸ δάκρυ ποῦχε κρύψει;..

Γιατὶ κανείς σ' ἄν ἀγαπᾷ
καὶ νοιώθει μεσ' στὰ στήθη του τὸν πόνο
θέλει ἄμετρες νύχτες νὰ ἀγρυπνᾷ
ρεμβάζοντας τὸ ἴνδαλμά του μόνο;

Γιατὶ κανείς σ' ἄν ἀγαπᾷ
καὶ νοιώθει τὴν καρδιά του ματωμένη
θέλει νὰ πάρῃ τὰ λαγκάδια τὰ βουνὰ
γιὰ συντροφιά, καὶ προτιμᾷ κεῖ ἔρμος νὰ πευθάνῃ;

Ἀχ! τοῦτο τ' ἀνεξήγητο γιατί!
Εἰν' τῆς ζωῆς ἡ ἀπόκρυφὴ γλυκάδα
χαρᾶ στὰ στήθη ποῦ τὴν εἶδαν αἰσθητὴ
καὶ ἀγάπησαν μόλῃ τὴν ὠμορφάδα.

Μ.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ

I

- Καλημέρα κύρ διδάσκαλε.
- Καλημέρα πάτερ.
- Φαντασθήτε δάσκαλέ μου ότι καθ' ἐκάστην γίνομαι θύμα μιᾶς κλοπῆς, τῆς ὁποίας δράστης εἶναι κάποιος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς σας. Τὸν τελευταῖο μῆνα ἡ ὥραία μου δαμασκηνιά ποῦ ὑφώνεται ὀπισθεν ἀπὸ τὸ πρεσβυτέριον ἐτσακίζετο ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καρπῶν. Τώρα ἡμέρα τῇ ἡμέρα τὰ δαμάσκηνα ὀλιγοστεύουν. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ υποψιασθῶ ὅτι ἡ γραῖα ὑπηρέτριά μου τὰ ἔτρωγε κρυφά. Χθὲς ἤμην κρυμμένος ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ κοιτῶνος μου καὶ παρατήρησα, κατ' ἐπανάληψιν, μία παιδικὴ σκιά, ποῦ τριγυρνοῦσε τὸ δένδρο.
- Καὶ σὲ ποιὸν ἀνῆκε αὕτῃ ἡ σκιά πάτερ;
- Ἀλλοίμονον, δάσκαλε μου ἀγνοῶ. Ἡ ὄρασίς μου εἶναι ἀσθενής, μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικά του καὶ δὲν ἐτόλμοῦσα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ παρατηρητήριόν μου, γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσω. Δὲν ἔχω πλέον τὰ πόδια ποῦ εἶχα δταν ἤμην εἰκοσιν ἐτῶν.

Ὁ ἐφημέριος δὲν ἐπιθυμεῖ καθόλου νὰ ἐπιδάλλουν τιμωρίαν ὑπερβολικὴν εἰς τὸν ἐνοχον. Εὐχεται νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ θέσῃ ἓνα ὄριον εἰς τὰς μικρὰς ἡμερησίας τοῦ κλοπᾶς.

— Σκεφθῆτε λοιπόν, κύρ δάσκαλε. τὰ εὐχυμὰ μου δαμάσκηνα! Ἐγὼ ποῦ τὰ ἀγαποῦσα τόσο!... τὰ στεροῦμαι γιὰ νὰ τὰ ἀφίσω νὰ ὠριμάσουν. Τὰ ἐμέτρησα, ἦσαν περίπου πεντακόσια, δὲν μένουν πλέον παρὰ πενήντα πέντε ἀκριδῶς.

II

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν πρωϊνῶν μαθημάτων ὁ διδάσκαλος ζητεῖ ἓνα τρόπον κατάλληλον νὰ ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητα τοῦ νεαροῦ κακοποιοῦ. Σκέπτεται νὰ ζητήσῃ ἀποτόμως ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ἀπὸ σὰς ποῦ κλέπτει τὰ δαμάσκηνα τοῦ ἐφημερίου;». Ἀλλὰ φοβεῖται μήπως ὁ φόβος τῆς τιμωρίας ἀφίσῃ τὴν ἐρώτησίν του χωρὶς ἀπάντησιν.

Ἐκαστος μαθητὴς ἔρχεται μὲ τὴν σειράν του νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ νὰ τραυλίσῃ ἓνα μῦθον τοῦ Λαφονταίν. Ὁ διδάσκαλος τὸν ἀτενίζει ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ νὰ ἀναγνώσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, τοῦ κατόπτρου τῆς ψυχῆς, τὴν ἀπόδειξιν τῆς κακῆς πράξεως. Κόπος χαμένος! Διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἔπρεπε νὰ ἠδύνατο νὰ βυθίσῃ τὸ βλέμμα ὅχι ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλ' ἐντὸς τῆς κοιλίας.

Ὡς θέμα μιᾶς ὀρθογραφικῆς ἀσκήσεως ἀντὶ νὰ αὐτοσχεδίσῃ τεμάχιόν τι τῆς φιλολογίας ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς διδασκολίας, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησε Κάρολος ὁ Μέγας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἡ ἐπὶ τῆς νίκης τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὑπαγορεύει μερικὰς γραμμὰς, αἵτινες φέρουν ὡς τίτλον: «Ἡ γεῦσις τῶν δαμασκηνίων τοῦ ἐφημερίου».

Ἐἰς ἓνα μικρὸν χωρίον τῆς Γαλλίας, (κόμμα) τὸ

ὅποιον γνωρίζετε ὅλοι, (κόμμα) φίλοι μου, (κόμμα) ζῇ ἐν μικρὸν καὶ πολὺ κακὸν παιδίον (τελεία). Συμπεριφέρεται ὡς μικρὸς κλέπτης (θαυμαστικόν)! Εἰσχωρεῖ ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ ἑφημερίου (τελεία). Ἀθορύδως πλησιάζει μίαν λαμπρὰν δαμασκηνέαν (τελεία). Ἀπλώνει τοὺς βραχίονάς του (τελεία). Καταβροχθίζει ἐν (κόμμα), δύο (κόμμα), δέκα δαμάσκηνα (τελεία). Τὰ δαμάσκηνα τοῦ φαίνονται πολὺ γλυκὰ (τελεία). Ἀλλὰ αὔριον θὰ αἰσθανθῇ τρομερὸν κωλυκόπονον...»

«Τὸ συμπέρασμα δεδκιώνει ὅτι ἐὰν ὁ μικρὸς κλέπτης ὁμολογήσῃ τὴν πράξιν του εἰς τὸν διδάσκαλον, θὰ εἶναι δυνατόν νὰ προλάβῃ τὸ κακόν, δίδων εἰς αὐτὸν ἕνα φάρμακον, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν γνωρίζουν τὰ παιδιά».

Ὁ διδάσκαλος ἐπὶ μακρὸν σιωπᾷ. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς πεντήκοντα ὀκτὼ μαθητάς του δὲν ἀποφασίζει νὰ ζητήσῃ τὸ φάρμακον ποῦ θὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς μέλλοντας πόνους. Ἄλλοι χρησιμοποιοῦν τὸν καιρὸν τῆς σιωπῆς τοῦ διδασκάλου, σχεδιάζοντες φασουλίδας εἰς τὰ περιθώρια τῶν τετραδίων των, ἄλλος τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἑφημερίου μετὰ τὴν προτεταμένην κοιλίαν καὶ ἄλλοι φυλακίζοντες μύγες ἐντὸς κουτιῶν ἀπὸ σπύρτα.

Τὰ μαθήματα πλησιάζουν εἰς τὸ τέλος, καὶ ὁ διδάσκαλος σκέπτεται ἕνα στρατήγημα.

— Εὐρίσκεται εἰς μεταξὺ σας — προτιμῶ νὰ μὴ τὸν ὀνομάσω — ὁ ὅποιος ἔφαγε τὰ δαμάσκηνα τοῦ ἑφημερίου. Δὲν θὰ τοῦ ἐπιβάλλω παρὰ μιά μικρὴ ταπείνωσι τῆς φιλαυτίας του. Πρέπει νὰ τρέξῃ ἀμέσως μετὰ τὸ μάθημα εἰς τὴν δαμασκηνιά. Διὰ νὰ τὸν δεχθῶ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ σχολεῖον, πρέπει νὰ φέρῃ φανερὰ ἕνα δαμάσκηνον κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμόν του μετὰ κόκκινον σπάγγον... Θὰ διατηρήσῃ αὐτὸ τὸ περιδέριον τῆς ἀτιμώσεως ὀκτὼ ἡμέρας.

III

Ἀπὸ τὰς δώδεκα ἕως τὰς δύο παρὰ τέταρτον ὁ διδάσκαλος συγχαίρει ἑαυτὸν, διὰ τὴν πονηρὰν πρωτοβουλίαν. Σκέπτεται τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθάνεται ὁ ἑφημέριος, τρώγων τὰ τελευταῖα τοῦ πεντήκοντα τέσσαρα δαμάσκηνα.

Καθήμενος ὀπίσθεν τῆς ἔδρας του, εἰς τὰς δύο παρὰ δέκα, περιμένει τοὺς μαθητάς. Διατρέχει τὰς σελίδας τῆς γραμματικῆς, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰς ἀντωνυμίας. Ἡ θύρα ἀνοίγωντας, ὁ μικρὸς Πέτρος εἰσέρχεται. Ὁ διδάσκαλος νομίζει ὅτι ὁ μικρὸς φέρει χιαστὶ τεμάχιον ἐρυθροῦ σπάγγου, τὸ ὅποιον καταλήγει εἰς κάτι μέλαν.

Χά! χά! μειδιᾷ ὁ διδάσκαλος εἶναι λοιπὸν ὁ μικρὸς Πέτρος ὁ κλέπτης. Ἐπαναφέρει ταχέως τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν γραμματικὴν. Προτιμᾷ νὰ χαρῇ κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ στιγματίζει τὴν κλοπὴν τοῦ μικροῦ Πέτρου ἐνώπιον τῶν συμμαθητῶν του.

Ὁ διδάσκαλος ἀρχίζει τὸ κεφάλαιον τῶν βοηθητικῶν ρημάτων. Ἐν ἄλλο παιδίον εἰσέρχεται εἰς τὴν τάξιν. Νομίζει ὅτι διακρίνει ὅτι τὸ στήθος τοῦ μαθητοῦ κοσμεῖται μετὰ σπάγγον.

— Μὰ ὄχι, σκέπτεται, ἀφοῦ ὁ Πέτρος εἶναι ὁ ἔνοχος, οὗτος δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁ Παῦλος, πάσχω ὀπτικὴν ἀπάτην.

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἔχουν τώρα καταλάβει τὰς θέσεις των. Ὁ διδάσκαλος ἐτοιμάζεται νὰ κλείσῃ κατὰ πρῶτον τὴν γραμματικὴν καὶ ὑστερον τὴν θύραν τῆς τάξεως, ὅτε ὁ ἑφημέριος παρευσιάζεται εἰς τὸ κατώφλιον.

— Εἶναι τρομερόν, κύρ δάσκαλε! εἶχα σήμερα τὸ πρωτὸν, σὰς τὸ εἶπα, πενήντα πέντε δαμάσκηνα. Πρὸ ὀλίγου ἐπισκέφθηκα τὴν δαμασκηνιά μου, δὲν ἔχει πλέον οὔτε ἕνα.

Ὅχι χωρὶς κάποιαν ὑπερηφάνειαν ὁ διδάσκαλος θὰ

δείξη τὸν κλέπτην, ἀναζητεῖ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν μικρὸν Πέτρον. Περιφέρει τὸ βλέμμα του κατὰ μῆκος ὧλων θρανίων. Ὁ ἀρχιτέκτων τὰ ἔθεσε ἀμφιθεατρικῶς, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ν' ἀπολαύσῃ καλὶτερον τὸ θέαμα. Περὶ ὧλους τοὺς λαιμοὺς καὶ ἐφ' ὧλων τῶν στηθῶν ταλαντεύεται τὸ ἄκρον σπάγγου, καταλήγον εἰς μέλαν τι πρᾶγμα.

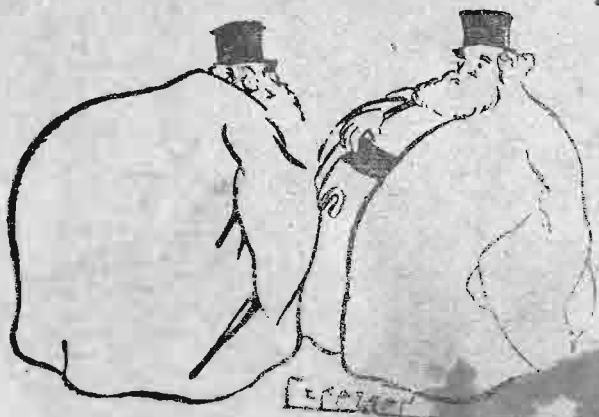
Μόνον τρεῖς μαθηταὶ δὲν ἐπιδεικνύουν τὸ περιδέραιον τῆς ἀτιμώσεως. Ὁ διδάσκαλος ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς συγχάρῃ ὅποτε ἐξερράγησαν εἰς λυγμοὺς.

— Μὴ νομίζετε ὅτι εἵμεθα ὀλιγώτερον εἰλικρινεῖς ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μας. Εἵμεθα πεντήκοντα ὀκτῶ μαθηταί, δὲν ἔμειναν παρὰ πεντήκοντα πέντε δαμάσκηνα. Ἐτρέχομεν ὀλιγότερον ταχέως καὶ ἐφθάσαμεν τελευταῖοι εἰς τὸ δένδρον.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Στυλιανὸς Παπαγιανόπουλος.

Τελειόφ. ιτος

— Ὁ καπνὸς, φίλε μου, ἀδυνατίζει τρομερὰ τὸ μνημονικό.
— Κοιραυφίξτε! Ἐγὼ καπνίζω ἀπὸ τριάντα χρόνια καὶ
ὅπως ποτὲ δὲν ξεχνῶ...τὰ δανεικὰ ποῦ μευ χρεωστᾶς.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ἀπο-
φοίτων τῆς Ἑθν. Σχολῆς Γλωσ. καὶ Ἑμπ. Σώμ. 200
- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Σχολάρχου κ. Ζώτου
τῆς Π. Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς. » 50
- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἑμπ. Γυμνασ. Γαλατᾶ » 2
- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου
«Ἀθῆναι» τῆς Ροδερτείου Σχολῆς. » 5
- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου
τῶν τελειοφοίτων Γ. Τσαρούση. » 50
- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Στεφάνου Θωμαΐδου : Ἰωαννῆς
Μητροπολίτης Μετρώων, Δ. Ἀρβανιτίδης, Ν. Ρεθύμνης, Γ.
Νεδέλκος, Χ. Βεζιρτζής, Παύλος Σταύρου, Μιχαὴλ Μολυ-
δάς, Ν. Ἰωάννου, Θωμᾶς Θωμαΐδης, Θεμ. Θωμαΐδης, Βασ.
Βελιτσάκης, Βασ. Α. Κεχαγιά, Ἀρ. Σοβατζόπουλος, Α.
Στεργίου, Μόσχος Καραδιώτης, Μιμίκος Σκουλίδης, Δαμ.
Δημητριάδης, Κωνστ. Βέικος, Νικόλ. Ἀσίκης, Χρῆστος
Κανάκογλου, Χ. Παπαγαβριήλ, Ι. Παναγιωτίδης, Δ. Χρυ-
σοβελίδης.
- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Σταύρου Γκαράνη : Ν. Χαρι-
σιδάδης 3, Ν. Πασχάλης, Α. Ἰωάννου, Ν. Κιμμανουηλίδης,
Φ. Γκαρῆς, Τ. Πετσώνης, Δ. Χρηστίδης, Α. Μαχαιριά-
δης, Σ. Μανᾶσιος, Ε. Καραμανλῆς, Τ. Καρακλήτσος, Π.
Κερέσκης, Σ. Γκαράνης.
- Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. κ. Ἀδελφῶν Χρυσόπουλου.
Rallon Vousta, Δ. Βαρίδης, Η. Καλούτης, Σ. Σουριπάρης,
Σ. Σεργιάδου, Κ. Ἀδαμίδης, Δ. Μωυσιάδης, Κ. Παντερ-

μαλῆς, Κ. Ἐδρεμίτογλου, Ν. Ξαρχιδόγλου, Α. Κομποθέ-
κρας, Κ. Ἀρτεμιάδης, Ἀθ. Τσερκέζογλου, Ἀδελφοὶ Τσι-
τούρη, Φ. Φωτιάδης, Δ. Οἰκιάδης, Κ. Μπακάς, Σιμωνί-
δης, Π. Τζαρκάζογλου, Κ. Κωνσταντινίδης, De Roisière,
Alexiades A., Potiros T.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ρρ. Κοντακτοπούλου Ὑψω-
μαθεῖα, Ἀλ. Παπαδόπουλος, Ν. Κοντακτοπούλος, Εὐρ.
Παπαγιάννου, Κ. Λασκαρίδης, Φ. Ζώτος, Γ. Σιδεράς, Ι.
Λάγιας, Κ. Μπαμπάς, Δ. Γρηγοριάδης, Χρ. Χρηστίδης,
Ἀλαβάρης, Π. Μυτιλίδης, Ι. Πιολόπουλος, Ζηνόπουλος,
Στ. Τζελαλῆς, Π. Μυλωνάς, Ν. Παῖδας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Γεωργίου Τσουκάτου, Π. Πα-
λαιογενίδης, Γ. Τσουκάτος, Σακελάρης, Μαυρομάτης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Δημητρίου Ραπτοπούλου. Ἀλ.
Φωτόπουλος, Ἑλπίς Παρολάρ, Θ. Ἐλευθεριάδης, Φ. Ἐ-
λευθεριάδης, Ἀλ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Σαραντίδης, Π. Ἀ-
νανιάδης, Κ. Ἀργαγόπας, Ἀθ. Παντελῆ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ι. Φιλιππίδου. Γ. Κακαλίδης,
Β. Βασιλειάδης, Ι. Ταλέας, Sotira Zaromity, Γ. Δρακού-
λης, Α. Ἀλευράς, Ι. Φιλιππίδου.

Θελξινὴ Λευκίδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Α. Παλλαλίδη. Π. Γιαζηζό-
γλου, Ι. Ἀλθανόπουλος, Σ. Τατόγλου, Ι. Κιουρκτσίδης,
Ι. Παλλαλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Κωνστ. Κοσμίδου. Ν. Ἐθνό-
πουλος, Κ. Χαλεπίδης, Ι. Στρατηγός, Δ. Κοσμίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀναγνώστου Συροπούλου. Ν.
Ἀθανασιάδης, Σ. Μαντώδης, Δ. Μπέλλας, Π. Πορτοκα-
λίδης, Γ. Λαζαρίδης, Σ. Αἰγυσιῆς, Ἀν. Συρόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Βασ. Ἀγγελίδου Βλάχα. Βύ-
ρων Μαντζουρίδης, Κ. Μαυρόπουλος, Α. Λασκαρίδης, Β.
Εὐγενίου, Α. Γαβριηλίδης, Α. Ξανθόπουλος, Β. Ἀγγελίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Σωτηρίου Παπαγεωργίου. Β.

Ἀρχιμανδρίτης. Χρ. Βαμβακίδης, Σ. Παπαγεωργίου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. κ. Ἀδελφῶν Πιάγκου Πέραν. Καίτη Μπεδεράτου, Α. Μπεδεράτος, Κ. Κοντός, Σ. Πετρίδης, Α. Τζάλλας, Δ. Κοντός, Ἀδελφοὶ Πιάγκου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Παπάζογλου. Μ. Εὐαγγελίδης, Ν. Νικολαΐδης, Σ. Καλαρώνης, Κ. Ἀθανασιάδης, Μ. Ἀδαμίδης, Π. Ἰακωβίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ι. Πουδίκογλου. Ι. Πανιάτογλου, Ἀπ. Διόγας, Ἐλευθεριάδης, Δ. Κωνσταντινίδης, Ι. Πουδίκογλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ματθαίου Χαΐλη. Β. Παπαγεωργίου, Δ. Περιβολόπουλος, Σ. Καρακώστας, Η. Κύρος, Ν. Ντίκος, Μ. Γιαννακόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Γ. Γεωργιάδου. Θ. Γεωργιάδης, Ἀπ. Εὐαγγελίδης, Ἀντ. Παναγιωτίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἰωσήφ Εὐαγγελίδου. Νικ. Εὐαγγελίδης, Δ. Ράδικας, Σ. Νικολαΐδης, Ι. Εὐαγγελίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀγγέλου Τσαμπάτου Ἐπιβάται. Α. Βαλλῆς, Π. Βέϊκος, Π. Θεοφίλου, Κ. Καστανιώτης, Μ. Βέϊκος, Α. Ἀναστασιάδης, Α. Λεμβεριάδης, Σ. Κοκόζης, Α. Παπαδόπουλος, Γ. Γεωργιάδης, Α. Βέϊκος, Βλασιάδης, Μ. Ἀναγνωστίδης, Μ. Καρακας, Ἀγγ. Παπαδόπουλος, Χρ. Βεργῆς, Α. Μαυρομάτης, Α. Σταμπολίδης, Θ. Λεμβεριάδης, Πολ. Σιρηνόπουλου, Τ. Ψάλτου, Μ. Ἀριστείδου, Ἀλ. Βέλκου, Ι. Ἰωαννίδης, Βανέπουλος.

Ἐν Ἐξαστέρῳ. Α. Καργιοφύλη, Π. Ἀναγνώστου, Χρ. Θεοδώρου, Δ. Ἀντώνη, Κ. Παλαμπάνης, Α. Ἀθανασίου, Α. Τρικάρης.

Ἐν Δελφῶνες. Π. Νικολακάκη, Π. Χριστοδούλου, Γ. Σαραντῆς.

Ἐν Συλληδρία. Ὁδ. Πανταλῆ, Π. Ἀνδραάδης, Γ. Σταυρίδης, Σ. Θεοδώρου.

Ἐν Φαναρίῳ Συληβρίας. Α. Σάββα, Α. Ἀναγνωστίδης, Κ. Σάββα.

Ἐν Τσανδοῦ. Α. Ἡλία, Ν. Ἡλία, Κ. Κρουνα, Α. Λυγοράσκου.

Ἐν Τυρολόῳ. Ε. Παπαδόπουλος, Ν. Γακόλας.

Ἐν Πέρῃ. Ἐλ. Ἀναστασιάδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Β. Βασιλειάδου. Π. Νικολαΐδου, Β. Βασιλειάδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ν. Ἐμμανουηλίδου. Γ. Χρυσόστομος, Ν. Ἐμμανουηλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Συμεωνίδου : Δημ. Ταιβίδης, Στ. Δημητριάδης, Γ. Ἀναγνωστόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Θ. Ζιζιάδου : Θ. Ζιζιάδης, Ἀν. Τσάμη.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Χ. Χρυσίδου : Γ. Χρυσίδου, Κλ. Σάγγα.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Α. Δημητρακοπούλου : Α. Δημητρακόπουλος, Β. Βερνέζης, Κ. Κοσμίδης, Α. Κωνσταντινίδης, Ι. Γαλανός.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Παπαγιαννοπούλου : Ἀν. Μευσίρης, Πασαρόπουλος, Χ. Ζωγολιάδης, Ι. Καταικόπουλος, Στ. Τσαγγόπουλος, Κ. Βασιλειάδης, Γ. Μευσήλης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Θελ. Καραγιαννοπούλου : Θ. Καραγιαννοπούλου, Ε. Παλατσιώλης, Α. Κουζούνης, Σ. Ἀναστασιάδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Κολοκυθοπούλου : Π. Ξανθόπουλος, Ἀλ. Τγγλέσης, Γ. Μακελαρίδης, Ἀθ. Κολοκυθόπουλος, Β. Δάλλας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀλ. Καλφοπούλου : Κ. Κάλφογλου, Ε. Βασιλειάδης, Ν. Χρηστίδης, Αἰκ. Ἐπίογλου, Ι. Πετρίδης, Δ. Ἐπίογλου, Ε. Ζέης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἐγγονοπούλου : Ν. Παπα-

γεωργίου, Ν. Καζγάζογλους, Ν. Μαρούλης, Αν. Χατζόπουλος.

Ἐνεπεκίδης, Λ. Σαμανίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ν. Ἰωακειμίδου : Ἐριφίλη Καλλιάρχου, Δημ. Βασιλειάδης, Αἰκ. Βαλασιάρχου 2, Κομνηνὸς Πασχαλίδης, Ἡλίας Ραπτόπουλος, Ἀλεξάνδρα Μεταξά, Ν. Ἰωακειμίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι Δ. Τσακνίδου . . . , Σώμ. 5

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἰωάννου Τσίτου (Ὑψωματοῦ): Ἀν. Κωνσταντινίδης, Γεώργιος Χ' Γεωργίου, Ι. Μπαχαρόπουλος, Δημ. Νικολαΐδης, Π. Ἰωαννίδου, Ι. Τσίτος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀλ. Κοσμίδη : Α. Κοσμίδης, Β. Ἀργυράκος, Εὐάγγ. Σαμαράς, Γεώρ. Γραμματάς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Πολυξ. Κυριαζίδου : Θ. Καδούρ, Π. Κωνσταντινίδης, Ἀπ. Κυριαζίδης, Ι. Ζάφφης, Ἑλένη Σαντοριναίου, Μ. Λαμπαδίτης, Μ. Εὐθυμόπουλος, Γ. Λαμπαδίτης, Ν. Σαβέρης, Φ. Σαραβανίδης, Ι. Ἀλεξανδρίδης, Δ. Κάλφας, Ἀδελαΐς Γεωργιάδου, Σταμ. Γαλανόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Σιδερά (Ὑψωματοῦ): Μ. Ἀθανασιάδης, Μ. Ἀργυροπούλου. Δ. Χιλιάρχοπούλου, Μ. Μεζάς, Ν. Καλογερίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Κρασσά : Η. Κρασσά, Ι. Χαλαμπίδης, Ι. Χρυσόβεργης, Δ. Παπαδημητρίου, Πρ. Καλεντερίδης, Κ. Ἀμαξόπουλος, Χρ. Ὀρφανίδου, Σερ. Κουντολράκης, Π. Τοπούζογλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀθηνᾶς Πάνου : Ἀθ. Πάνου, Κ. Κωνσταντινίδης, Γ. Ἀναστασιάδης, Γ. Ἀποστολίδης, Χρ. Πάνου, Ι. Ἀναστασιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Παν. Κανταναδέλλη : Τεπέρογλου, Κ. Ζαχαρίου, Σπ. Ζώτου, Ἀν. Δημουλάς, Ἡρ. Καρακασιάδης, Π. Πετρίδης, Δημ. Ἀναστασιάδης, Ν. Ἀλγήδης, Γεώρ. Νικολάου, Ἑλλη Πεσκήρη, Π. Κανταναδέλλη.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ι. Ἀδάμ : Ι. Παπαδόπουλος, Κων. Ἀθανασιάδης, Π. Καλιοντζόγλου, Γ. Χρηστίδης, Χαρ. Χατζόπουλος, Κ. Φήκα, Ν. Κουγιουμτζόγλους, Δ. Ἰωαννίδης, Ν. Ἰσμύρογλους, Ι. Ἀδάμ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Κ. Τσανοπούλου : Β. Ξανθόπουλος, Κ. Τσανόπουλος, Δ. Ἰωννίδης, Η. Ἡλιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Π. Ἀτματζίδου : Π. Ἀτματζίδου, Ι. Τοτομανίδου, Ἀν. Πισάνη, Χαρ. Ταχιντζή, Τέα Ἀθανασιάδου, Μ. Πηνάτογλου, Σ. Βασιλειάδου, Ἀν. Σπαθοπούλου, Κ. Μοσχάκη, Τρ. Τριανταφυλλίδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Σ. Ἀποστολίδου : Γ. Ἀποστολίδης, Κ. Χρηστίδου, Ν. Βαφειάδης, Δ. Παπαδοπούλου, Β. Τάντου, Ἀν. Κετζάν, Σαφ. Τερζοπούλου, Ἀμ. Ἱερομόναχου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἑλ. Ζαρετιάδου : Αἰκ. Βανδούρη, Φ. Κοντοπούλου, Δ. Χρυσίδου, Μ. Μπόλα, Αἰκ. Καζάκη, Ι. Ἀναστασιάδου, Εὐ. Χάτσου, Αἰκ. Λασκαρίδου, Ἑλ. Νικολαΐδου, Ελ. Βαρελπούλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Εὐγ. Ζαρετιάδου : Φ. Μαυρομάτη, Αλ. Γεωργιάδου, Βερ. Γαζιάδου, Γ. Χ' Παύλου, Β. Παπαδόπουλος, Α. Χ' Θεοδώρου, Βασ. Βασιλόγλου, Φ. Παλαμίδου, Π. Μακρίδης, Α. Ἀθανασιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Εὐ. Μωραϊτίνη : Κ. Πούλιος, Χρ. Ἰωαννίδης, Σ. Οἰκονόμου, Κ. Κεραμόπουλος, Κ. Καραγιαννίδης, Ε. Μωραϊτίνη.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ξεναρίου : Κ. Λασκαλάκης, Ε. Τριπαλιτάκης, Ζ. Μαυρουδῆ, Ν. Πουλίδης, Γ. Πουλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Πασαλέγλου : Στ. Ἀριστογένης, Α. Ἀρμάκης, Θ. Χ' Λιζαρίδης, Ἀφρ. Κυριακοῦ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Γεωρ. Τσαμαδάνου : Θ. Θεοδωρίδης, Γ. Τσαμαδάκης, Γ. Ζαφειρόπουλος, Ε. Γεωργιάδης, Α. Μπαλέτας, Σιμ. Δανδόπουλος.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Β. Τέτου : Π. Παπαδόπουλος, Ἀγγ. Φωκᾶ, Ἀν. Νάκιος.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Α. Ζαχαριάδου : Γ. Δαρμῆς, Χ. Πασιάδης, Κ. Ζαχαριάδης, Σ. Κόκκος, Ν. Ἀργυριάδης, Ν. Πρωϊμιάδης, Σπ. Σκαναβῆς, Ἀθ. Βαφειάδης, Χατζόπουλος.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει Γ. Τρυγωνίδου : Χρ. Τρηγόπουλος.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Μαϊόπουλου : Χρ. Μαϊόπουλος, Χρ. Δουβλίδης, Δ. Ὀνάσογλου, Κ. Ἀναστασιάδης, Ι. Τσαούσης, Κ. Καραβά, Σ. Κόρανῆς, Γ. Τουράτσογλους, Κιοφτετζῆς, Ι. Ιωαννίδης, Φ. Ἀρχιμανδρίδης, Α. Γαλαζούδης.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Χαρ. Τουράτσου : Χαρ. Τουράτσης, Κ. Φρέγκογλου, Μ. Μιχαηλίδης, Π. Πολυχρονίδης, Α. Ἀντωνιάδης.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει Ι. Ὀμουρόδλου : Ἀν. Πυλαρινού, Αἰμ. Κουζούνογλου, Εὐλ. Αἰνάτογλου, Δ. Καγιάλογλου, Ἑλ. Κουρτέση, Ἑλλη Μαριέτη, Μαρ. Ἀλεξανδρίδου.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Εὐ. Καπλιτζογλου, Καπλιτζόγλου, Γ. Γεωργιάδης.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Ι. Βαλλίδη : Χρ. Ραγκαβῆς, Ι. Βαλλίδης, Ἑλ. Ἐλευθεριάδης, Αγ. Καλφάπουλος, Π. Βερικοκόδης, Μερ. Καρφόπουλος, Ν. Παπαδόπουλος.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Μ. Λαδοπούλου : Μ. Λαδόπουλος, Μ. Νικολοπούλου, Ἑλ. Οἰκονόμου, Κων. Κωνταμερακλῆς, Ι. Μπουρνάζος, Ι. Ζορμπαλάς.

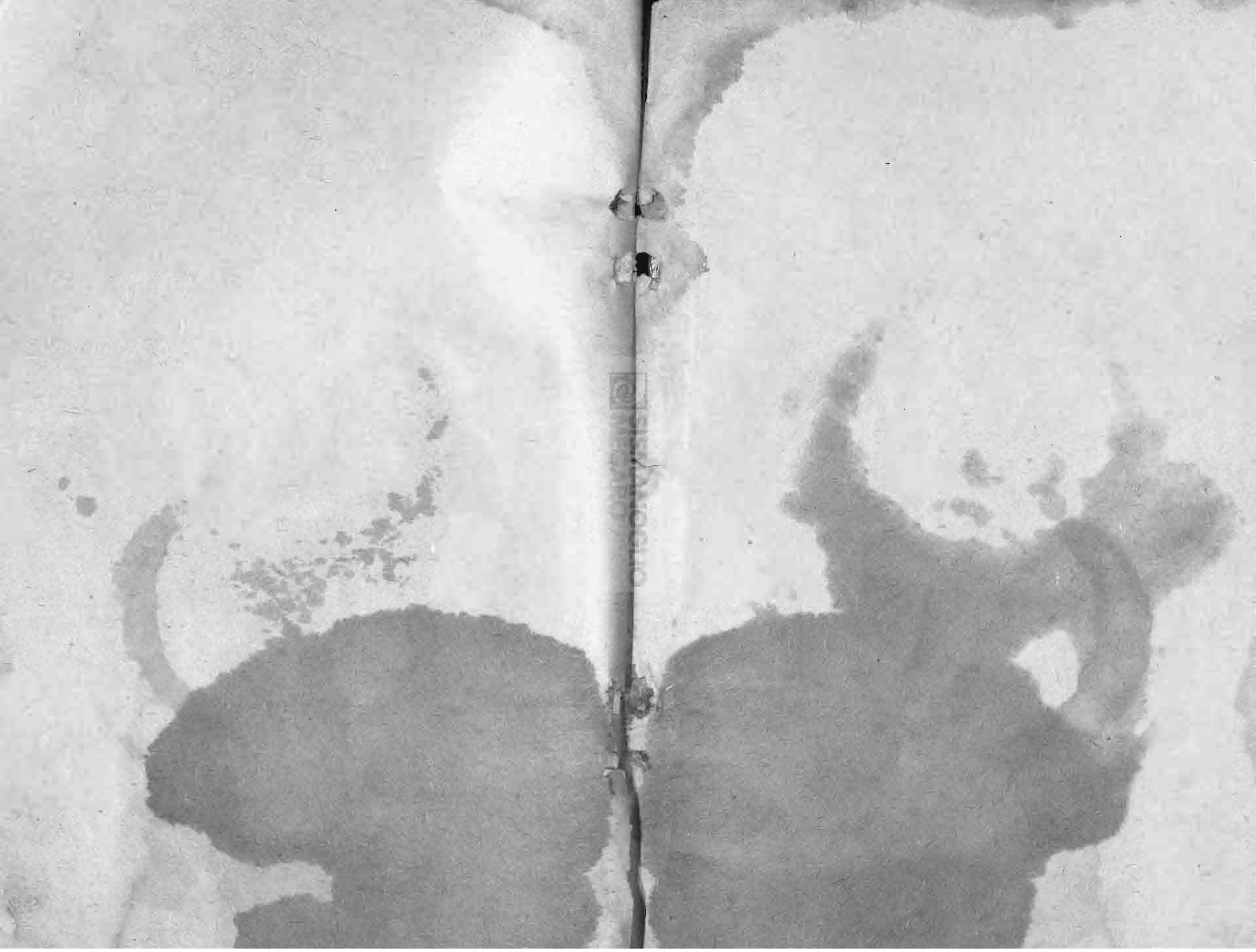
Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Κ. Κάλφα : Κ. Κάλφα, Π. Κάλφας, Δ. Λυμπουρίδης, Ν. Λιβανός, Β. Παπαδόπουλος, Κ. Μιλόπουλος, Εὐ. Σουμπῆς, Κ. Καλλία, Δ. Κάλφας, Α. Νικολαΐδου, Μ. Ρουσός, Ι. Κάλφας, Κ. Μανδαλάκης, Σ. Προδρομίδης, Ἀν. Πουλίδης.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει κ. Βεζιρτζῆ : Ι. Νικολαΐδης, Ι. Μωυσιάδης, Ἀλ. Καλενδέρης, Ἰω. Ἰωαννίδης.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίζει Αἰκ. Κεραμιδοπούλου : Αἰκ. Κεραμιδοπούλου, Βασ. Κεραμιδοπούλου, Σπ. Ζωγράφος, Χρ. Κεχαγιάς, Γ. Νικολαΐδης, Ἀλ. Μαυρίδου, Αἰκ. Παρακίδου, Ν. Μοσχούτης, Γ. Μαρδίση, Ε. Ἀθανασιάδου, Οὐρ. Κλύφη, Ἀν. Τσολάκογλου, Σ. Σκόνδρα, Μ. Πασαλόγλου, Μ. Γεωργίου, Σ. Σκόνδρα, Μ. Κασιματζή, Η. Λογοθέτου, Σ. Ἀντωνίου, Ἀμ. Ζαχαριάδου, Μ. Σαραγιώτου, Ε. Ἐμμανουήλ, Γ. Ὀρφανίδης, Σ. Ἐλευθεριάδου, Βαρ. Ἀθανασιάδου, Ἑλ. Κοτσαπάση.

Παραληφθέντες : Ν. Βογιατζόγλους, Ν. Καραμπέρης, Δ. Οἰκονομίδης, Χρ. Χαλθατζῆς, Β. Ντάλλας, Ι. Τριανταφυλλίδης, Π. Βελέτσις, Χ. Κολοκυθόπουλος.

TIMATAI ΓΡΟΙΑ 30

ΣΙΣΜΑ ΝΟΓΙΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ